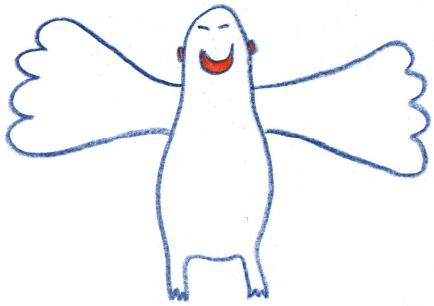
© 2018 KUCA

2. vydání

Milouš a křeček

Milouš měl odmalička pech a od útlýho dětství mu říkali Smolnička nebo Pechfógl. No, a k těm přezdívkám přišel ten den, kdy mu umřel křeček...

Je příjemnej večer a Miloušovo máma, táta, babička a děda si dělaj na zahradě piknik, fritujou v altánku ňáký dobroty. Tu pohodu akorát trochu kazí to, že Miloušovo brácha Drahouš je ňákej nachcípanej, odpoledne měl teplotu, dostal teda aspirin a šel spát.

A co, špekuluje matka, stejně to nic nebude, Drahouš se vypotí, vyspí a ráno bude jak rybička... To matčiný přemítání a ten večerní klídek najednou ale utne výkřik:

„Né!“ a vzápětí se vyřítí z baráku malej Milouš, kerej by už měl spát. Rodičové i prarodičové ztuhnou.

„Co se stalo, Milouši?!“

A Milouš je celej ubulenej a trvá chvíli, než popadne dech.

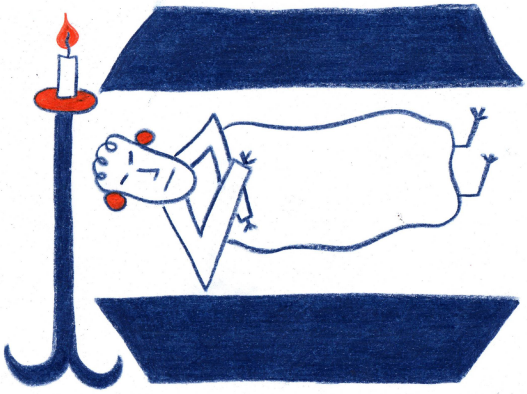
„On umřel!“ vykřikne pak zoufale.

V tu ránu by se v nikom krve nedořezal – všichni už viděj Drahouše na prkně. A nejživější představu má asi babička, poněvač se skáčí jak šraňky a převrhne na stůl friťák a horkej olej čapne od překocený svíčky. Chytnul ubrus, začíná hořet, nikoho to ale nezajímá – jsou zkoprnělý, vyděšený.

Můžu za to já! koumá matka. Podcenila jsem tu chorobu! Mam ho na svědomí! Jak s tim budu teďko žít?! A něco podobnýho si myslej i ostatní – teda kromě babičky, kerá je v milosrdnym limbu.

„On umřel! On umřel!“ zaječí zas hystericky Milouš a probere všecky z tranzu. Matka se potom řítí do baráku, děda křísí babičku a táta se snaží uhasit ten fajrák, kerej se tu mezitim rozhořel.

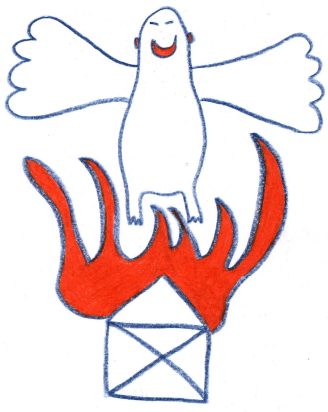

A když vběhne matka do dětskýho pokoje, Drahouš vypadá jak vystřiženej z funebráckýho časopisu: leží, oči má zavřený, ruce zkřížený na prsou, a nad hlavou mu bliká svíčka, kerou Milouš zapálil za mrtvýho křečka.

„Né!“ ozve se srdceryvnej řev. „On umřel!“ a táta přestane hasit altánek a děda zapomene křísit babičku. Táta pak peláší za matkou a mrtvym Drahoušem, a to je chyba – křečka nevzkřísí, zato od altánku čapne střecha na baráku. Děda potom v poslední chvíli vyvleče vytuhlou metrákovou babičku a zavolá záchranku a hasiče. Než přijedou, vyhoří ale barák do základů a babička se probere sama – vemou si jí pak aspoň na pár dní do špitálu na pozorování.

No, nakonec ten piknik teda všichni se štěstím přežijou – teda kromě křečka –, i mrtvej Drahouš stihne zdrhnout včas. Musej se potom ale přestěhovat do paneláku, babička od tý doby koktá a malej Milouš má divnej pocit, že už neni tak oblíbenej jako dřív.

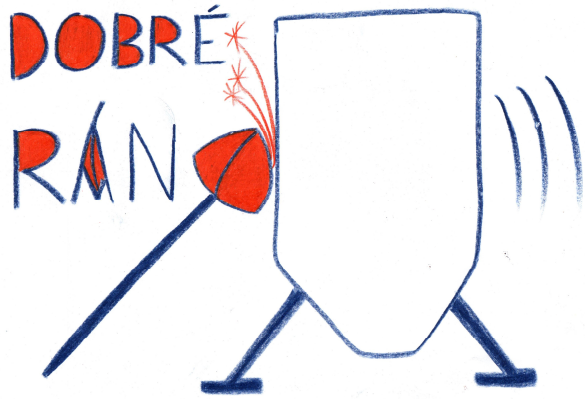

Železná neděle

Skrzevá mrtvýho křečka bydlej teď máma, táta, děda, bába, Drahouš a Milouš ve tři plus jedna. Jsou tu sice dost naštosovaný, ale neni to tak zlý, bydlej totiž v takovym osamělym paneláku a z oken je vidět ňáká ta příroda – pole a kolem něj stromy.

Po čtvrt roce ale najedou buldozery a vypadá to tu jak při tankový bitvě u Kursku – stromy jsou vyvrácený i s kořenama a pole přeorávaj na základy budoucího sídliště.

Následně jim přímo před oknama postavěj obrovskou míchačku a budíček je potom každej den, kromě neděle, v půl šestý ráno – lopaťáci totiž mlátěj lopatama do tý míchačky, aby z ní oklepali zbytky ze včerejška. A ten železnej buben má fakt grády – ty rány by vyděsily i hluchoněmýho nebožtíka. No, a míchaj tu pak beton na celej ten panelákov – to znamená asi deset let rachot tý mega míchačky, nákladáky, smrad...

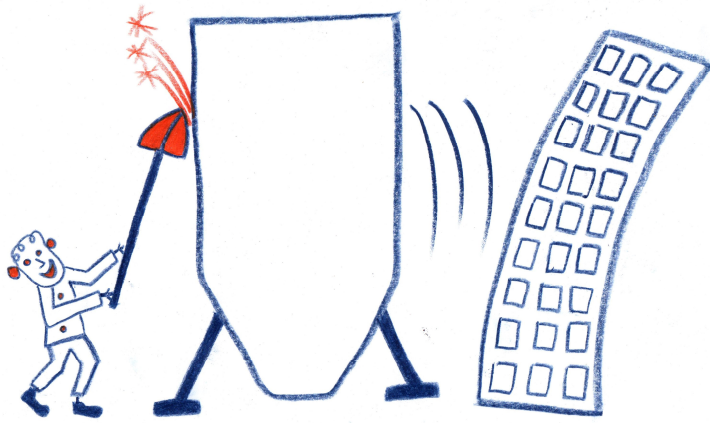

Neni teda divu, že naše rodinka chytá různý tiky a cuky. Děda a babička si pořídili každej obrovský sluchátka, a nejdřív si pouštěli do hlavy na plný kule dechovku, to ale nešlo do kupy s tim hevymetalem zvenku, sjížděj teď teda techno a ty nejtvrdčí kapely – prej s nima ta míchačka skvěle ladí. Máti se s tim zemětřesenim vyrovnává tak, že furt chodí se špuntama v uších a naučila se znakovou řeč a odzírá ze rtů. Táta je pak buď pořád zavřenej na hajzlu, kde ten kravál neni tak úpornej, nebo zdrhne do hospody. Opici potom vyspává ve vaně – s vajglama v uších.

Drahouš a Milouš si tim pádem s nikym moc nepokecaj, a tak si vymejšlej alotria. A asi nejvypečenější kratochvíle se menuje „Hra na železnou neděli“, a hráli jí zatim jenom jednou – vymyslel tu legraci Drahouš a švihnul kvuli ní lopaťákum lopatu. Ta hra se hraje, jak už název napovídá, v neděli – konkrétně v půl šestý ráno...

Drahouš s Miloušem si na ten velkej den naříděj budíka, vstanou, stříhnou si „kámen – nůžky – papír“, a jelikož Milouš vyhrál, vyfasuje lopatu a vyrazí oknem ven – bydlej totiž v přízemí. Plíží se potom po staveništi k betonárce a připadá si jak indián s oštěpem; přesně v půl šestý začne pak Milouš tou švihlou lopatou mlátit do míchačky.

A netrvá dlouho a ve všech oknech v jejich paneláku se rozsvítí a lidi se chystaj do háku – vařej si kafe, kouřej na hajzlu, matky dělaj dětem svačinu do školy...

Dobře to Drahouš vymyslel! řiká si Milouš a chechtá se. Představuje si, jak všichni pudou na autobus, kerej nejede, a někdo třeba i dorazí před zavřenou fabriku – kdo ví? – třeba je ňáká fabrika otevřená a on tam bude bouchat až do večera.

A Milouš se tlemí těm představám a z bujarosti eště párkrát praští lopatou do toho železnýho bubnu.

To ale neměl dělat! Ten vítěznej tamtam vzbudil totiž i namol zpitýho nočního hlídače, a ten se vyškrábal z pelechu a vzbudil svýho psa. Ta potvora je sice stará a vypelíchaná, ale Milouš to má jentaktak – zdrhá a na poslední chvíli skočí do okna, kerý mu Drahouš přidržel. Přišel o jednu botu a má od toho vlčáka roztrhaný pyžamo, lopatu ale svírá pevně oběma rukama.

A sousedi mezitim zjistili, co je za den, a přestože je neděle, den klidu, jsou vytočený jak zubní vrtačky – do vysokejch obrátek. Řvou z oken: „Co je to za bordel?!“ a eště mnohem sprostějc, vyjadřujou se opravdu nevybíravě, hanba mluvit – eště k tomu v neděli! No, a zpitej noční hlídač bohužel ňáký to promile vypotil a pamatuje si, v kerym okně Milouš zmizel – bez skrupulí Milouše práskne.

A už se u dveří u Miloušů srocujou probuzený a nasraný obyvatelové celýho paneláku. Zvoněj, zvoněj, ale nikdo neotvírá – pochopitelně –, bába s dědkem, jak zaslechli lopaťáckej tamtam, nasadili sluchátka a sjíždějí hevymetal – konkrétně Black Sabbath. Matka má zašpuntovaný uši, kuchtí snídani a chystá klukum svačinu do školy; rádio je na plný koule, aby byla ňáká zvuková kulisa. A fotřík je pak samozřejmě po flámu a chrní ve vaně, pořídil si taky špunty do uší, takže ho ňákej pitomej zvonek u dveří nemůže rozházet.

Smůla! Ten panelák je velikej a těch nasranejch lidí je fůra, na chodbě je teda nával a dveře u Miloušů povolej, rozlícenej dav se potom navalí do předsíně a následně do ložnice, kde bába s dědkem sjíždějí ve sluchátkách „Elektrickej pohřeb“ od Sabatů. Ty dva metalisti maj pak z toho vpádu málem opravdickej pohřeb u Miloušů – eště, že starouši ležej v posteli, jinak by to s nima seklo.

A dav se valí dál! Matku málem klepne pepka, když ve svý kuchyni spatří ty brunátný ksichty – vypadaj jak vyhládlý kanibalové, pomazaný lidskou krví. Máti zaječí a mrskne pánví s horkym omastkem, kerou drží v ruce.

„Jauuu!!!“ ozve se trojhlasej řev a tři fritovaný lidožrouti se prodíraj davem zpátky – směr chirurgie – popáleniny.

Tendle nechtěnej matčinej odpor ale ty ostatní nedospalce neodradí, pogrom pokračuje. Rozrazili dveře do druhý ložnice – nikoho nenašli. Už ale vyčenichali fotříka ve vaně, postavili ho na všecky čtyry a pak na obě dvě. A fotřík se tváří dost vyjeveně, kymácí se, a zkouší si vyšťourat špunty z uší – zatim marně.

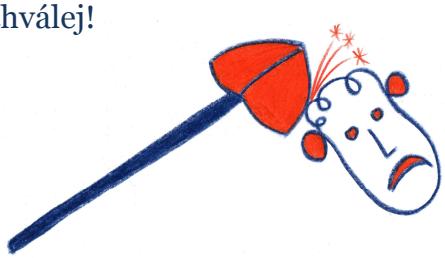
Jediný dveře, kerý eště vzdorujou rozzuřenejm sousedum, jsou Miloušovo a Drahoušovo – Milouš je zašprajcoval lopatou. A jeví se to jako dobrý řešení a chvilku to i funguje, proti tý mase nasranejch těl nemaj ale dveře dlouho šanci – vyloměj se z pantů. Lopata naproti tomu ovšem vydrží, vymrští se jak bumerang a knokautuje další dva největčí zuřivce. „Beng!“ zní to skoro jak ta rána do míchačky.

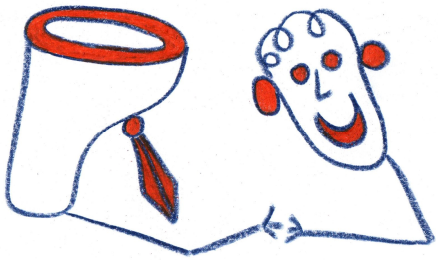

A v tu chvíli Milouš neváhá, vyskočí z okna a zdrhá – díky tomu ho nelynčujou. Je ale jasný, kdo je pachatel, ani ho Drahouš nemusí prásknout – všichni viděli to Miloušovo pyžamo rozškubaný od hlídacího vlčáka. A ta lopata to je důkaz jasnej jak facka – doslova a do písmene.

Milouš se pak teda ukrejvá až do večera, a když se potmě plíží domu, cejtí z oken paneláku hlubokou nevraživost, i když jsou zatažený rolety.

A doma ho taky asi nepochválej!

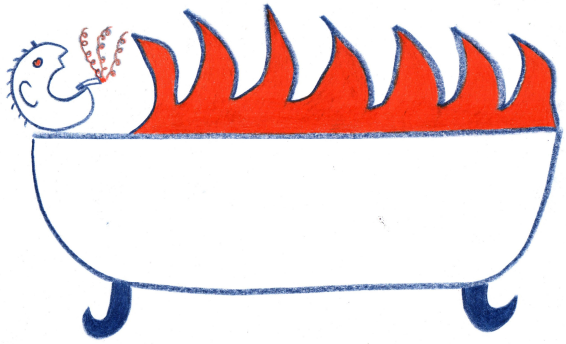
Milouš instalatér

Fotřík mu dycky říkal: „Nejlepčí je bejt instalatér, svět je plnej hajzlů, dycky budeš mít co na práci.“ Milouš teda študuje na instalatéra.

Moc mu to ale nejde, poněvač je šikovnej jak hrábě do kapsy a hrom do police dohromady – a možná mnohem víc! Takovej případ tu eště neměli! Je to první učeň, kerej si sám přitlouk ruku řebíkem ke zdi, a to hodně fest. Ten řebík musel vytáhnout tělocvikář, kerej je pořádnej nařezanec, a dost se při tom zapotil.

Po tom incidentu nechávaj teda Milouše radči už jen zametat dílnu a dvůr – a kvuli tomu si ho tady vlastně nechávaj, tak čisto tu eště neměli. A Milouš je díky tomu dost oblíbenej, ale nechtěj a nemůžou mu dát glejt, že je instalatér. Ten kluk sice neni uplně pitomej, teoreticky by to možná zvládnul, když ale příde na věc, ten jeliman by připojil plyn na horkou vodu – všichni by měli ve vaně hodně bublinkatou sodovku a v koupelně by se nedoporučovalo kouřit.

Co s nim? koumesej zas jednoho dne učitelové a koukaj oknem sborovny, jak se Milouš na dvoře už čtvrtej rok ohání koštětem.

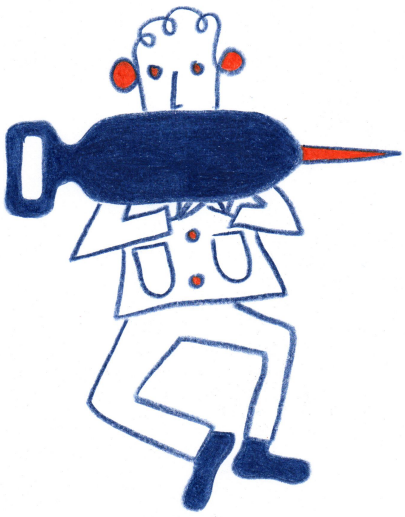
„Moh by se naučit aspoň bourací práce – ty jsou taky potřeba!“ navrhne tělocvikář. „Ránu kladivem on dát umí – ten řebík onehdá nechtěl zaboha ven.“

„No, to neni špatnej nápad!“ povidá řiditel ústavu. „Zrovna dneska mi volal kámoš, má malou firmu a dostal urgentní zakázku – někde v paneláku praskla kanalizace. Zejtra to musej sfouknout a potřebujou helfra, hlavně na bourání. Osumnáct už mu je?“

„Jo, je – už dávno,“ říká Miloušovo třídní.

Usnesou se pak teda, že Milouš dostane zejtra volno a zkusí se osvědčit v praxi – kdo ví, třeba padne šéfovi firmy do oka a chytne se.

Před sedmou ráno příde teda Milouš před panelák a najít vchod, kde se dneska bude makat, je snadný – jsou to hned první dveře a hodně to z nich smrdí.

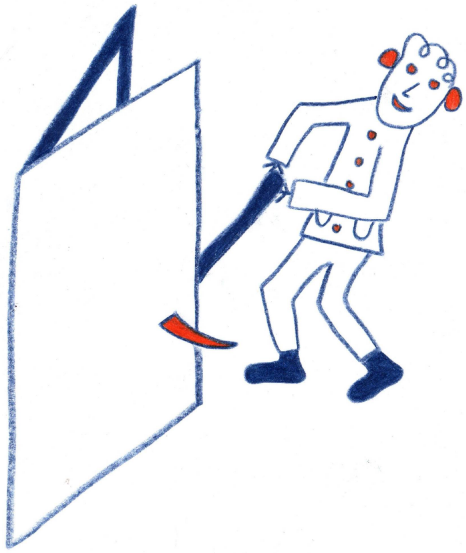
A už je tu šéf a jeho dva zaměstnanci, vlastně celá firma – dneska ty špatný roury musej bejt rozbitý a zas napojený.

„Nazdar!“ řiká šéf Miloušovi a podává mu sbíječku. Jeho kolegové maj každej těžkou bourací palici.

„Začli bysme dřív,“ hlásí dál šéf, „ale musíme počkat, až všicky odejdou do práce a do školy – ten masakr by asi se zdravejma nervama nepřežili. Zatim přichystáme vercajk.“

A Milouš teda odnese do chodby sbíječku, pak ty železný palice...

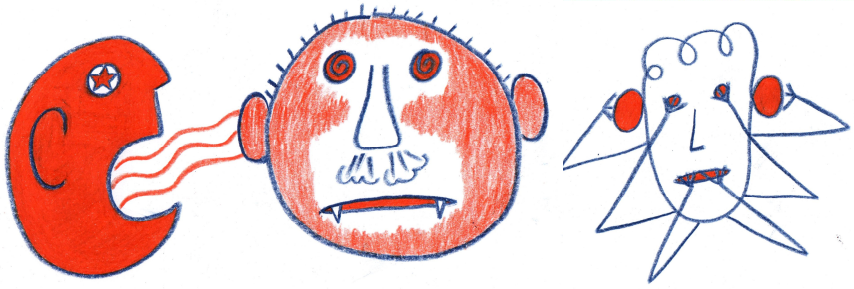
No, možná je to šikovnej kluk, myslí si šéf firmy a řiká si, že by se mu zdatnej mladej helfr hodil. Bohužel ale, když Milouš nese krumpáč a lopatu, brano se zavře samo a krumpáč projde skleněnou výplní – eště že to sklo je drátěný a ten krumpáč je nabroušenej. Milouš pak celkem obratně vyprostí krumpáč ze dveří – ve skle zbyla jen taková větrací dírka a je trochu prasklý. Přestože se teda vlastně skoro nic nestalo, má Milouš u šéfa první vroubek.

A z toho vroubku je potom hlubokej zářez! Na chodbu se totiž vyřítí domovník – je to takovej ten typ, kerej za bolševiků chodil s vlčákem a na rukávu měl žlutou pásku s nápisem „Pomocná stráž Veřejné bezpečnosti“. Tentokrát vlčáka nemá, ale funkci má zas – štěká: „Todleto, to zaplatíte!“ a je rudej jak jeho stranická knížka a ukazuje šéfovi prostřelený dveře.

A šéf je sice politicky vlažnej, ale chytá ten rudej, bolševickej odstín taky.

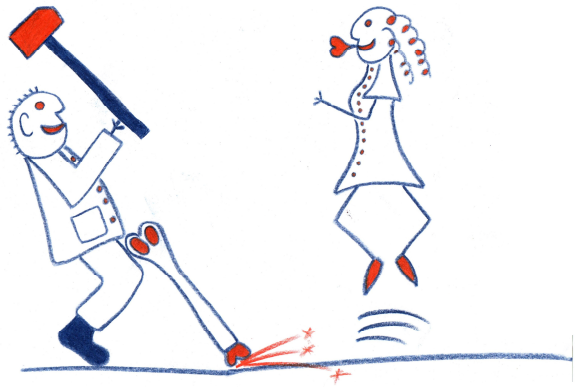
Milouš se ovšem snaží dělat, že tam neni, že nic nevidí, neslyší – nic neřiká. Zkoprněl jak vyřezanej a vypadá jak ty tři opičky, kerý si zakrejvaj oči, uši a pusu. Naštěstí pro něj je ale už půl osmý a informovaný nájemníci začli s odsunem. Pochodujou ze dveří, nikdo nechce zažít ten vyrvál, co tu dneska vypukne. Napětí teda opadne, šéfovi ale eště chvíli trvá, než chytne normální barvu – pohled má furt hodně zakalenej.

„Snad to stihnete?“ říká tázavě jedna šťabajzna.

„Jó, jasně, že to stihnem, paninko!“ zahlásí sebevědomě šéf a praští železnou palicí do podlahy, až se zem otřese a paninka povyskočí.

„Och! Vy jste ale divoch! Doufám, že je na vás spoleh!“ řekne paninka a zní to dvojsmyslně – a mrkne.

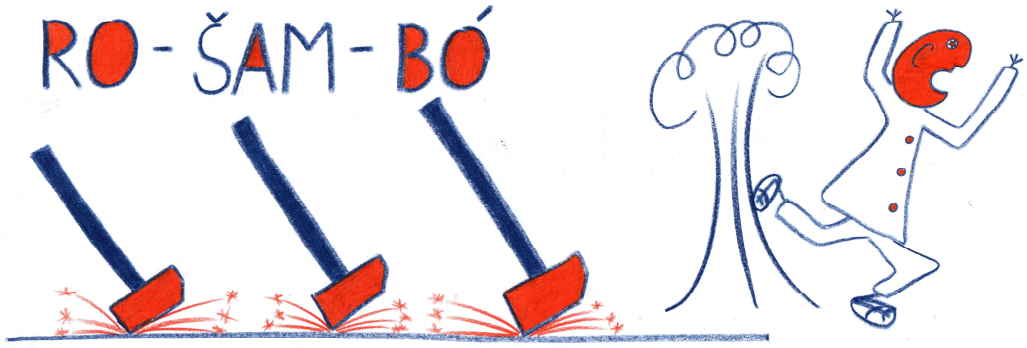
Todle laškování hodí ovšem šéfa zpátky do latě, praští teda palicí ještě jednou a povídá: „S kladivama já to umim!“ a zní to dvojsmyslně – a mrkne.

„No, tak večer uvidíme...“ řekne ještě paninka, než za ní brano zavře samo – a zní to už dost jednoznačně.

A šéf má tim pádem spravenou náladu, a tak praští zas palicí a zeptá se soudruha domovníka: „Už jsou všichni pryč?“

„Jo!“ říká soudruh. „Zůstala tu akorát jedna hluchá pani – tý to nevadí. A já tu musim dávat pozor.“

Šéf ovšem neni nadčenej, že bude mít za zadkem tohodle poskoka, tudle osinu v prdeli. Počkej, já ti ukážu rošambó! pomyslí si a mrkne na svý zaměstnance, kerý už

maj v ruce stejný palice jako on. A pak začne pořádná Hirošima – všicky tři najednou mlátěj do podlahy, dlaždičky lítaj, beton praská, domovník zdrhá. No, a chlapíci jsou z tý paničky tak napumpovaný testosteronem, že si ani nevzpomenou na Milouše – bejt neviditelnej je holt dovednost, kerou Milouš občas ovládá.

Po čtvrt hodině ale ty tři úderníky vyruší ta hluchá pani: nejdřív zaječí vysokym sopránem, aby jí v tom vyrválu slyšeli a neumlátili jí palicema, a když toho úderničení nechaj, peláší pani chodbou a rychle dveřma ven – co nejdál od těch detonací!

A jak se ty tři mlátičky dostali z tranzu, všimli si bohužel – ke svý smůle – neviditelnýho Milouše.

„A co ty tu děláš?! Mrtvýho brouka?!“ houkne na něj šéf a podává mu palici.

Milouš se teda chce zavděčit, a tak ten sochor veme a co nejvíc se rozmáchne – vypadá zezačátku celkem zmužile.

Nó, přeci jen by to moh bejt dobrej pracant, napadne na pidisekundu šéfa.

Pak ale chytne Milouš ňákej špatnej vítr, udělá piruetu a přetáhne tou palicí jednoho zaměstnance po palici – ten se skácí jak podťatej – a Milouš pokračuje v piruetě. No, a když tu palici konečně pustí, ta uzemní druhýho zaměstnance – tentokrát ranou na solar plexus a do žeber. Maník se kácí stejně, jak ten předtim, Milouš si kecne na zadek.

A šéf nevěří svejm očim, dlouho nevěřícně zírá a polejvá ho pot. Řikali mu, že ten idiot by moh z fleku hrát v ňáký grotesce – todle byl ale spíš akční film.

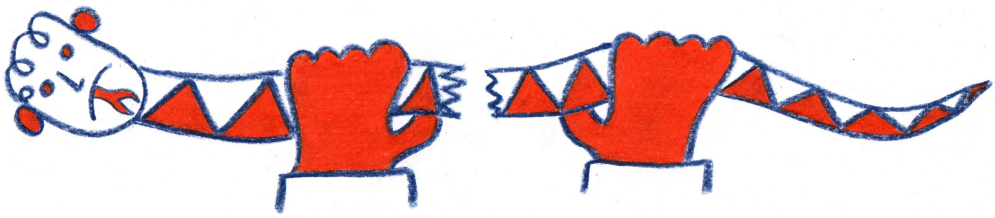
Ze šoku probere šéfa až soudruh domovník, ten běží dolu ze schodů a štěká: „Proč nemakáte?! Takhle ten kapitalismus nevybudujem!“ A pak zmerčí dvě bezvládný těla, zkoprnělýho šéfa a Milouše, jak dřepí na zadku, a zahuláká: „Jste se sem přijeli vychrápat?! Okounět?! Vysedávat?!“

Potom mu ale přeci jen doteče, že jednomu tomu spáčovi něco teče z hlavy, a že to asi nebudou sladký sny.

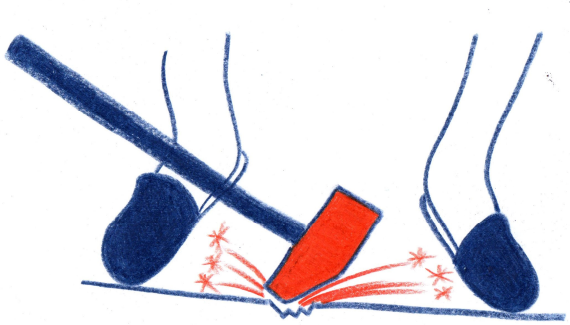
Zavolaj pak teda záchranku, ale neni to tak zlý, jak to vypadalo. Jeden ten praštěnej má akorát těžkej otřes mozku a trochu prasklou lebku, prej je ale prasklá ňák šikovně – klid na lůžku, dva tři měsíce neschopenka, a až se vstřebá krevní výron, bude jak rybička. A druhej týpek taky vyváz celkem lacino: tři zlomený žebra a trochu naškubnutá slezina, prej to ale všecko sroste bez operace, takže – v pohodě!

Hůř to teď vypadá s Miloušem, je přímo ohroženej na životě – šéf by ho nejradči přeškub jak hada. Milouš má štěstí, že se tu furt ochomejtá soudruh domovník, jinak by si ho šéf podal. A ten maník má důvod bejt nasranej – ty dva, kerý Milouš teď vyřídil, mu totiž dlužej prachy a dělaj u něj načerno. Šéf už vidí ty oplejtačky s finančákem a se zdravotní pojišťovnou – pojištění on svejm černejm zaměstnancum samozřejmě neplatí a oni ho samozřejmě nemaj zaplacený.

No, a když odjede sanitka, vrátí domovník šéfa zpátky do přítomnosti; povídá: „Tak, kolegové jsou zaopatřený a vy dva teď musíte přidat.“

A šéfovo nasranost na Milouše se trochu přelejvá a mění se v nasranost na soudruha domovníka. Šéf popadne palici a začne s ní mlátit do betonu nebezpečně blízko vedle domovníkovo pantoflí.

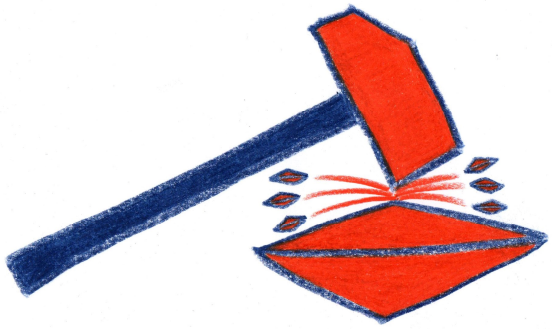

„Nastartuj sbíječku, mladej!“ řve na Milouše – už se smířil s tim, že jinýho helfra teď nemá.

A domovník zas bere draka a Milouš popadne sbíječku. V životě mu takovej verk nikdo nepučil do ruky, a tak je to něco jako vyznamenání a Milouš by ten úkol nerad podělal.

„Uděláš tady dole díru do zdi!“ huláká na něj šéf a hlavou ukazuje kde a vytrvale mlátí palicí. „Hlavně nevrtej tam, kde jsou ty červený čáry!“

A Milouš koumesí, jak se s tou mašinou zachází, ale šéf mu neporadí – zas mu vlezla na mozek ta paninka z rána a nerad by si před ní uříz ostudu; řek jí přeci, že to s kladivama umí! Představuje si jí v různejch pozicích a buší do toho – prozatim jen železnou palicí.

Ty erotický představy se mu ale vymstěj! Milouš totiž vykoumal, jak taková sbíječka funguje, a má z toho radost! Zkušeně zjistil, kam se strká ten kabel, co z toho krámu čouhá, a chystá se to rozject. A připadá si teď už jako zkušenej fachman, a tak houkne do toho dunění od šéfovo palice:

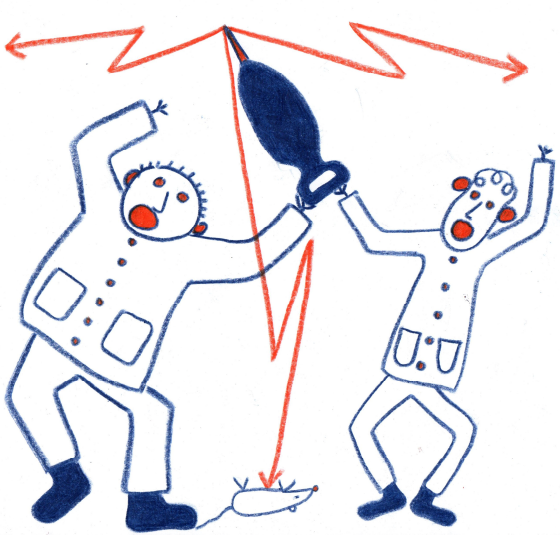
„Červený čáry?!“

„Jó, červený čáry!“ houkne šéf, a vybaví se mu čára, kerá je spíš růžová.

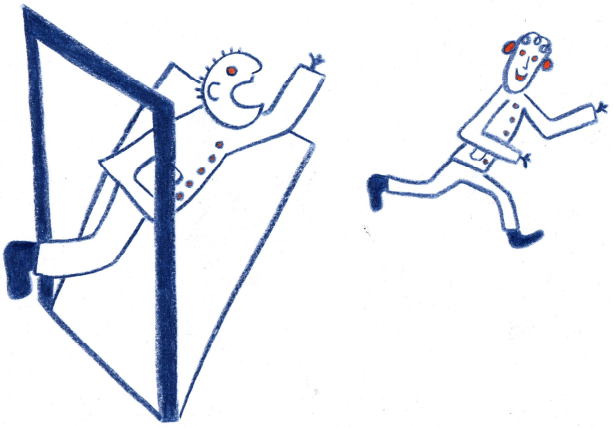

A Milouš teda zmáčkne červenej puntík a první červená čára znamená telefonní kabel, takže se nic zvláštního nestane. Druhá červená čára varuje pak před plynovym potrubim – Milouš ho přetne snadno, jak skalpel pupeční šňůru. Todle už trochu zavání, šéf je ale zabranej do svejch milostnejch fantazií, a tak má Milouš čas i na třetí červenou čáru. No, a to je voda, a ten gejzír, kerej vytryskne, zmáčí šéfovi firemní montérky – to ho konečně probere z těch jeho čuňáren a šéf skočí po Miloušovi a tahá mu tu zbraň hromadnýho ničení z ruky.

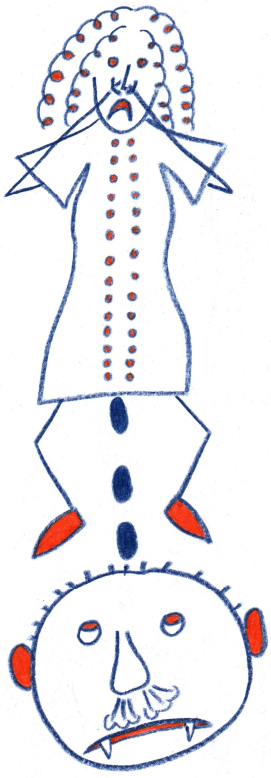
Milouš už je ale zabranej do práce, a tak se jim rukou společnou a nerozdílnou podaří eště přetnout elektrický vedení – hlavní přívod – bingo! Eště, že je netrefil ten blesk, co vylít ze zdi – můžou bejt rádi, že to přežili! Oba pak chvíli vyjeveně zíraj a Bohu děkuje i šéf, kerej je ateista. Asi tak za pět vteřin ale ty jeho nábožný nálady přejdou do pekelnýho varu.

Milouš je ovšem zkušenej průšvihář a ví, kdy má vyklidit pole, tryskem přelítne rozkopanou chodbu a mizí škvírou ve dveřích – je to o chlup, šéf je mu v patách. Naštěstí ale brano zavře samo a šéf vysklí ty načatý dveře a vypadne i s tou drátěnou skleněnou výplní na betonový schody. A než se zberchá, je už Milouš dávno v trapu.

Nó, každej normální člověk by po tomdle masakru šel třeba k psychiatrovi a hodil se marod, šéf ale začíná bejt ňákej vyšinutej. Oklepe si teda sklo z montérek, zastaví vodu a plyn, propojí elektriku, a dokonce zdrátuje přestřelený telefonní dráty – větčina jich vede tam, kam má. Je v ňákym tranzu, a už mu nevadí ani soudruh domovník, kerej se furt chodí ptát, kdyže to bude hotový.

A navečer se vracej nájemníci a šéf už je napůl cesty k tý prasklý stoupačce, stojí po krk ve výkopu, a bahno, ve kterym se bahní, je silně cejtit fekáliema. No, a když projde vysklenejma dveřma paninka z rána, šéf z tý žumpy vyskočí, a aby jí náležitě pozdravil, veme palici a praští s ní do betonu. Paninka ale ohrne nos nad tim smraďochem – eště k tomu má ten kanálník ňákej šílenej výraz! – , přeskočí výkop a rychle cupitá do schodů.

Jó, nevonim ti?! pomyslí si nasraně šéf. Jsou to vaše sračky! A skočí do tý ďoury a zuřivě kope.

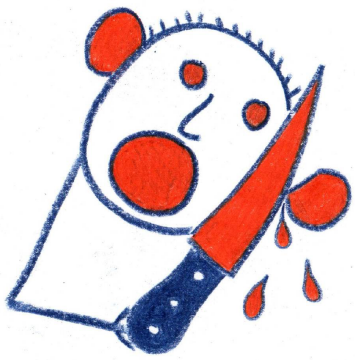

Kolem osmý večer se pak nájemníci začínaj vyptávat, kdyže už to bude, a že potřebujou dát děti spát a podobně – dost naivní otázky!

Kolem desátý už to ovšem nejsou otázky, ale nasraný průpovídky typu: „Je todle vůbec možný?!“ nebo „To snad nemyslíte vážně?!“ Místama je v těch hlasech slyšet náznak zoufalství. Ale je to možný a šéf to myslí vážně – a kolem půlnoci se konečně prokutá až ke stoupačce. Ukazuje se ale, že tady zakopanej pes nebude, tady je to v cajku. Jasně, bude to ta druhá stoupačka! Tak jdem na to!

Vyskočí teda šéf z ďoury a jde na to. Bohužel při tom ale zavadí o palici, a ta žuchne a nakřápne tu doteďka zdravou rouru – do výkopu se zvolna vylejvaj sračky, vložky a embrya. Šéf je ovšem profík, a tak tu rouru narychlo ucpe igelitem a pokračuje ve svý práci.

A když v půl jedný v noci zazněj rány palicí, nadčení místních obyvatel nezná mezí – jejich zoufalství propuká naplno. Řvou: „To je hrůza! Hrůza hrůz!“ nebo „Panebože, vy jste zešílel!“ Někerý pak úpěnlivě žadoněj: „Prosim vás, prosim, nechte toho!“ a je na nich vidět, jak trpěj.

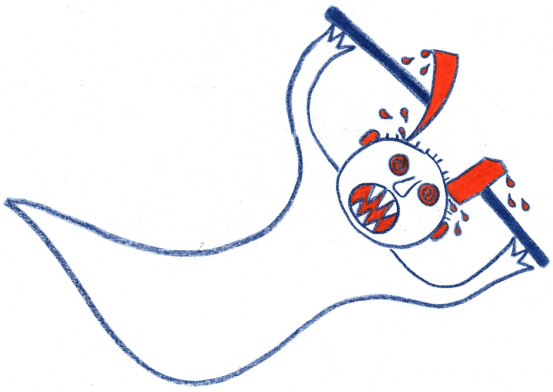
Šéf je ale už rozjetej a drtí palicí dlaždičky a beton – a v tom paneláku neni výtah, a tak je to fakt dobře slyšet. Každej se ho ovšem bojí zastavit – jednak to přeci potřebujou mít spravený, potřebujou srát, vařit a mejt se – a druhak a hlavně – ten maník s palicí vypadá dost nebezpečně.

„Mi-louš!“ heká ten lamželezo v rytmu palice a zuřivě mlátí do betonu.

No, a ve čtyry hodiny ráno, poblíž druhý stoupačky šéfovo stopy pak končej. Někerý řikaj, že se odstěhoval, jiný, že mu hráblo a utek do lesa. Taky se vypráví, že puknul vzteky jak mejdlová bublina. Verzí je teda víc, jistý je ale jedno: poslední slovo, kerý očitý ušatý svědkové od šéfa slyšeli, bylo „Mi-louš“.

A v tom baráku od tý doby straší.

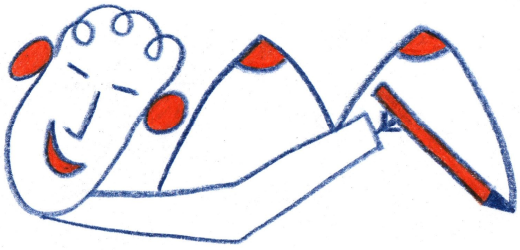

Rómeo a Julie na vejletě

V neděli Milouš pojede se svojí první láskou na vejlet – a jelikož se ta boubelka menuje Julie, Milouš nemůže bejt nikdo jinej než Rómeo.

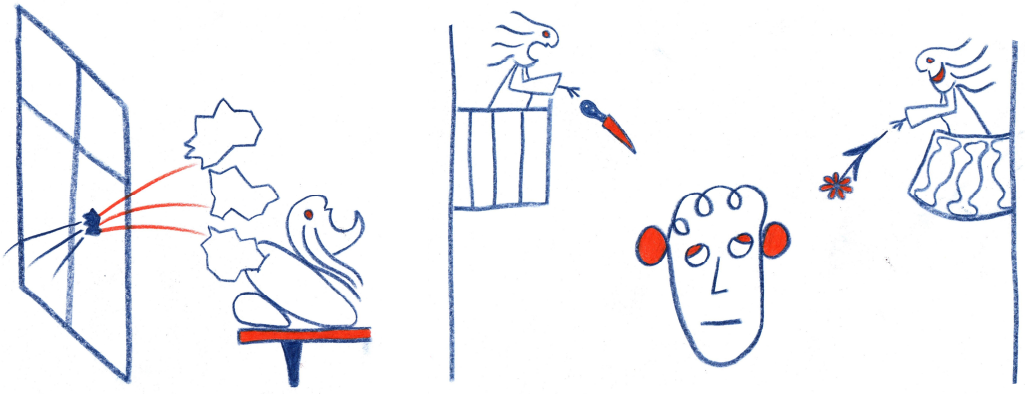
Ta neděle je ale hrozně daleko a Rómeo už několik dní nemůže spát. Po nocích teda študuje Šejkspíra a piluje ten vejlet do nejmenčích detajlů: kdy jede vlak, z kerýho nástupiště, kudy přesně pojedou; vypsal nejdůležitější a nejkrásnější místa, kerý uviděj z oken vlaku: hrady, hory a podobně. A taky má najetý mapy a naplánoval kudy by mohli jít, jsou tam rybníky, možná by mohla bejt někde koupačka. No, a kdoví, třeba se jeho milá slíkne do plavek a pak – ty brďo, to by bylo něco! – mohlo by třeba dojít i na ňáký techtle – na mechtle se Rómeo ještě necejtí. Stačí mu, když si představí ty techtle a už má stan na pyžamu a zase nemůže spát. Po pár skoro bezesnejch nocích je ovšem Rómeo už dost uondanej a občas usne ve frontě v samošce nebo na přechodu pro chodce.

Jednoho rána se ale konečně dočká! Po dvou hodinách spaní, kdy se mu furt zdálo, že jede ve vlaku, kerej má vykolejit, vyskočí z postele a kouká, že málem zaspal. Já trouba jsem si nenařídil budík! říká si. Ale mam štěstí! A štěstí přeje připravenejm a Milouš připravenej je – dneska bude šťastnej den, cejtí to v kostech!

Jeho dobrej pocit dostává ale mírný trhliny, když deset minut zvoní na svojí vyvolenou a – nic... Veme teda kamínek a hodí ho do okna. A todle zabere, ten šutr to okno vysklí a Julinka vyskočí z pelíšku. Moc nadčeně se ovšem netváří, to okno bylo sice nakřáplý, ale takovej budíček nečekala.

„Co tu vyvádíš?!“ huláká na Milouše z balkónu.

No, vypadá to trochu jak ta balkónová scéna ze Šejkspíra, ale ne zas tak uplně – neni to tak romantický, jak si Rómeo představoval. Klasická Julie totiž říká: „Rómeo, ó Rómeo, proč jen jsi Rómeo....“, a Miloušovo Julinka hlásí: „Hovado, ty hovado, mě z tebe omejou!“

Rómeo teda dělá psí voči a omlouvá se, až se z něj kouří.

No, a když se Julie vykecá a trochu upustí páru, odváží se Rómeo podotknout: „Eště jednou promiň, ale dneska jsme měli ject na ten vejlet...“

„Dneska je sobota, ty ťululum!“ zní odpověď. To „ťululum“ ale znamená, že Julie už

trochu vychladla – předtim užívala ostřejší výrazy. Dohodnou se pak teda, že na ten vejlet vyrazej už dneska.

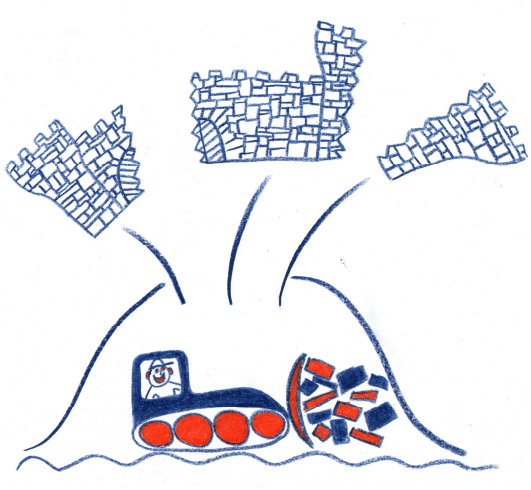
A co, dneska nebo zejtra, myslí si Julie, hlavně ať už to mam za sebou.

Zametou potom střepy, Julie se hodí do gala a vyrazej na nádraží.

Stíhaj to ale jentaktak, neni čas koupit lístky. A co – koupěj si je ve vlaku! Doběhnou na to nástupiště, kerý Milouš naštudoval, a v poslední chvíli naskočej do vagónu. Po nich naskáčou do toho vlaku eště nařezanci v černejch kvádrech, co postávali na peróně, a jede se.

Rómeo a Julie se pak usaděj v kupéčku a pochvalujou si, jak je to tu nóbl a jak ten courák pěkně upaluje – oba mysleli, že pojedou ňákou lokálkou. On ten courák je totiž expres, ve kterym sedí parta zazobanejch tunelářů – zastavili u nich, jen aby nabrali místního poslance. Teď se frčí bez zastávky rovnou do Ostravy.

A Rómeo koumá do mapy, a buď to v tom fofru nestíhá, nebo je ta mapa ňáká divná, zkouší jí teda obrátit, ale furt to moc neodpovídá. Střelí teda jen tak od boku – ukáže z okna a povidá: „Teď posvištíme kolem hradu ze třináctýho století…“ a za chvíli svištěj kolem kamenolomu.

„Asi to s tim hradem dopadlo bledě,“ konstatuje Rómeo a pokračuje ve výkladu: „Za chvíli pofrčíme kolem nejvyšší hory široko daleko…“ a řekne pochopitelně i její méno. „Je to oblíbená rekreační oblast…“ stihne eště oznámit, jak to má našprtaný z turistickýho průvodce – a už frčej kolem hory hlíny, kerou tu kupěj naklaďáky a buldozéry kvuli nový dálnici. A než se Rómeo zmůže na komentář, frčej pro změnu kolem hory odpadků.

„A kerá z těch hor to byla – ta nejvyšší široko daleko?“ otáže se Julie s kyselym úsměvem, a Rómeo koumá nad ňákym žertíkem, ale žádnej ho nenapadá – je už po těch několika skoro bezesnejch nocích dost utahanej.

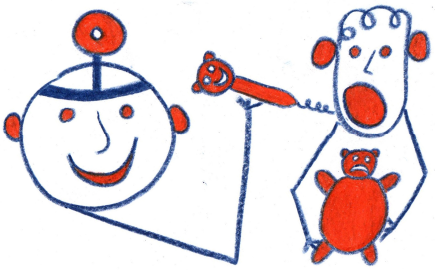
Z rozpaků ho naštěstí vyprostěj dva ty nařezanci, co postávali na peróně – je to ochranka pana poslance. Otevřou dveře do kupéčka a jeden ten gorilák povidá: „Děcka, pudete se podivat za tatínkem?“ Snaží se bejt přívětivej, je milej jako dětskej zubař.

„Za jakym tatínkem?“ otáže se Milouš a Julii napadne: Že by mě fotr špejdil ve vlaku? Je to ale kravina, poněvač fotřík se už dávno rozved a přestěhoval, jak je v kraji zvykem.

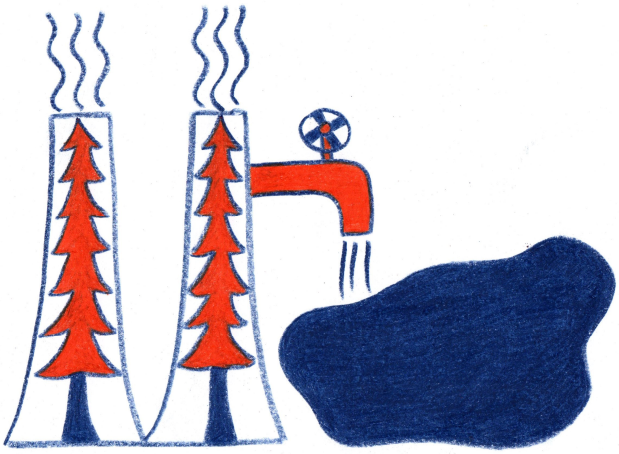
A druhej gorilák vytasí mobil a koukne do něj, má tam fotky dětí pana poslance – ty měly totiž ject dneska s taťkou na vejlet, ale nedostavili se. Jen díky tomu se teď Rómeo a Julie řítěj v tom nóbl vlaku – je to samozřejmě mejlka, jinak by je tam nepustili.

A ten ochranář chvíli civí střídavě do mobilu a na Milouše a Julii, a pak zahlásí: „To nejsou oni!“

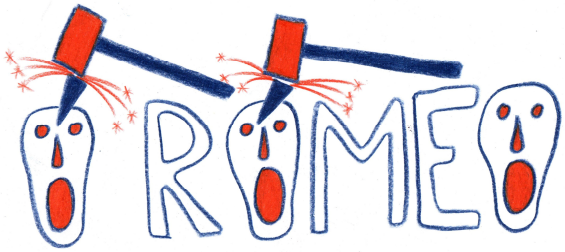
Výraz dětskýho zubaře se rázem mění – od toho zuřivce bych si nenechal ani nasadit rovnátka. Než se Milouš naděje, je připlácnutej ksichtem na okýnko, bejvalej dětskej zubař ho drží a ten druhej ho šacuje. A Milouš je na tu cestu vychystanej, má u sebe výpisky z turistickýho průvodce a ručně nakreslenej plánek cesty k rybníkum – tam, co by mohlo dojít k ňákejm techlům, ale ne mechtlům. No, a když goriláci ty spisy objevjej, považujou ho tak bohužel za novináře – zavřou ho teda na hajzlu a přikurtujou ho klepetama k ňáký rouře. Jeho domnělej papá, ten poslanec, nepotřebuje mít za zadkem pisálky, právě totiž jede zatlačit káru při ňákym leváckym kšeftíku za ňákej ten stomiliónek – taky mu řikaj „Stomiliónovej kluk“.

A když zpacifikujou Rómea, začnou ty dva nařezanci šacovat Julii, těšej se, jak si na ní smlsnou. Ta holka se ale jen tak nedá, je nakrklá, už má toho vejletu plný zuby, kousne teda jednoho goriláka do ruky a druhýho škrábne po ksichtě, pak se jim vyškubne a zatáhne za záchrannou brzdu. Následuje samozřejmě těžkej držkopád všech, kdo seděj ve špatnej okamžik na špatnym místě.

Rómeo při tom karambolu proběh dveřma od hajzlíku, a jelikož při tom vyškub rouru s horkou vodou, všude je pára – může se pohodlně zdekovat. A zdrhá taky Julie. Přeběhnou několikero kolejí a Milouš koumá, kde asi tak jsou. Ale tam, kde by podle mapy měl bejt les, tam jsou tovární komíny, a kde by měly bejt rybníky, tam jsou kalový nádrže. Dorazili do Ostravy.

A Julie má ve tváři trochu nepříčetnej výraz, a tak by jí Rómeo po těch drobnejch nepříjemnostech rád trochu povyrazil, slíkne se teda do trenek – neni to jen tak s těma klepetema na jedný ruce, ale Rómeo to dokáže. Pak řekne: „Ó, Julie, co mě neposílí, to mě zabije!“ a hupsne šipku do jednoho toho černýho rybníka. A když se vynoří, Julie je fuč.

No, a jak se pak dostali domu neni známo, ví se akorát, že zpátky jeli každej po vlastní ose. A taky od tý doby Julie, když vidí Rómea, přejde na druhou stranu ulice, a když Rómeo náhodou přistoupí do vlaku, Julie vystoupí a radči počká na další.

Nejhůř ale dopad na Miloušovo vejletě pan poslanec – ten „Stomiliónovej kluk“ si totiž při tom brždění a následnym držkopádu nevratně poškodil mozek a následkem toho se v něm hnulo svědomí. Když se pak probral z limbu, šel teda na první policejní stanici a naprášil sebe i svý kámoše tuneláře.

Poprvý do práce!

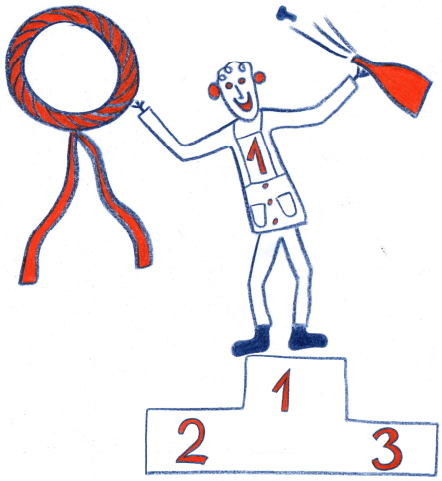
V pondělí jde Milouš poprvý do práce a je z toho jak na jehlách. Ne ale, že by se tam tak těšil, má z toho nervy na pochodu, poněvač je hrozně zodpovědnej. Už tejden si časuje budík na půl pátou ráno a trénuje oblíkání, rychlou snídani a běh na zastávku autobusu. Taky třikrát denně kontroluje, jestli má v kufru nažehlený montérky a náhradní montérky, a jestli jsou tam vypucovaný pracovní komisky a náhradní komisky. Po zralý úvaze přidá pak eště druhý náhradní montérky a druhý náhradní komisky – ví Milouš o sobě, že neni kdovíjak šikovnej a může se stát cokoli. No, a v noci to taky nemá lehký, furt se mu zdá, že zaspal, nebo že se nevešel do přecpanýho autobusu a budí se zpocenej hrůzou – možná by se tydle přípravy měly platit jako přesčasy.

Konečně jednoho dne zazvoní budík a jede se naostro. Milouš se rychle ohákne, nadvakrát spolkne rohlík, popadne kufr s montérkama a komiskama a sprintuje na autobus. A dneska má zdaleka nejlepčí čas, trhnul rekord zevčera – dobrý znamení, Milouš je ve formě! No, a další dobrý znamení: autobus je skoro prázdnej, je tu jen pár flamendrů, na kerejch je znát, že prošli nocí. A taky ulice jsou vymetený, takže u fabriky jsou za půl hoďky, místo za tři čtvrtě. Je to ovšem tim, že je neděle – Milouš to s tim snaženim zase přehnal, zase je den v předstihu.

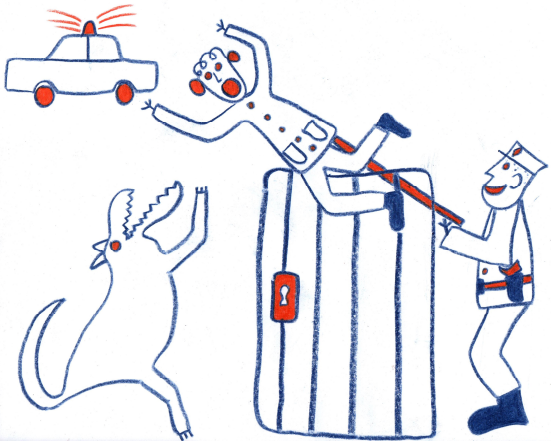
Príma! myslí si Milouš, udělám si v práci oko, budu tam první.

A opravdu – je tu první, vrátnice jsou ještě zamčený. Lomcuje pak Milouš vratama, bije jako lev o mříže, ale nic se neděje. Volá teda: „Vesele, vesele, do továrny dělník jde!“, ale zase žádná odpověď.

Doprčic! Za chvíli všicky přídou a nikdo nepozná, že tu Milouš byl první – tak to ne, takhle to nemůže nechat! Přehodí teda Milouš kufr přes bránu a leze za nim. Když už je nahoře a chystá se seskočit, zazní ale policejní siréna – policajti tu často hlídkujou, poněvač tu fabriku už párkrát vykradli. Zvuk tý sirény srazí pak Milouše ze vrat a on sletí a rozplácne se po betonu stejně jako ty dvoje píchačky, kerý vzal sebou – už dopíchaly!

A než se Milouš zberchá, už se jeden polda přehoup přes bránu a dává mu náramky.

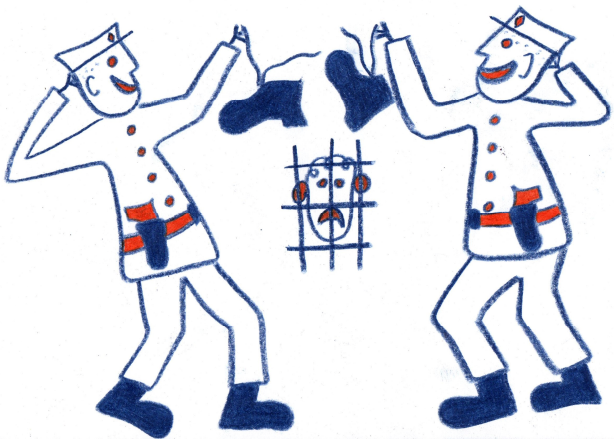

Potom ale poldovi dojde, že musej přelízt zpátky, a tak mu ty klepeta sundá, přehodí kufr a vyšťouchá Milouše na vrata a sešťouchne ho dolu. Tam si na něj dělá chutě ňáká bestie, vlčák, kerýho asi živěj lidskym masem – štěká jak Tyrannosaurus Rex, ale kupodivu Milouše nesežere. Akorát zase cvaknou náramky – dárek od druhýho poldy.

Pak jedou rovnou na fízlárnu, a tam otevřou Miloušovo zavazadlo – a objevjej troje nažehlený montérky a troje naleštěný komisky.

„Nó, je to ňákej pošuk! Asi vykrad sklad pracovních pomůcek,“ říká jeden polda.

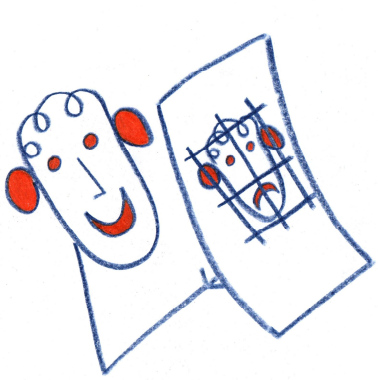
„Jó, pošuk to bude,“ potvrdí druhej. „Kdo jinej by šel na vloupačku s kufrem.“

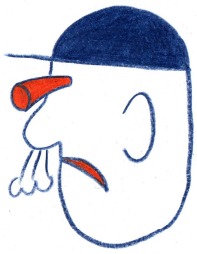

A poněvač je pak neděle a poldů je dneska málo, neni čas sepsat protokol, šoupnou teda Milouše za katr – zejtra si ho někdo podá! Milouš je ovšem tak vyjevenej, a taky praštěnej od toho betonu, že se nezmůže na slovo, natož na odpor.

Naštěstí se to ale ráno všecko vyjasní, a tak mu daj omluvenku do práce a propustěj ho – dokonce mu sdělej, co je za den. Milouš je potom šťastnej jak blecha, že dostal druhou šanci, že je pondělí, a peláší do fabriky.

A tam už ho netrpělivě očekávaj – né, že by se na něj těšili! Jednak přišel o tři hodiny pozdějc, a hlavně už mu spočítali, kolik budou stát ty rozmlácený píchačky – dva měsíce bude makat jenom na ně. Milouš sice vytasí omluvenku od policajtů, ale moc mu to nepřilepší – právě naopak!

A maj pak v tý fabrice kliku, že Miloušovi přidělej jedinou práci, při kerý nedojde k obecnýmu ohrožení: Milouš zametá. A pořádně při tom tlačí na koště, aby všude bylo co nejčistějc, aby si to tu trochu vyžehlil.

K menčim karambolum ovšem dojde. Například Milouš podmete dceru řiditele, kerá se tendle tejden měla vdávat, a ta holka potom ty vdavky odřekne. Bohužel, následně příde fabrika o polovinu zakázek, poněvač ten zhrzenej ženich je jejich hlavní odběratel. A aby toho nebylo málo – jeho matka vlastní oblíbenej bulvární plátek „Třesky plesky“ a je taky zhrzená! Řiditel si pak teda ve svym křesle už moc neposedí – neni divu, po těch pikantních fotomontážích v Třeskách pleskách. Fabrika se potom jentaktak udrží nad vodou – musej ale propustit půlku zaměstnanců, a těm zbylejm snížit plat na polovic.

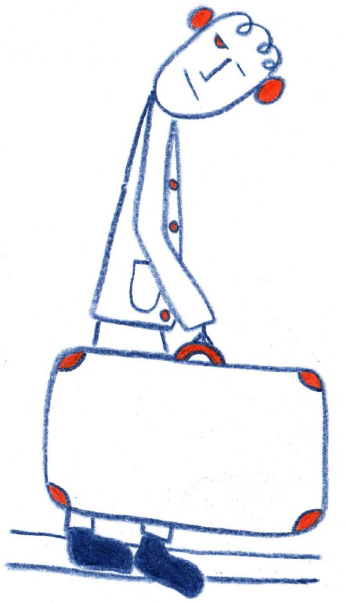

Kromě týdle drobnosti zlomí pak Milouš ještě několik košťat, to je tim, jak se snaží, jak tlačí na pilu – teda na koště.

No, a když si nadělá ty tři hodiny, o který přišel pozdějc, má toho Milouš plný brejle, jednak z toho zametání, ale taky z pobytu v tom lochu; k jídlu tam totiž dostal akorát čínskou polívku za bůra a v noci se moc nevyspal – poldové měli noční turnaj ve střelbě a Milouš byl zašitej v díře hned vedle střelnice.

Potácí se teda Milouš z kolbenky a vleče kufr s pracovníma pomůckama, je sedřenej jak soumar a nohy se mu bořej do asfaltu. Autobus mu klasicky ujel před nosem, a tak zkouší popojít. Třeba o kus dál pojede něco jinýho, myslí si apaticky a pospává za chůze.

Z tý apatie ho ale probere jekot poplašnýho zařízení. Z banky se vyřítí chlapík s kufrem a s bouchačkou, kufr hodí do nastartovaný káry, a kvér mu při tom spadne do kanálu; neni ale čas ho lovit, zdálky zněj policejní sirény, maník teda naskočí, jeho kumpán oroštuje to žihadlo a mizej.

A Milouš v životě bouchačku neměl v ruce, a tak by si ten verk pochopitelně rád potěžkal a ohmatal. Jde teda k tomu kanálu a má štěstí, ani nemusí zvedat víko, ten kvér je tam akorát šprajclej, stačí za něj šikovně škubnout a je venku – pohoda!

Milouš teda šikovně škubne a ozve se výstřel.

A vzápětí zazní z policejního megafonu: „Odhoďte zbraň!“

No jó, až teď si Milouš uvědomil, že ty sirény byly čim dál blíž... Snaží se teda odhodit zbraň, ale střejchne o kohoutek. Prásk! ozve se rána a následuje kanonáda ze strany policajtů. Naštěstí jsou to jen varovný výstřely do vzduchu.

„Odhoďte zbraň!!!“ řve megafon meganasraněje než předtim.

Milouš teda napodruhý odhazuje zbraň a tentokrát se mu to podaří, bouchačka letí, letí, a když dopadne – prásk! – postřelí toho psa, tu obludu, kerá Milouše včera u brány do fabriky kupodivu nesežrala. Je to policejní vlčák Alan, největčí mazlíček a maskot policejního sboru – poldové trpce litujou, že už Milouš nemá kvér, a že ho tudíž nemůžou odprásknout jak prašivýho psa. Zajmou ho pak mnohem drsnějším stylem než přepadový komando a usaděj ho zrovna k těm dvoum policajtum, kerý ho zajali včera.

„Nó, eště včera jsi krad montérky a komisky!“ houkne na něj jeden.

„A dneska je z tebe lupič, kerej střílí po policajtech!“ doplní druhej.

„A po Alanovi,“ dodá ten první a začíná bejt dojatej – je on totiž Alanovo psovod.

A ten druhej to vidí, a tak koukne na Milouše, z očí má štěrbiny ostrý jak břitva. Pak říká nebezpečně hlubokym tónem: „Dneska si tě vychutnáme tak jako tak, ale modli se a chraň tě svatej patron všech psů, jestli se z toho Alan nevylíže.“ A potom Miloušovi dost podrobně a už celkem věcně líčí, co všecko s nim provedou.

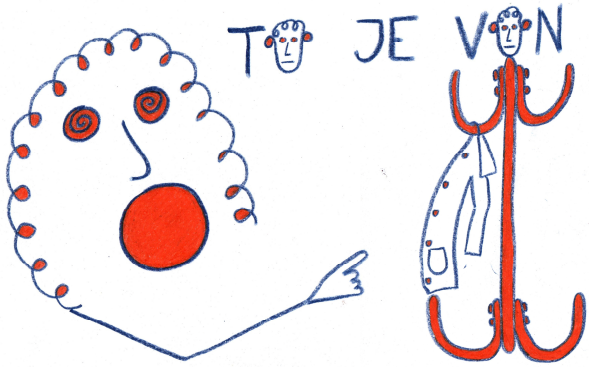
Milouš se na to ovšem moc netěší a zkouší se teda modlit za Alana, ale nezná žádný psí modlitby.

Na stanici jsou pak všicky poldové nadržený, jak si Milouše vychutnaj. Nejdřív ale slovně, a až potom ručně. Daj na stůl Miloušovo kufr a přivedou několik očitejch svědků přepadení.

První očitá svědkyně má ovšem sedum dioptrií a zapomněla doma brejle, nechce to ale přiznat – mohla by bejt dneska nebo zejtra ve zprávách, a brejle by jí neslušely. A navíc toho lumpa poznává naprosto jistě – je to jedinej, kerej nemá uniformu.

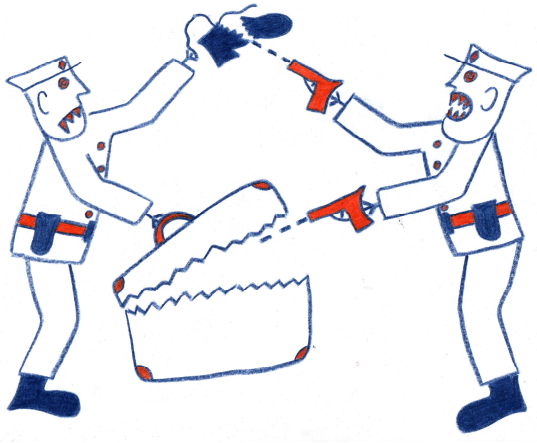
„To je on, ten lump!“ hlásí na Miloušovo adresu.

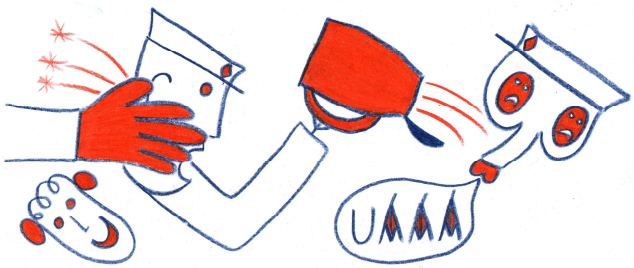
A stejně tak pani pozná i kufr, kerej leží na stole – ten lupič měl taky takovej.

Další očitej svědek je pak člen ochranky, kerej při tom „elpasu“ špásoval v úklidový komůrce s uklízečkou – todle by asi těžko vysvětloval svýmu šéfovi a taky svý manželce. Naštěstí to ale neni nutný – i on mezi těma uniformama snadno pozná, kdo je padouch. A kufr? Jasně, to je on! Ten darebák přišel s kufrem jako turista.

Tak, a další svědectví zatim nejsou třeba – proč to zdržovat?! Poldové jsou žhavý na to, jak daj Miloušovi nakládačku. Když ale otevřou ten kufr, trochu ochladnou – zase troje montérky a komisky jako včera, akorát že dneska jsou jedny ty modráky a jedny ty škorně zaprášený. Poldové se chvíli rochněj v tom kufru a nejradči by ho rozstříleli na kaši, je ale jasný, že ty prachy z banky si nevymodlej.

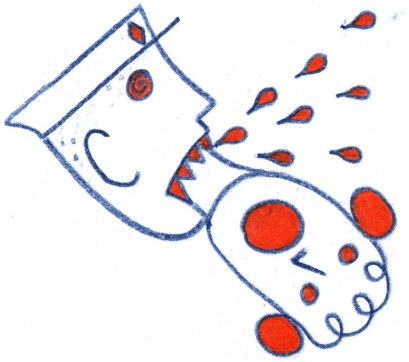
Co teď?! Poldové váhaj, ale ten co Milouše zajal už včera, by si to s nim rád vyřídil skrzevá toho postřeleného Alana; huláká teda: „Ty gauneři byli domluvený! Tendle nás sved ze stopy! To je jasný jako facka!“ a napřáhne, že tu jasnou facku dá Miloušovi.

Milouš má ale protentokrát štěstí, uhne, a tu jasnou facku schytá zástupce náčelníka oddělení. Zástupce zavrávorá a převrhne rychlovarnou konvici s horkou vodou náčelníkovi do klína – ten z toho není zrovna nadčenej.

„Uáá!“ zařve a stáhne si gatě. Ten jeho pimprlík teda není nic moc.

A ostatní poldové se i přes vážnost situace uchechtávaj, ten, co má na Milouše spadýno ale ne; řve: „Tendle to určitě všecko naplánoval, a teď ze sebe dělá pitomce a z nás taky! A postřelil Alana!“ a jde Miloušovi po krku.

Jeho kolegové maj pak co dělat, aby z nich nebyli svědkové kriminálního činu, silou mocí ho zpacifikujou a Milouše pro jistotu zamknou za katr. Ten polda ale tahá služební zbraň a je jasný, o co mu kráčí. Musej teda použít hmaty a chvaty, odzbrojit ho a šoupnou ho za katr hned vedle Milouše.

A Milouš se potom drží co nejdál od mříží a poslouchá litanie o úžasnym postřelenym Alanovi a o hnusnejch lumpech, kerý nemaj rádi psy ani lidi – a taky ví, co všecko se mu stane, jestli se Alanovi něco stane. No, a ani ostatní poldové ho moc nemilujou – dycky, když jdou okolo Miloušovo katru, přejedou pendrekem po mřížích.

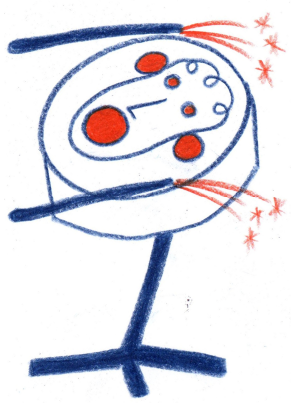

Milouš teda doufá, že to Alan přežije a on taky, a už si i vymyslel psí modlitbu; modlí se: „Haf, haf, buď zdráv, Alane, ať se ti nic nestane, nebo je po mně!“

Psí pánbůh ale tu modlitbu nevyslyší, nebo jí nerozumí, a Alan zemře hrdinskou smrtí při výkonu služby – a to i přesto, že ho převezli policejnim psim vrtulníkem do policejní psí nemocnice.

Když se poldové dověděj tu tragickou zvěst, všichni přísahaj Miloušovi pomstu, někerý veřejně – třeba polda pejskař ve vedlejší cele – a jiný aspoň potají. Psovodi pak zfleku utvořej „Bratrstvo Alanovejch mstitelů“.

Přišel ale prokurátor, a tak Miloušovi zatim nemůžou dát do kožichu, zkoušej mu teda aspoň přišít co nejvíc hodně zakroucenejch paragrafů – bubeníka dostane až potom. A padaj pak návrhy jako: „Měl by bejt obviněnej z teroristickýho útoku!“, „A z vraždy příslušníka policie při výkonu služby!“, „A taky opařil náčelníka horkou vodou!“

Prokurátor ovšem neni dnešní a ví, o co jim jde – že jsou naštvaný skrze toho mrtvýho psa. Vlčák Alan ale nepatřil k jeho oblíbencum, jednou ho pořádně rafnul. Nechá teda sejmout otisky z toho vražednýho kvéru, a kromě Miloušovejch prstů je tam eště otištěná pazoura jednoho známýho lotra.

Zajedou si pak teda pro něj – neni moc těžký ho vypátrat, poněvač ten pitomec zrovna strká ty těžce vydělaný prachy do forbesu, a to v herně, kerá je hned vedle jeho ubytovny. A poldové ho potom vyslýchaj a naznačujou mu, ať do tý loupeže namočí Milouše, že s nim pak sepíšou protokol, kerej bude vypadat jako dobrozdání.

Ten frajer ale udělal to „elpaso“ hlavně kvuli tomu, aby měl o čem vyprávět v base, a poněvač se mu na svobodě nelíbí a do lochu už se těší, veme všecko na sebe. Ani nepráskne svýho kámoše – kdo by mu posílal balíčky?!

A už je zase ráno a Milouš jde zase pozdě do práce. Nasraný poldové mu napsali další omluvenku a Milouš má štěstí, že odchází s prokurátorem, jináč by mu „Bratrstvo Alanovejch mstitelů“ určitě pomohlo ze schodů – Milouš by sichr nešťastnou náhodou zakop a dolámal si pár kostí.

No, a když dorazí podruhý za dva dny pozdě ho háku, nejsou moc nadčený. A když vytasí podruhý za dva dny druhou omluvenku od policajtů, jeho kariéra metaře v týdle fabrice končí.

„S kriminálníkama tady nechceme mít nic společnýho!“ zařve šéf uklízečů a už ho pakujou ven ze vrat.

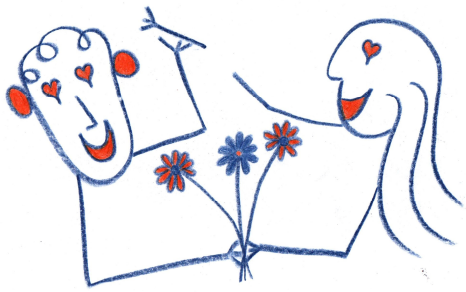
Ty píchačky ale Milouš musí zaplatit a poldům se od tý doby vyhejbá širokym obloukem.

Milouš a Miluš a volání zdarma

Milouš je dneska fajnově oháklej: kvádro, lakýrky a v kapsičce u vesty hodinky po pradědečkovi na řetízku. Má k tomu ovšem náramnej důvod, dneska totiž požádá Milušku o ruku, už se rozhod – dneska nebo nikdy! Koupil kytku a připravil si proslov. „Ty jsi tak úžasná…“ začíná to vyznání. Sám jsem zvědavej, jak to pokračuje.

A když Milouš příde na rande do parku, je celej rozechvělej před tim velkym okamžikem a kytici schovává za zádama, aby bylo překvápko, kdyby tu na něj jeho vyvolená už čekala. Je to ale samozřejmě kravina, Miluš příde nejmíň o dvacet minut pozdějc, než se domluvili – bylo by překvápko, kdyby přišla dřív.

Milouš teda zatim piluje svojí žádost o ruku, polohlasem si odříkává ten stokrát našprtanej text: „Ty jsi tak úžasná…“ nebo by možná bylo lepčí: „Ó, ty jsi tak úžasná…“ – zní to tak klasicky. Takhle koumá a neklidně korzuje kolem altánku.

A už po půl hodině je tady žena jeho srdce – Miluška.

Dneska jí to obzvlášť sekne, přemítá Milouš. Že by něco tušila? Ona má pro tydle věci cit – je vůbec náramně citlivá. Ó, ta je tak úžasná!

A už jí jde vstříc, skoro běží. Klepou se mu kolena a srdce má až v krku, když před ní pokleká a vytasí pugét.

„Óóó…“ vypraví ze sebe sevřenym hlasem.

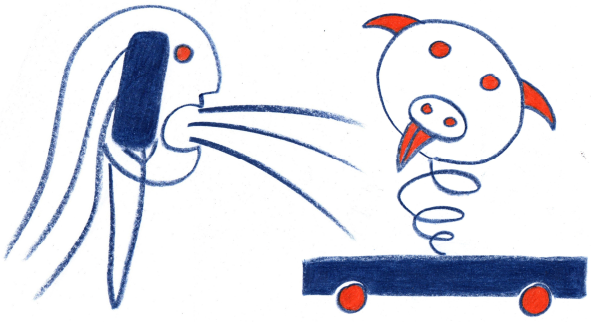
Dál se nedostane, Milušce totiž zazvoní telefon.

„Moment, dopovíš mi to za chvíli,“ povidá Miluš a lačně odjišťuje mobil.

Je to ale omyl, jak se ukáže, a tak může Milouš pokračovat. Schová ten pugét zase za záda a zase ho vytasí.

„Óóó…“ vypadne z něj znova. To klasický „Óóó…“ ho ale zdrží a než se dostane k tomu, jak je úžasná, Milušce zase zazvoní mobil.

No, a tendle telefonát je o něco delší, volaj totiž z ňákýho šopu, kde jsou asi bezva slevy. Je to dvacetiminutovka plná užitečnejch informací a Milouš se doví o spoustě věcí, o kerejch netušil, že existujou, a kerý by se teď daly pořídit – a to za babku!

Občas si překlekne z kolena na koleno a při tom koumesí, jaká je ta jeho nastávající skvělá hospodyně a počítá, kolik těma slevama asi ušetří peněz – ta je tak úžasná! No, a nakonec Miluš po zralý úvaze objedná fén, depilační krém a výlet na domácí zabijačku a konečně zavěsí.

Dotřetice všeho dobrýho! řiká si Milouš a zaujme zase tu klasickou pozici v pokleku, co viděl na obrázku s Rómeem a Julií. Znova schová pugét za záda a znova ho vytasí.

„Óóó, ty jsi tak úúú…“ vyznává se ze svý lásky.

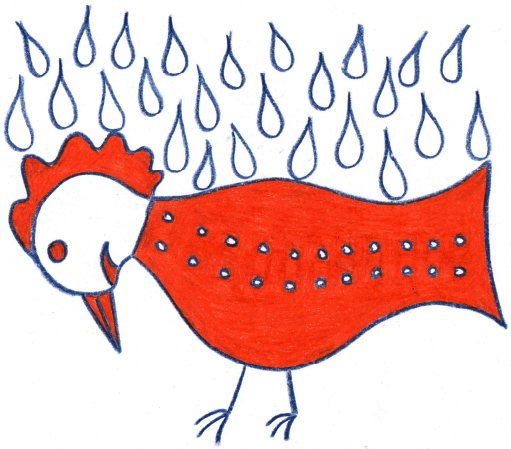
A tentokrát se dostal celkem daleko, ale zas né dost, aby Miluška mohla pocejtit uplnou hloubku toho vyznání – dotřetice zvoní telefon.

„Momentíček, dopovíš mi to potom,“ povidá Miluš, „todle musim vzít, volá kámoška.“

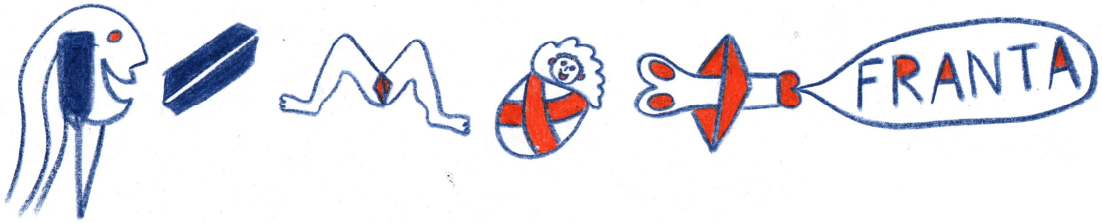
„Áááhóój!“ hlásí pak do mobilu. „Počkej, já ti to típnu a zavolám ti zpátky, dneska to mam zadáčo!“

A potom zavěsí a Milouš si řiká, že možná nadešla jeho chvíle a moh by Milušce dopovědít ten svuj chvalozpěv. Nadechuje se teda, šteluje si rty do „ó“, aby moh zase začít „óóó, ty jsi tak úúú…“

Je to ale samozřejmě další kravina, poněvač Miluš, jak slíbila, hnedka cinkne svý kámošce. No, a Milouš si pak vyslechne info jak šéf Sí-Aj-Ej: jaký si kámoška Hedr Nováková pořídila nový hadříky, a kdo kerý platil, a kerá jiná kámoška si kde koupila podobný hadříky – až po ní ale! – a jiný a levnější a tudíž horší. Vypadala v tom jak zmoklá slepice, pche!

A dál Milouš zjistí, kdo umřel a kdo má na kahánku, a taky kerá z kámošek byla na potratu a kerá na umělym oplodnění – dokonce se z toho odposlechu dozví, čí bylo to anonymní sperma. Už si fakt začíná připadat jak řiditel tý výzvědný služby.

„Óóó... úúú...“ udělá zkusmo, ale Miluščinej hlad po informacích je neukojitelnej. Hedr Nováková je možná na hadry a musí jí ještě nabonzovat nový bonzy, kerý jsou fakt horký a nebezpečný, takový, kerý by mohly skončit i mordem. Třeba kdo komu zahejbá a jak to prej dělaj – a je v tom líčení spousta pikantních podrobností.

To už si Milouš trochu připadá jako pátý kolo u vozu, možná i šestý, ale pak mu konečně docvakne, že dneska má Miluška to volání zdarma, a tak je to jeho chyba, že na to nepomyslel. Ale stejně je úžasná – i když má dneska všecku tu komunikaci zadarmo, přesto přišla na rande! A je z toho pomyšlení Milouš uplně naměkko – taková oběť –, začíná mít dojetím slzy na krajíčku.

No, a asi tak po padesáti dvou minutách tý košatý konverzace Miluška zahlásí: „Ááále, ten trouba tu furt něco nacvičuje. Čau!“ a zavěsí.

Milouš teda koumá, kdo tady asi tak něco nacvičuje a... – Ááá! Támdle cvičí ňákej typ na trumpetu! Je v tom parku totiž korzo a v altánku bude hrát dechovka.

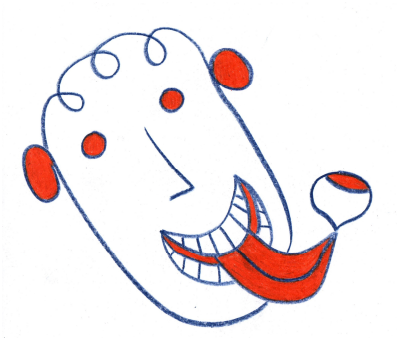
To zevlování okolo ale Milouše stálo cenný vteřiny! Stihne teda ještě předpisově, rómeovsky zakleknout a schová pugét za záda, nestihne ale už tu kytku zas vytasit, a už vůbec nebude mít šanci povědít Milušce, jak je óóó, úúú-žasná. Nedovíme se tak bohužel, jak ten jeho proslov pokračuje.

Totiž – Miluš mezitim zjistí na mobilu čas a uplně se vyděsí.

„Jéé, sorry, já už musim, něco mam, už jsem tam měla bejt!“ povídá překotně a rychle odchází. No, a zdálky potom ještě zamává a přes rameno zavolá: „Čau, někdy si brnknem!“

A Milouš pak namáhavě vstává z pokleku a silně mu při tom loupe v kolenou.

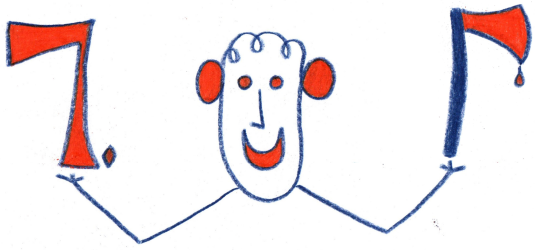

Důležitá návštěva

Milouš jde navštívit ňákýho chlápka, asi něco potřebuje – tak snad se dovíme, o co kráčí. Je to ale určitě důležitý, poněvač se Milouš na tu návštěvu důkladně přichystal: koupil oříškovou bonboniéru a taky pečlivě vybíral datum. Proštudoval astrologický předpovědi a nejlepčí to bude sedmýho, to by měl bejt šťastnej den!

Sedmýho teda Milouš zazvoní u pana dotyčnýho, a horší moment si vybrat nemoh,

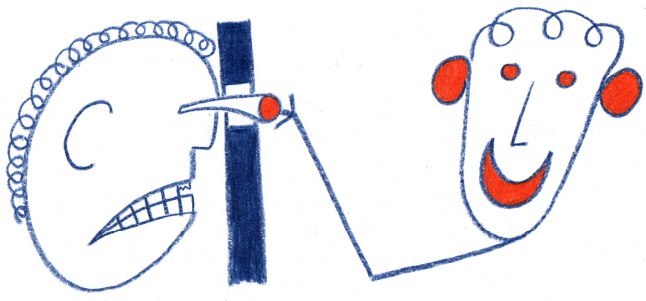

ten maník si zrovna – cink! – přiťuk šampáněm se svojí krásnou polonahou společnicí. Chlapík se při tom „crrr!“, při tom zvonku, na smrt vyděsil – že by žena přijela z lázní o den dřív?! Ta nymfa ve spodnim prádle, co tu s ní rošťačí, neni totiž jeho zákonitá manželka. Bohužel ten pan dotyčnej chlastal to šáňo rovnou z flašky, a jak se lek – cink! – urazil si flaškou dva řezáky. A měl chlapík až dodneška bezvadnej chrup – ani jeden kaz –, takže je to k naštvání! Ale neni divu, že je tak vyjevenej – jeho lepčí polovička totiž vlastní firmu, kde pan dotyčnej maká, a taky tendle barák, ve kterym teď popíjí a sexuálně haraší se svojí bokovkou. Bledej jako nebožtík vyplivne maník ty zuby a postaví flašku na stůl – dost se mu klepe ruka. Pak jde váhavě ke dveřim a slečna bokovka se rychle oblíká.

A chlapík odšoupne špehýrku, a když za dveřma místo manželky spatří Milouše, mísí se v něm pocit úlevy s pocitem vzteku. Kvuli tomudle jelimanovi jsem si přerazil dva přední zuby! Ňákou dobu pak civí tou špehýrkou, div mu oční bulva nevypadne ven, a zápasí v něm endorfin se žlučí.

A Milouš teda taky zírá na to obrovský voko a říká si: Co to má bejt? Nakonec usoudí, že je to ňákej fór a píchne do tý bulvy prstem – ona k tomu přímo vybízí! Ve špehýrce ale, bohužel, chybí sklíčko.

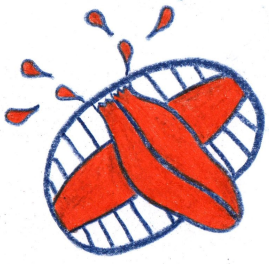

„Jau!“ zařve pan dotyčnej a žluč v něm začíná mít navrch – rozrazí dveře a vyběhne, že si toho nebezpečnýho mamlase podá. V tu chvíli se ale spustí ukrutnej slejvák a to ho zchladí – zaběhne teda zpátky do předsíně a zabouchne.

„Promiňte, pane! Omlouvám se!“ volá na něj Milouš, kerej trčí venku na dešti. „Je tu ale slota, že by psa nevyhnal! Moh bych se u vás chvíli schovat?“

Pes – to je nápad! říká si maník a běží pro svýho vořecha. Když ale to psisko chce vyhnat ze dveří a poštvat na Milouše, pes kňučí a nechce se mu do toho psího počasí – Milouš ho nezajímá. Nakonec rafne páníčka do prstu a zdrhá se někam ukrejt – v tom velkym baráku to nebude problém.

A pan dotyčnej se dostává do varu, vypadá jak Černobyl těsně před vejbuchem.

„Fo fcete?!“ zařve na Milouše a řízne se při tom do jazyka o ty uražený řezáky. Začíná se mu přehřejvat reaktor.

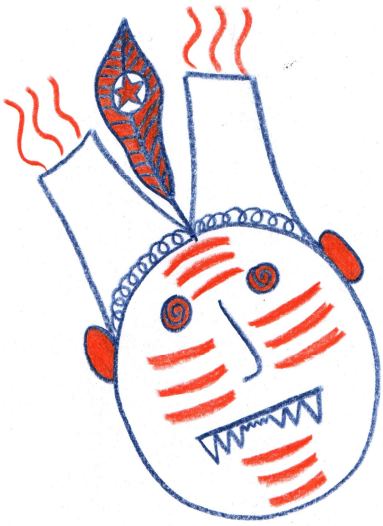
A Milouš správně pochopil, že se ho ten maník ptal „Co chcete?!“, a taky správně pochopil, že radči nic chtít nebude; povidá: „Nic nechci, jen jsem vám přines dárek.“ A podá panu dotyčnýmu oříškovou bonboniéru. Pak mizí.

No, a chlapík se potom vrátí na pohovku ke svý slečně bokovce a slečna se optá:

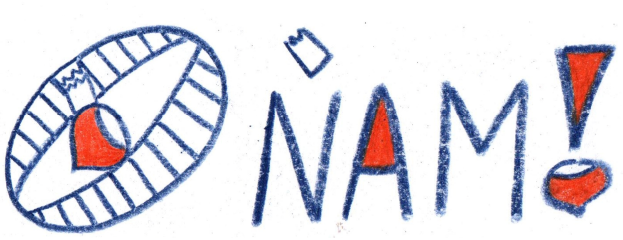
„Co jsi tam takovou dobu nacvičoval?“

„Ále,“ na to on, „ňákej pofuk pfinef dáuek.“

„Jé, ty legračně mluvíš!“ směje se slečna bokovka a panu dotyčnýmu se přehřejvá druhej reaktor, zrudne jak indiánskej bolševik a mlčky, s nasupenym ksichtem, jí podá bonboniéru od Milouše.

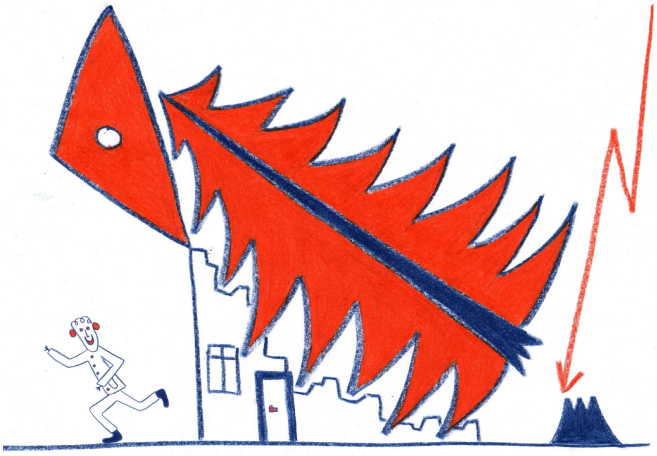

„Ale já jsem ti rozuměla, miláfku,“ chlácholí ho se šibalskym úsměvem slečna bokovka. „Ňákej pošuk přines dárek. Ukaž!“ a rozbalí ten Miloušovo prezent.

„Ňam!“ řekne pak a strčí jeden bonbón do svý rozkošný pusinky. Potom se ozve křup!, ale nekřupnul jenom oříšek, ale taky zoubek slečny bokovky – má štěstí – jenom jeden. Holka ho teda vyplivne a ta rozkošná pusinka zařve: „Kuufa! Ten fofech měl flupku!“ – a znamená to „Kurva! Ten vořech měl šlupku!“.

Pan dotyčnej jí ovšem rozumí, a chtě nechtě se škodolibě uchechtne. Na chvilku mu dokonce funguje chlazení u reaktorů. Pak si ale – co čert nechtěl! – vzpomene na Milouše a začíná bejt zase žhavej. Aby do něj hrom bacil! pomyslí si. A v tu chvíli bací hrom a bací blesk do stoletý jedle, kerá roste vedle toho nóbl baráku, a kmen se propadne až do ložnice. Eště že tam ty dvá zrovna nelaškovali!

No, když se to tak veme, maji docela kliku: na slečnu bokovku akorát spadne lustr a zlomí jí obě nohy – holka od tý doby pajdá, ale jenom trochu. A panu dotyčnýmu by se pak nestalo vůbec nic, kdyby mu po tý Miloušovo návštěvě nebouchly oba dva reaktory najednou – infarkt a mozková příhoda. Prej se ale z toho vylíže. Horší ovšem je, že až ho pustěj ze špitálu, bude z něj nezaměstnanej bezdomáč. Záchranáři totiž naprášili zákonný manželce, kdože tam s nim popíjel šampáňo, koho eště našli v těch rozvalinách.

Je teda jasný, že Milouš na tu důležitou návštěvu šel uplně zbytečně. Asi se s tou svojí záležitostí bude muset obrátit někam jinam.

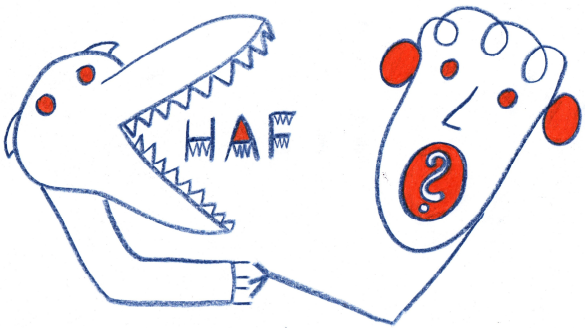

Krokolev Milouš

Volá Drahouš, Miloušovo brácha: „Ahoj, Milouši, moh bys nám pohlídat pejska?“

Milouš ovšem se psama nemá žádný zkušenosti, a když – tak špatný, zkouší se teda vykroutit, dělá „hmm“ a „já nevim, nevim...“

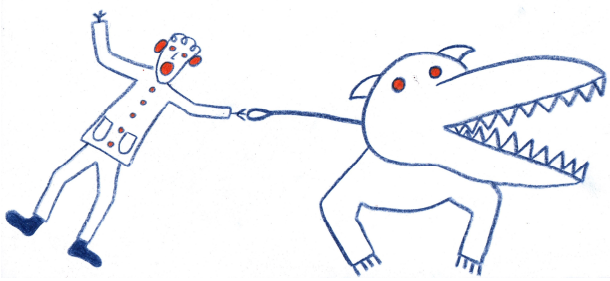
Drahouš ale nalejhá: „Ten pejsek je moc hodnej, roztomilej a menuje se jako ty – Milouš. Budete si rozumět.“

A Milouš zase dělá „hmm“ a „já nevim, nevim, já psí řeči nerozumim“, a nakonec se optá: „Když je tak roztomilej, proč si ho nehlídáš sám?“

Na to Drahouš povidá: „Jdeme dneska s Boženou do zoologický a tam pejskové nesměj.“

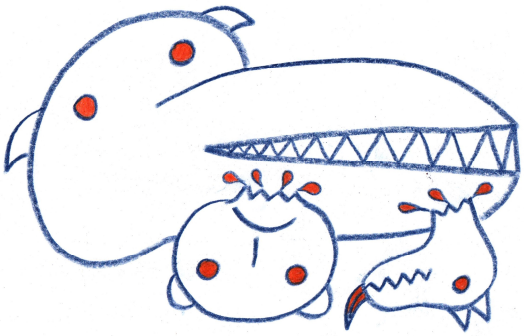
„To je divný!“ podotkne Milouš.

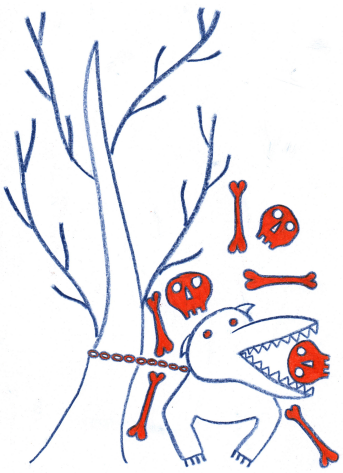
„Jó, je to diskriminace!“ na to Drahouš. „Tak za chvíli jsme u tebe!“ a rychle típne telefon – dřív, než Milouš stihne něco namítnout. Drahouš to holt s Miloušem umí.

A neuplyne pak ani čtvrt hodiny a ve dveřích se zjeví obluda, kerá vypadá jak lev zkříženej s krokodýlem – za sebou ten krokolev vleče na vodítku Drahouše.

Miloušovi už je jasný, proč toho zubatýho chlupatýho Milouše nepustěj do zoologický – moh by jim zakousnout většinu exponátů, takovýho vlka by určitě spolknul jak malinu. Možná i medvěda.

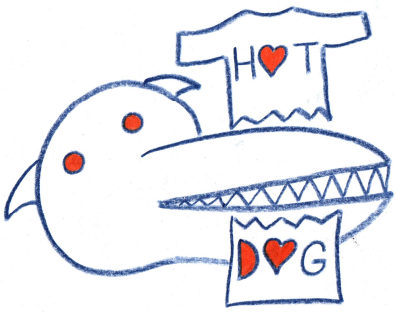

A Drahouš hodí na zem dvoukilovej flák masa, a než krokolev Milouš spořádá tu jednohubku, rychle přiváže vodítko k noze od skříně; pak povidá: „Našel jsem ho v lese, byl přikurtovanej řetězem ke stromu, a tak je trochu nervózní – hlavně nesnáší rány a pískání.“

„Nó, taky jsem trochu nervózní…“ řiká Milouš, ale Drahouš už je ve dveřích.

„Čau!“ volá. „Dobře se bavte! Večer si Milouše vyzvednu!“ a bouchne dveřma.

Při tý ráně se ovšem krokolev Milouš vymrští a zaštěká jak medvěd grizzly, a skříň, ke kerý je přivázanej, poskočí a otevře se – vysypou se z ní ňáký Miloušovo svršky. To ale krokolva Milouše nakrkne eště víc a z těch gatí a triček nadělá škubánky.

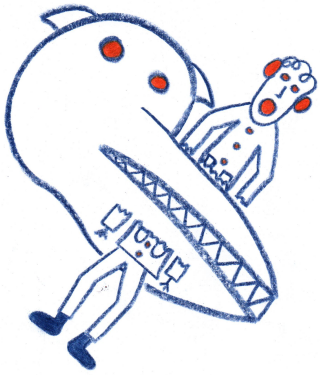

Po tý kratochvíli se pak trochu uklidní, a tak se s nim Milouš zkouší zkámošit. „Podáš mi pac?“ řiká a podává mu ruku. Krokolev Milouš po něm ale vyjede a Milouš to má jentaktak, že s tou svojí pazourou ucukne – cvak! – cvaknou ty krokodýlí čelisti do vzduchu. Kdyby neucuk, měl by Milouš pazouru vejpůl.

A Milouš je z toho dost vyjukanej, a tak zavolá bráchovi Drahoušovi – a ten mu to kupodivu zvedne.

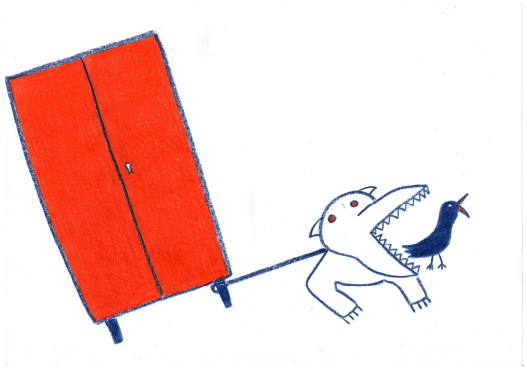
„Ten pes je ňákej neklidnej!“ hlásí Milouš do telefonu.

„To víš, měl to v životě těžký,“ zní odpověď, „a teďko ta změna prostředí… Musí se u tebe aklimatizovat – u nás třeba Milouš odpočívá na posteli…“

A víc se toho Milouš o svym menovcovi, chudákovi krokolvovi nedoví, za oknem totiž zapíská kos a krokolva popadne fantas, zase se vymrští, pohne skříní a zařve jako lev. To Milouše vyděsí, pustí telefon z ruky, a Milouš krokolev ten mobil přehryzne jak piškot.

Co teď? Drahouš už Miloušovi neporadí! I když!… Vlastně mu trochu poradil: krokolev Milouš rád odpočívá v posteli. Odvázat krokolva se ovšem Milouš neodvažuje, netroufá se k němu ani přiblížit, rád by mu ale vyhověl. Přišoupne mu postel – to je nápad! Když nejde krokolev k posteli, pude postel ke krokolvovi!

Jenže aby moh přešoupnout postel, musí Milouš přestěhovat stůl, židli, lavici a vůbec všelijakej nábytek, a to neni jen tak – nesmí při tom dělat prudký pohyby, a už vůbec né s něčim praštit. Jakmile něčim ťukne nebo sebou cukne, krokolev Milouš dostane záchvat šílenství, vyletí a přestěhuje skříň o půl metru. Je to pro něj teďko snažší, poněvač ta skříň je prázdná – krokolev už rozžvejkal všecky Miloušovo oděvy.

Přes všecky obtíže ale nakonec Milouš zdárně přistrká postel ke krokolvovi, ten na ní vyskočí, pochčije polštář a pak se rozvalí.

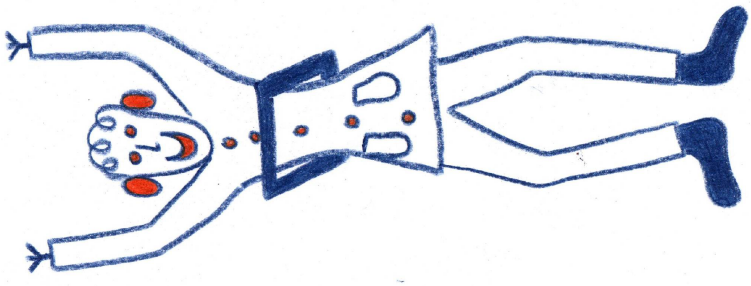
Paráda! řiká si Milouš. Bude klid, dojdu si na hajzl. Jak stěhoval ten kvartýr, přepadlo ho totiž nucení.

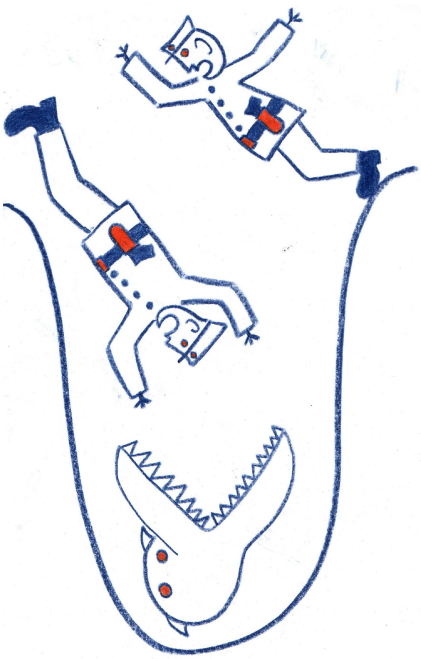

Ale prdlajs! Dveře na hajzlík má krokolev v dosahu – to vodítko je dost dlouhý. Když se Milouš vydá směrem Wé-Cé, krokolev po něm vyjede a Milouš má co dělat, aby se nepodělal strachy. Kajdit venku se mu ale nechce, má dost nepříjemný sousedy, a ty dva důchodci by ho určitě obvinili nejmíň z obnažování na veřejnosti a možná i z kažení mravnosti seniorů.

A nakonec krokolev přestěhuje skříň až přede dveře na Wé-Cé, takže neni co řešit. A až teď dostává Milouš ten správnej nápad – neni divu, že tak pozdě, je trochu vystresovanej –, oběhne barák, a pak se začne soukat do záchodovýho okýnka. Jó, je to nesnadný, ale Milouš je hubenej jak pilka zlodějka, a tak se tam nakonec vtěsná.

Ostražitý sousedi ho ale při tom akrobatickym výkonu merčej a – jak se sluší a patří – naprášej ho na policii. Maj ňáký ty dioptrie a na tu vzdálenost jsou si jistý, že je to zloděj – proč by Milouš lez na hajzlík oknem?!

A poldové jsou tu kupodivu natošup – dávali si zrovna dácha hnedka za rohem. Přijedou se zhasnutejma světlama a zastavěj opodál, aby lupiče nevyplašili. Pak potichu našlapujou a neslyšně vklouznou do pootevřenejch dveří – jdou na to zkušeně. Bohužel je tak nic nevaruje, že lezou do jámy krokolvové. Opatrně kličkujou tim bludištěm, kerý tu Milouš sestavil, když přesouval postel – na konci toho labyrintu ovšem číhá Minotaurus.

„Čum, to je čokl!“ řiká jeden polda, když spatří krokolva Milouše, a obdivně hvízdne, a druhej polda nečumí a převrhne lavici – dvě hrubý chyby! Při tom hvizdu a tý ráně po nich zuřivej krokolev Milouš vylítne a konečně se mu podaří ulomit nohu od skříně. Zkoprnělý poldové maj ale kliku, ta skříň spadla tak šikovně, že je teď v ní krokolev uvězněnej.

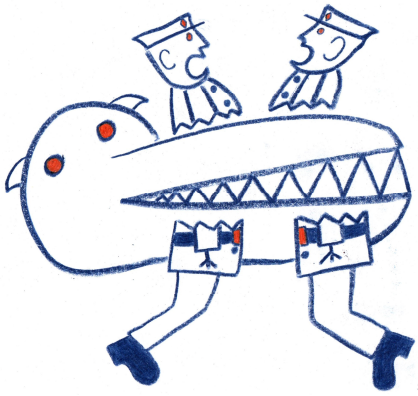
A když Milouš slyší tu rotyku, přejde ho sraní, vyleze z hajzlíku – tentokrát dveřma – a naskytne se mu následující pohled: po bejváku mu pochoduje a poskakuje skříň, na kerý ležej dva policajti.

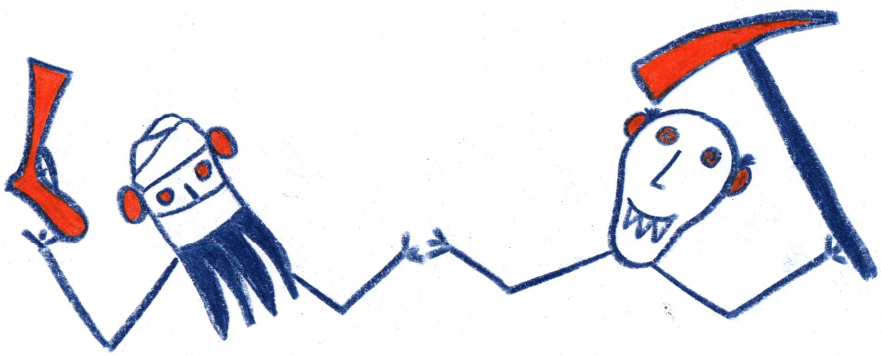
A poldové Milouše moc nezbožňujou – i když jim onehdá toho psa odprásknul nechtě a omylem –, tentokrát ale žadoněj: „Pomóc! Pomóc! Utíkej pro pomoc!“

No, a aby utíkal, nemusej Milouše dvakrát přemlouvat, je mu fuk, že mu pojízdná skříň s krokolvem a dvouma policajtama likviduje kvartýr – hlavně pryč vocuď!

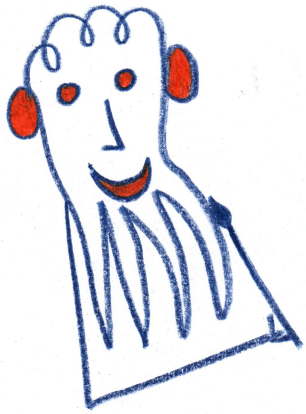
Milouš teď teda peláší jak gazela a doufejme, že běží do zoologický pro Drahouše, krotitele divý zvěře. No, a taky doufejme, že ho najde, a že Drahouš dorazí včas – ta skříň totiž už dlouho nevydrží, začíná se rozkládat.

Maškarák

Milouš se chystá na maškarák. Za co pudu? koumá a rozhlíží se po kvartýru.
Nakonec mu padne oko na širokej klobouk, kerej onehdá vylovil z řeky, a dostane nápad: pudu za Krakonoše! Nalepí si pak dlouhý fousy z koudele a natře je temperama načerno.

Tak a teď – jakej vohoz má takovej Krakonoš? Asi by měl mít šálu, poněvač v Krkonoších bejvá zima – Milouš si teda omotá kolem krku šálu.

A dál?... Taky mívá plášť. Milouš teda stáhne z tyče závěs, hodí si ho přes záda a sichrhajckou si ho sepne na hrudi. Vypadá to dost dobře – aspoň si to Milouš myslí.

A na nohách bude mít Krakonoš asi ňáký holínky... Nejpodobnější budou ty vojenský bagančata, kerý se tu vzaly kdoví odkaď – Milouš si teda natáhne ty bagančata.

A potom pátrá po opasku – Krakonoš by měl mít opasek. No, a má Milouš kliku – ve skříni se válí pásek s patrónta škama. Kdo mu sem ty krámy z armyšopu tahá? Milouš vojenský věci moc nemusí. Jó, už si vzpomíná! Ty armádní přebytky mu tudle věnoval Drahouš, brácha – že prej se to někdy může hodit. No, tak tentokrát se to hodí!

A co eště chybí?... Už asi jen ten širokej klobouk. Milouš si teda nasadí širák vylovenej z řeky a vyráží do ulic.

Cestou si ovšem vzpomene, že Krakonoš má eště hůl, zabrousí teda do parku, ale všecky klacky jsou tu tenký, a ty co se mu líběj, nejdou ulomit – prekérije! Naštěstí je v tom parku dětský hřiště a tam ňákej prcek, ňákej Cipísek zapomněl bambitku – vypadá jak žaludová bambitka loupežníka Rumcajze. Aspoň něco! řiká si Milouš. Rumcajz je taky pohádková bytost! A zastrčí si ten plastikovej kvér za opasek s patrónta škama. No, teď už ten Krakonoš vypadá skoro dokonale!

Ta skvělá fazóna Miloušovi Krakonošovi vydrží ale jen chvíli, nebyl by to ani on, kdyby se mu něco nepřihodilo. Když jde přes most, zafouká vítr a Krakonošovo širák letí do řeky a pokračuje ve svý plavbě směrem k moři. No co?! Milouš si omotá hlavu šálou – taky to neni špatný! Vypadá jak beduín.

A hnedka za mostem potká Milouš týpka dost neobvyklýho zjevu – je to totiž magor, kerej utek ze cvokárny. Ten maník má na sobě noční košili a župan, kerý šlohnul ve vodmašťovně, a na nohách má gumový galoše – ty sehnal tamtéž. Za zádama pak eště ukrejvá krumpáč – ten štípnul na stavbě. Je to původnim povolánim profesor psychologie a hráblo mu z keců o fotbale, a hlavně o hokeji. Už pouhá zmínka o někerym z těhle populárních sportů mu nebezpečně zvedne tlak, a když je vidí v televizi, propuká u něj šílenství.

Ten cvok merčí Milouše už dýl a hnedka na dálku se mu zalíbil; povidá Miloušovi: „Nazdar, kam jdeš?“

„Na maškarák,“ řiká Milouš. „Ty asi taky.“

„Jó, já taky,“ kejve hlavou magor, profesor psychologie, a je zvědavej: „A za co jdeš? Za teroristu? Sekne ti to – ty patróntašky jsou fakt bombový!“

„Né, jdu za Krakonoše, vítr mi odfouk klobouk,“ odvětí Milouš trochu otráveně a taky je zvědavej: „A za co jdeš ty? Za pacoše?“

„Né, já jdu za kouzelníka,“ povidá magor, profesor psychologie. „Ukážu ti kouzlo – chceš?“

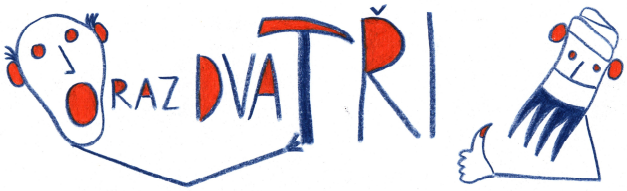
„Jo, jasně, že jo!“ řiká Milouš.

„Tak zavři oči, brouku, a počítej do tří!“ zahlásí magor a luskne prstama.

A Milouš je asi zhypnotizovanej, a tak zavře oči a počítá do tří.

A magor profesor mu pomáhá: „Raz, dva, tři!“ a – simsalabim! – vykouzlí krumpáč, co měl schovanej za zádama.

No, a když Milouš spatří, jak se mu ten vyčarovanej krumpáč vznáší nad hlavou, má to na něj magický účinky – je opravdu překvapenej! Ten chlapík bude asi opravdickej kouzelník!

Magor profesor se teda chvíli pokochá Miloušovo údivem, pak položí krumpáč a povidá:

„Ukázal bych ti ještě lepčí kouzlo, ale na to potřebuju asistenta. Nechceš mi dělat asistenta?“

„Jo, jasně, že jo!“ odvětí zase zhypnotizovanej Milouš a je potěšenej, že ho ten čaroděj přibral do party.

A čaroděj magor se potom představí, natáhne levou ruku a říká: „Já jsem profesor magie, mág Magor. A ty?“

„Já jsem Milouš Krakonoš,“ představí se Milouš a potřese si levicí s mágem Magorem.

„Milouši Krakonoši, asistente!“ prohlásí pak s oficiálnim ksichtem magor, profesor magie, mág Magor. „Teď spolu předvedeme zmizení osoby – konkrétně zmizim já!“ A potom se podrbe na nose a dodá: „Ale ty bys možná moh zmizet taky! Nevadí ti to?“

„Ne, proč by mělo?“ odvětí Milouš, kerej je furt v tranzu, a hlavně je zvědavej, jak takový zmizení osoby probíhá.

A tady musim podotknout, že magor, profesor magie, mág Magor už má vykoumaný, kde tu svojí kouzelnickou

šou předvede. Šel předtim totiž kolem jedný putyky a tam oknem spatřil televizi. A je dneska zrovna finále ňákýho důležitýho hokejovýho turnaje, a tak mu zase jeblo. No, a to jeho šílenství je potom dost zákeřný – jelikož je on původně profesor psychologie, tak když mu hrábne, nikdo to na něm nepozná; ve vyšinutym stavu je ještě mazanější, a hlavně hypnotičtější.

Možná proto se nikdo nediví, když to ujetý kouzelnický duo vleze do putyky plný hokejovejch fandů a fanatiků – i když jsou profesor mág Magor a jeho asistent Milouš Krakonoš dost podivně oháklý, nikdo si jich nevšímá, všichni vejraj do bedny.

Profesor mág Magor teda mazaně vyčká, až bude v tom napínavym mači přestávka na reklamu, pak předstoupí před obecenstvo a zahlásí: „Veleváženě publikum, teď vám spolu s mym asistentem Miloušem Krakonošem předvedeme vrcholný kouzelnický číslo! Pude o zmizení osoby! Konkrétně zmizim já, a možná i muj asistent Milouš Krakonoš!“

A hokejový maniaci si nejsou jistý, jestli je to ňákej komickej výstup nebo teroristickej útok a čuměj dost vytrsle – hlavně na ty Miloušovo bombový patróntašky. Profesor magie, mág Magor má tak dost času na svuj kouzelnickej trik.

Hypnoticky se zahledí na Milouše a povidá: „Asistente Milouši Krakonoši, vytas bambitku a až řeknu raz, dva, tři, simsalabim, vystřel do stropu!“

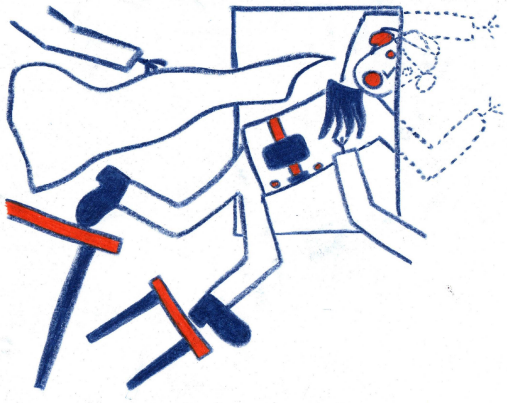
A asistent Milouš Krakonoš teda vytasí bambitku a profesor mág Magor řekne: „Raz, dva, tři! Simsalabim!“ a vytasí krumpáč a zasekne ho do televize; pak mizí – konkrétně oknem.

No, a Milouš vystřelí z bambitky, ale bohužel nemizí – ještě nemá to kouzlo najetý. A zmizet by moh! Ta bambitka byla totiž nabitá žaludem z umělý hmoty, a ten požehnanej žalud odstřelil zářivku – v tý tmě a zmatku by se zmizet dalo...

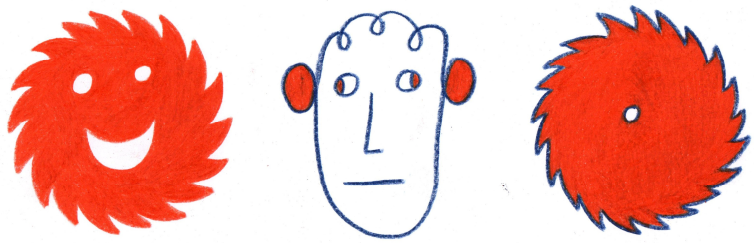
A tak už ho maj, už ho držej za plášť ze závěsu a za fousy z koudele! Má ale Milouš kliku – ten plášť, jak víme, je sepnutej akorát sichrhajckou a ty fousy jsou přilepený; Milouš Krakonoš tim pádem přenechá svuj kostým nasranejm hokejovejm fandum coby kořist a konečně zmizí oknem, tak jako profesor magie, mág Magor.

Na maškarák pak už ale nejde, radči zdrhá směrem k domovu. Než tam ovšem doběhne, čapnou ho lovci šílenců zároveň s protiteroristickym komandem. No, a ňákej časek potom trvá, než Milouš psychiatrum vysvětlí, že je Milouš Krakonoš, a že je duševně uplně zdráv. A taky s protiteroristickym úřadem má ňáký oplejtačky – vypadá to ale, že se to snad vyjasní.

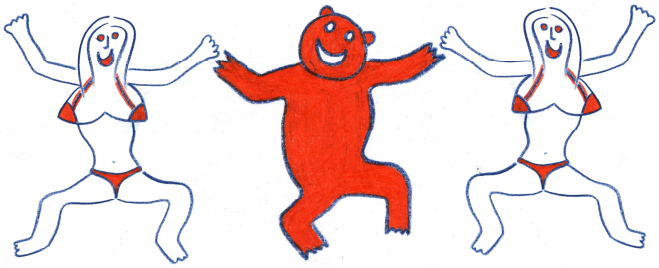
Horší ovšem je, že zatim nechytli profesora magie, mága Magora, bejvalýho profesora psychologie a magora, kerej dostává amok z fotbalu a hlavně z hokeje. Dejte si na něj teda pozor – asi se tu furt někde potlouká.

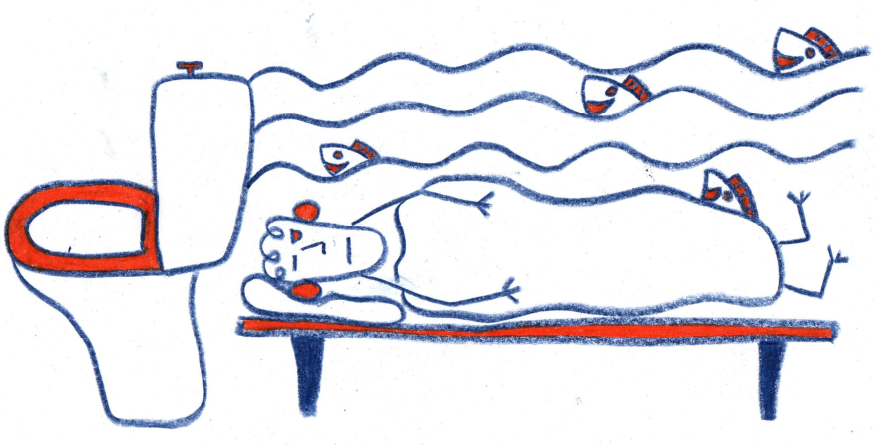
Zemský ráj to na pohled

Milouš našel ve schránce takovej pěknej prospekt, zepředu je napsáno: Zemský ráj to na pohled! Dovolená u jihočeskýho moře v ráji šumavských hvozdů! Vzadu slogan hlásá: Vůně přírody, pastva pro oči, balzám na duši! Uvnitř je pak adresa a telefon cestovní kanceláře, mapa Lipna, fotka posledního šumavskýho medvěda a dvě silikonový blondýny. Milouš si teda zapiká pobyt a po měsíci vyrazí na svojí první dovolenou. Nejen on, ale i lidi v jeho okolí si potřebujou oddychnout.

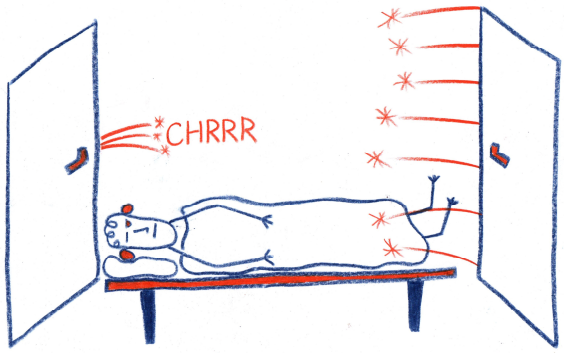

No, a asi se nikdo nebude divit, že autobus, ve kterym Milouš sedí, dvakrát píchne, a vlak, do kerýho Milouš přesedne, vykolejí – eště že neletěl letadlem! Nikomu se ale nic nestalo, takže to nestojí za řeč.

Následkem těch drobnejch peripetií Milouš přijede na Lipno ovšem pozdě v noci a vyfasuje tak pokoj vedle záchodů. Splachovadla má u hlavy postele, snaží se teda si představit, že to šumí příboj jihočeskýho moře. Okno vede do světlíku – oči se můžou napást pohledem na oprejskanou zeď a okýnko na hajzl. Vůně přírody bude pak asi puch z Wé-Cé, kerej se mísí s výparama z kuchyně. A je horká noc, a tak si Milouš musí vybrat – buď se smažit za zavřenym oknem, nebo čuchat ty gurmánský výtvory a to, co z nich zbyde.

Milouš to teda střídá, spát se stejně nedá – vedle někdo poslouchá disco a má to osolený na plný kule. A taky ta dotyčná osoba furt někam chodí, asi kouří na chodbě. No, a pochází pak ta bytost určitě ze vsi, kde je klika u dveří fungl novej vynález. Otvírat už se jakžtakž naučila, i když při tom ještě dycky pořádně střejchne zámkem o futra – chrrr! –, zachrčí to jak pilník o železo! Budiž, nemá to ta figura ještě najetý! Horší je to se zavíránim, to u nich ve škole asi neprobírali, nebo zrovna chyběla – dycky s těma dveřma třískne tak, že se futra trochu hnou. No, a když jde potom nazpátek, zachrčí zas zámkem o futra – chrrr! – a zas práskne dveřma, že se futra hnou – tentokrát na druhou stranu.

Milouš je zvyklej na ledacos, půlku jeho života vedle jejich baráku stavěli sídliště a od rána mu u hlavy mlátili lopatou do míchačky; todle mu ale ta omlácená hlava nebere – že to nikomu nevadí, že nikdo nevyběhne?! Čeká teda asi do tří do rána, ale nedočká se – je to tim, že v hotelu je zájezd hluchoněmejch. A když se po třetí hodině ráno zase ozve prásknutí dveří, Milouš se odhodlá, že poprosí tu osobu, jestli by mohla používat kliku – klidně by jí ten grif bezplatně naučil.

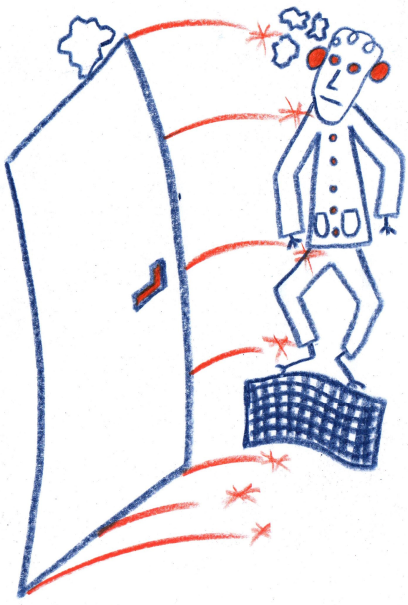

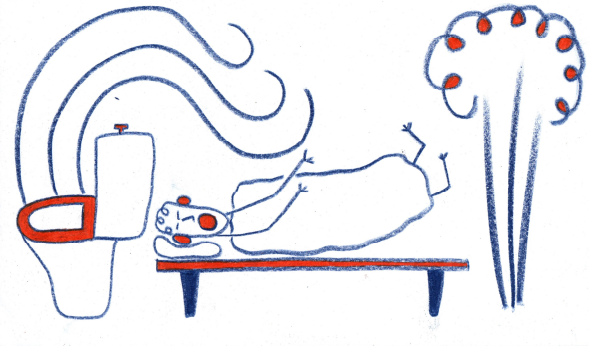
Na chodbě pak nikdo neni, Milouš teda ťuká do dveří v rytmu diska, ale nikdo neotvírá. A když Milouš trochu přitlačí, ozve se za nim hlubokej bas: „Co mi tu mlátíš do dveří?!“

Milouš se polekaně otočí a naproti němu stojí stokilová platinová blondýna neurčitýho věku s knírkem – vrací se z hajzlíku. Tadle pani hluchá ani němá neni, dělá totiž tomu zájezdu vedoucí. A je ta dáma dost impozantní zjev, a tak se leknutej Milouš zmůže jenom na „Nó, já jsem myslel...“

„Tak nemysli!“ utne ho ta mašina a jde do svýho pokoje – třískne dveřma až nadskočí rohožka.

A Milouš vejrá jako vejr, a to vejrání se mu nevyplatí – při tý ráně dveřma se totiž ulomí kus omítky a spadne mu do těch vytřeštěnejch zraků. Má potom co dělat, aby našel dveře do svýho kutlochu.

No, a asi kolem čtvrtý ráno to mlácení dveřma přestane a disco se ztlumí asi tak napůl – o to líp je slyšet, jak protejkaj splachovadla vedle na hajzlu. Když pak svítá, Milouš si konečně trochu schrupne a zdá se mu o tom, že zdrhá před vlnou tsunami, a taky o tom, že ho oslepil vejbuch atomový bomby.

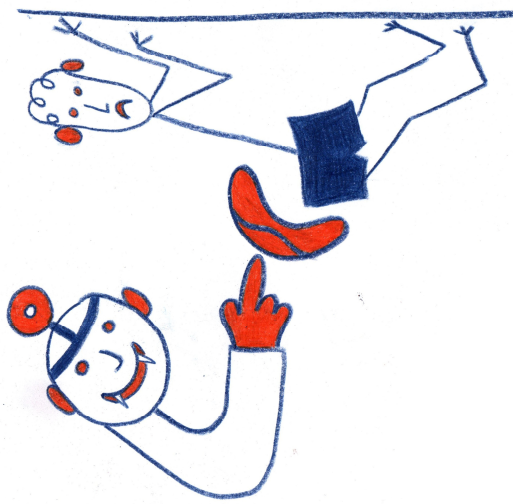
Po dvou hodinách hodně neklidnýho spaní se potom napůl slepej Milouš vydává k doktorovi – ulice a silnice přechází napůl naslepo, takže způsobí několik menčích dopravních nehod. Škody jsou poměrně vysoký, ale obejde se to bez zranění, takže to nestojí za řeč.

No, a když Milouš konečně po hmatu po čuchu najde doktora, překotí v ordinaci židli, pak sestřičku a nakonec prosklenou skříň s medikamentama. Doktor lituje, že složil Hippokratovu přísahu a musí lidem pomáhat, chviličku – celkem zcestně – koumá, že pár životů už zachránil, a tak by moh pro změnu někoho oddělat. Nakonec v něm ale zvítězí smysl pro zodpovědnost, a tak zadlahuje sestřičce zlomenou nohu a zamete střepy a prášky, co se tu povalujou. Pak propláchne Miloušovi oční bulvy, a poněvač je eště furt dost nakrklej, za trest Miloušovi předepíše tejden klid na lůžku.

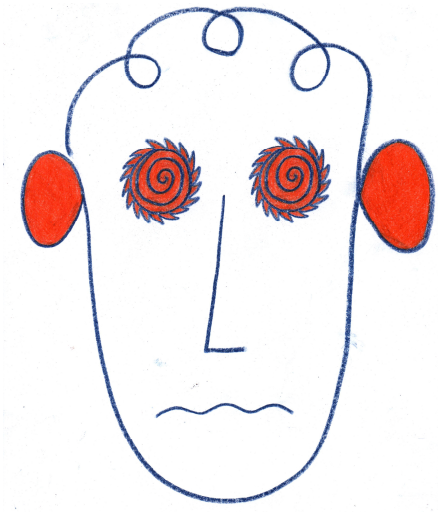

A Milouš potom leží v posteli a kochá se výhledem do světlíku – pastva pro oči! V noci ho děsí třískání dveřma – balzám na duši! A aby toho nebylo málo, sosá furt odér z hajzlu a výpary z kuchyně – sedmýho dne dostává z těch vůní přírody žlučníkovej záchvat.

No, a když po pár hodinách přijede jeho starej známej doktor, Milouš se kroutí a leze po zdech i po stropě – lékař mu teda doporučí suchý rohlíky a hořkej čaj. Injekci nebo prášek mu nedá, buď mu ty propriety Milouš rozmlátil, anebo – což bude pravdě blíž – by felčar rád pomstil svojí zmrzačenou sestřičku; je to totiž jeho tajná láska.

Milouš teda chroustá suchej rohlik a zapíjí tu medicínu hořkym čajem – je vedro a má sucho v krku, moc mu to tam neklouže. Zdá se ale, že ta léčba zabírá. Ráno už Milouše nic nebolí, dalo by se říct, že je zdravej jako ryba – nó, spíš jak uzená makrela.

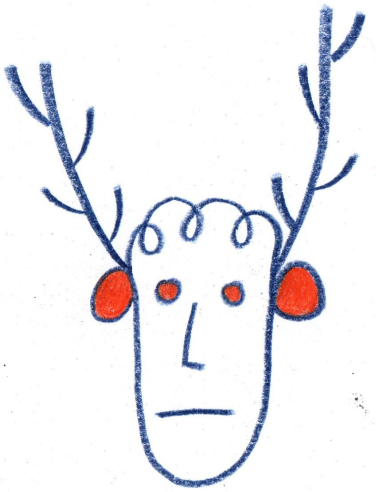

A jelikož pak začíná už poslední den dovolený, vypotácí se Milouš z pokoje; je slabej jako moucha, ale chce aspoň dneska trochu pobejt u toho jihočeskýho moře, v ráji šumavskejch hvozdů. A když vyleze na slunce, dost dlouho mu trvá, než si jeho odřený oči zvyknou na ten šajn. Žádnej div – tejden byl v díře! Nakonec se ovšem zorientuje a dokonce bez úrazu dorazí na pláž, je to asi třicet metrů. Je tu první.

No, a fakt, že jo – ta reklama nelhala! Je zemský ráj to na pohled: voda šplouchá tu ve vlnách, smrky šumí po skalinách.

Tak to je ta krásná země, země česká, domov můj! napadne Milouše.

Ta pohoda ale trvá jen tak dlouho, než Milouš na zem rozloží deku. Otevřeli totiž stánek s pivem a buřtama a naladili rádio České Budějovice. A reprobedny maj pořádný, a tak se teď široko daleko po jihočeskym moři line řízná jihočeská dechovka.
Okolo na horách začínaj troubit jeleni.

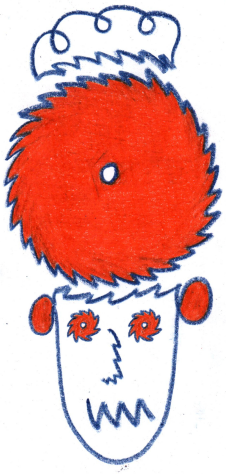
Milouš to ovšem nechce ten poslední den dovolený jen tak vzdát, a tak najde na pláži dva vajgly, nacpe si je do uší a omotá si hlavu dekou. Dá se to potom jakžtakž snést, ale za chvíli jsou tu další výletníci a Milouš pak neni sám, kerýmu se hudba ze stánku kdovíjak nezamlouvá. Támdle si jeden, co má na sobě triko s nápisem AC-DC, otevřel auto a z vyhulenejch repráků vyřvávaj různý český vidlácký kapely – tentokrát to neni dechárna, ty křupani maj místo trumpet elektrický kytary a snažej se o bigbít, ale od dechovky to neni daleko. Jenže bohužel, i když jsou si ty dvě muziky tak blízký, je teď na pláži dost ujetý stereo. Nikomu to ale neva, všichni jsou na to vychystaný – někerý jsou hluchoněmý, jinejm se to líbí a ostatní vytasej sluchátka, narvou si je do uší a každej si pustí svojí muziku a udělá si svojí pohodu.

Milouš ovšem ke svý smůle takhle vybavenej neni, a tak přemejšlí, jak to asi dělaj pštrosi, když strkaj hlavu do písku a zkouší to taky – nedaří se mu to.

A už přichází další dobroděj se svojí troškou do mlejna: maník na zahradě u pláže nastartoval sekačku a dechovka a buranskej bigbít maj teď ještě třetí rozměr. Milouš má pak nacpaný fakováky v uších a modlí se, ať se ta sekačka zasekne, nebo ať sebou sekne ten sekáč, ale Bůh ho v tom kraválu asi neslyší – trvá to tři hodiny.

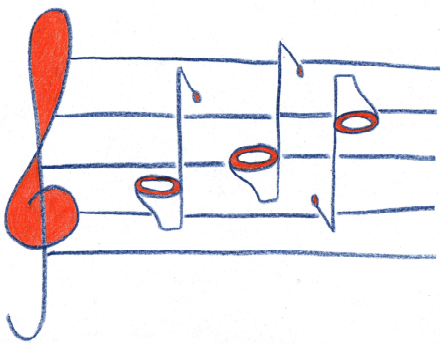

No, a když sekačka zmlkne, Milouš si odšpuntuje uši a stereo dechárny s vidláckym rockem mu připadá jak rajská hudba. Ten blaženej pocit mu ale vydrží jen do tý doby, než ten přičinlivej zahrádkář spustí cirgulárku. Milouš to zase zkouší řešit prstama ve sluchovodech, ale neni to ono. Možná by pomohlo zalejt si uši voskem, jak to dělali dávný řecký mořeplavci, aby neslyšeli zpěv Sirén. Kdyby měl Milouš po ruce svíčku, neváhal by ani vteřinu. Co teď? Už mu to fakt leze na palici! A zoufalej Milouš se nakonec odhodlá k celkem zoufalýmu činu: hupsne do vody a zkouší přeplavat na druhej břeh.

Když je ale uprostřed Lipna, ze šumavskejch hvozdů vylítnou bojový helikoptéry a šinou si to těsně nad hladinou jihočeskýho moře. Začínaj tu totiž manévry vojsk NATO. Milouš se teda rychle schovává pod vodu, aby mu vrtulník „Apač“ neurazil kedlubnu, a při tom si lokne. A potom mu na ňákou dobu vypadne obraz a probere se, až když ho tahaj do helikoptéry. Milouš by pak ovšem rád poděkoval pilotovi a potřás mu pravicí, zavadí ale při tom o ňákou páčku a hned nato vylítne raketa, kerá dopadne na zahradu u pláže. Ta rachejtle je ale jen cvičná, a tak akorát rozseká sekačku a vyhodí do luftu cirgulárku, takže to nestojí za řeč – přičinlivej zahrádkář při tom k úhoně nepříde. Je on totiž právě na pláži a mává na americký spojence. Nó, původně je chtěl pozdravit, ale kdo ví, jak to teďka myslí?

Milouš moderátor

Brácha Drahouš dohodil Miloušovi džob: Milouš dělá moderátora v rockovym rádiu, pouští songy na přání. Takovýmu rockovýmu rádiu stačí pak na ty přání pár těch prověřenejch a provařenejch šlágrů, takže dělat pouštěče neni žádná věda – zvlád by to i vyškolenej šimpanz. Možná proto je Milouš dneska v práci už podruhý a zatim se to obešlo bez průseru – a to i přesto, že minule měl těžkou sračku. Milouš si totiž onehdá s tim odbíhánim na hajzlík mazácky poradil. Jak? To snad vyplyne z následujícího rozhovoru...

Volá posluchačka, má nalejhavej, vřelej hlas, a povidá: „Potřebuji slyšet píseň písní „Schody do nebe“ od úžasných, nepřekonatelných Led Zeppelin?“

A to se Miloušovi zrovna hodí. „Paráda!“ zahlaholí. „To se mi hodí, zrovna potřebuju na záchod – na velkou.“ Ta sračka ho totiž ještě furt uplně nepustila.

A ve sluchátku je nejdřív slyšet veliký ticho – slečna je tou odpovědí asi zaskočená. Pak se z aparátu ozve: „Cóóó?!“ a ten hlas nabejvá na intenzitě. „Vy při Schodech do nebe chodíte srá... – kadit?!“ opraví se na poslední chvíli.

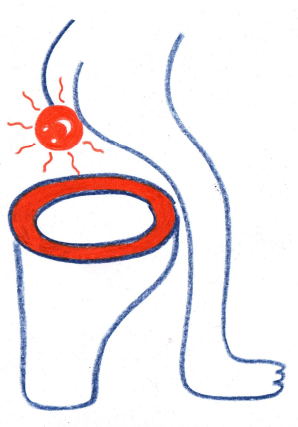
„Jó,“ na to Milouš bezelstně, „mam nepřekonatelný nucení, a nočník mi tu nepovolili – že prej je tu přímej přenos ze studia, a tak musim na záchod do patra. Dycky když stoupám po těch schodech na Wé-Cé, mam takovej osvobozující pocit – řek bych, že to s tou písní skvěle koresponduje.“

A posluchačka, fanatická ctitelka Led Zeppelin, lape po dechu a nakonec z ní vypadne: „To takhle děláte dycky, že sere... – kálíte při písni, kerá je mi svatá?!“

„Jó, dycky, je na to tak akorát dlouhá,“ na to Milouš a potlačuje tlaky ve střevech. A když to bublání v břiše zvládne, ještě poznamená: „Minule jsem si to teda užil! Měl jsem ňákou hnačku, a tak jsem se hnal po těch schodech na Wé-Cé aspoň osumkrát.“

A fanynka Zeppelínů nevěří svejm ušim. „To jste osumkrát pustil Schody do nebe?“ otáže se mimoděk.

„Né, jenom pětkrát, ten song je sice hodně oblíbenej, ale moh by se přeci jen trochu oposlouchat,“ hlásí Milouš a už se kroutí stejně jak jeho střeva, už fakt potřebuje.

„Schody do nebe se nikdy neoposlouchaj!“ podotkne vztekle fanatická fanynka.

A Milouš by rád už běžel po schodech na Wé-Cé, po schodech rajský úlevy, snaží se teda bejt smířlivej, a zatluče tak poslední řebík do svý moderátorský rakve; povidá:

„Máte pravdu, to se nikdy neoposlouchá! Minule jsem ale byl z toho běhaní po schodech do nebe, promiňte, po schodech na Wé-Cé, a z tý sranděry utahanej, a potřeboval jsem teda na ten výkon a na ten svuj porod víc času – tak jsem pouštěl od Deep Purple „Dítě času“.“

A když si slečna představí, co asi znamená v Miloušovo názvosloví pojem „dítě“, zvedne se jí kufr, a tim momentem Miloušovo kariéra v rádiu končí. Ta děva totiž kromě Zeppelínů eště nade všecko na světě vyznává kapelu Deep Purple, a song Dítě času je pro ní nepřekonatelná klasika a spolu se Schodama do nebe je to rozhodně nejlepčí píseň všech dob – a je to manželka majitele toho rádia. Milouše pak teda vykopnou tak rychle, že už nemá šanci vystoupat po schodech na Wé-Cé.

A ani doma si potom neuleví – ten rozhovor šel totiž přímo do éteru a před jeho bejvákem ho očekává dav rozlícenejch fanoušků a fanynek. Mávaj vlajkama s nápisem Led Zeppelin a Deep Purple a bodaj kudlama do velký hadrový figury, kerá má nalepenej Miloušovo ksicht.

A jedny při tom řvou: „Kdo sere při Led Zeppelin, ten ať bídně zcepení!“

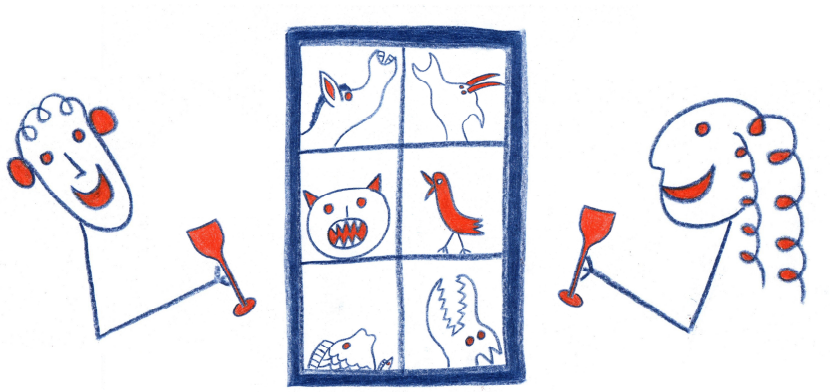
A ty druhý: „Dočká svýho času jako husa klasu, sral na Dítě času!“

Zjevně chtěj Milouše poslat do nebe – ani by nemusel chodit po schodech.

A jelikož jsou pak okna Miloušovo garzonky důkladně vymlácený, je dobře vidět, jak mu nejradikálnější milovníci hudby demolujou kvartýr – no, ono tam toho moc neni!

Neni ale taky důvod se tam vracet! Jeho spoluobčani ho zrovna nezbožňujou – nejvyšší čas se odstěhovat!

Milouš a Bláža

Splnil se jim sen, konečně maj domek s velikou zahradou – dneska se nastěhovali. Práci se zabydlováním nechali na zejtra, jen složili postel a k oknu postavili stolek a křesla. Popíjej víno a koukaj do zahrady, tetelej se blahem a spřádaj plány.

„Až budeme mít děti, tady budou šťastný," povidá Bláža dojatě.

„Jo, šťastný tu budou, blažený," souhlasí Milouš. A přiťuknou si.

„Možná bysme nejdřív mohli mít ňáký zvířátka, než budeme mít ty děti," pokračuje po chvíli snění Bláža, „abysme vyzkoušeli, jak nám pude ta výchova."

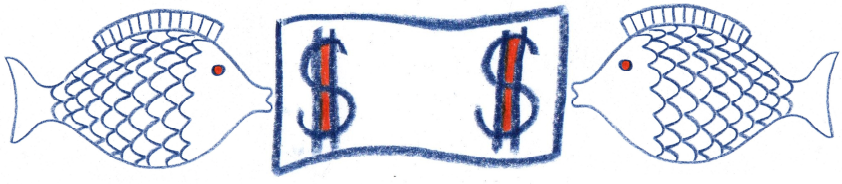
„To je dobrej nápad," na to Milouš, „místa je tu dost. Tady by se možná dala provozovat i ta agroturistika."

„No, to je nápad!" cvrnkne mu Bláža ukazovákem do sklenice. „Eště si přídem na ňáký prachy – prej to slušně vynáší."

A cink! přiťuknou si znova a vítězoslavně se na sebe usmívaj.

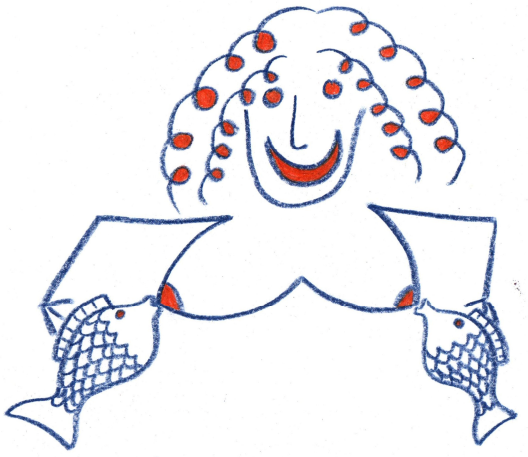
Jsou to ale oba dva panelákový děti a neni pro ně snadný vykoumat, jak na to – zvíře viděli možná tak v televizi nebo v zoologický. Po třech flaškách červenýho se pak teda dohodnou, že jako základ budoucího turistickýho agroparku se nejdřív vykope jezírko – a do jezírka přídou ozdobný zlatý kapři.

Druhej den ráno vyrazí teda Milouš s krumpáčem a lopatou – a taky s kocovinou – na zahradu a začne kopat jámu na to jezírko. A neni mu zrovna nejlíp, ale však on to vypotí; a navíc tu jde o podnikatelskej záměr – budou z toho tintili-vantili! Dali totiž za ten barák všecko, co naškudlili, a eště mnohem víc dlužej – deset let teď budou splácet jen úroky! Milouš teda ruchá, kope a hlínu rozváží kolečkem po zahradě; vypadaj ty hromady jak obří krtiny a zahrada připomíná nejdřív hodně poďobanej ksicht hodně velkejma beďárama a potom Skotskou vysočinu .

A než tu ďouru Milouš vykope – trvá to pár dní –, Bláža zatim v pohodě nastrká šatstvo na ramínka a do komínků, a všecky ostatní krámy tam, kam patřej – pěkně jim to klape!

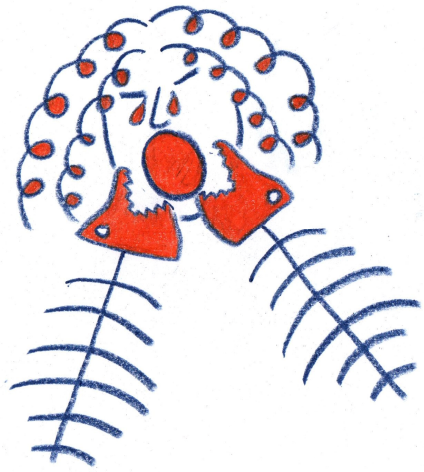
No, a už je tu den Dé, dneska přivezou ozdobný kapry do jezírka – „do novýho domova“, jak říká Bláža, bere je trochu jak svý děti. Budoucí taťka Milouš jim vykopal hezounkej domeček! Za ty kapry pak vyplázli pěknejch pár těch posledních kaček, a taky ta černá nepropustná fólie do jezírka nebyla zadarmo – eště, že jí Milouš sehnal někde za půl darma, z druhý ruky.

Milouš teda odpoledne napustí jezírko a navečer ňákej frajer se sirkou v zubech přiveze „ty moje kapříky – ty moje zlatíčka“, jak říká Bláža. Ňákou chvíli se potom s Miloušem kochaj pohledem na první obyvatele budoucího úspěšnýho agroparku a cejtěj k nim cosi rodičovskýho – hlavně Bláža, samozřejmě, je to žena. „Ty jsou tak rozkošný! Jak se blejskaj, ty moje zlatíčka!“ Už se ale setmělo, a tak si jdou vymejt hlavy televizí a na kutě. Zejtra se s kapříkama líp seznáměj a třeba jim daji iména.

A nastávající kapří máma Bláža ráno nemůže dospat, nezvykle brzo vyskočí z postele a běží do zahrady. A chvíli nato vytrhne Milouše ze spaní zoufalej skřek – vyděšenej vylítne z pelechu a peláší ven za Blážou. No, a ta zírá do prázdnýho jezírka na leklý zlatý kapříky a tečou jí slzy jak hrachy. Doprčic! Ona ta fólie z druhý ruky asi neni uplně nepropustná! Pro Blážu je to děsivej zážitek a její mateřský city jsou těžce otřesený, celej den probrečí a bulí i v noci, dokavaď se nesestřelí rohypnolem.

A Milouš o ní má samozřejmě péči, a tak ráno koumá, jak by jí rozptýlil. Chtělo by to ňákej dárek! Bláža ještě spí – rohypnol má grády –, Milouš teda vyrazí pěšourem do města. S tim dárkem to ale neni jen tak – Milouš neni zrovna v balíku. Naštěstí cestou potká u popelnic akvárko. To je ono – to je dárek! Eště vodu a pár rybiček – stačej dvě ňáký nejlevnější. Akvárium pak dovleče domu a schová ho na zahradě, aby bylo překvápko, a za hoďku je zpátky z města i s průhlednou igelitkou – v ní plavou ve vodě dvě šedivý rybky.

A když Milouš přivleče akvárko a igelitku s rybkama do obejváku, Bláža má rudý oči, jak bulela, a trochu nepřítomnej výraz z toho rohypnolu.

„Překvápko, mámo!“ zahlásí Milouš co nejbodřejc.

To „mámo“ ale neměl říkat – Blážiný mateřský city jsou zase dotčený a Bláža se rozbrečí jak želva.

„To nic, to nic,“ chlácholí jí Milouš, postaví akvárium na stůl a hladí jí po rameni.

A když si Bláža trochu pobrečí, Milouš povidá: „Možná jsme na to šli moc zhurta – s těma zlatejma kapříkama...“

Při zmínce o zlatejch kapřících Bláža vzlykne, ale už nebrečí – nese to statečně.

Milouš teda pokračuje: „Myslel jsem, co se tejká toho turistickýho agroparku, že bysme měli začít od něčeho menčího.“ Schválně přešaltoval na jinej level, na byznys, aby Blážu přived na lepčí myšlenky – teda na myšlenky na prachy. A Bláža na to celkem slyší, i když matka v ní je eště furt těžce zraněná.

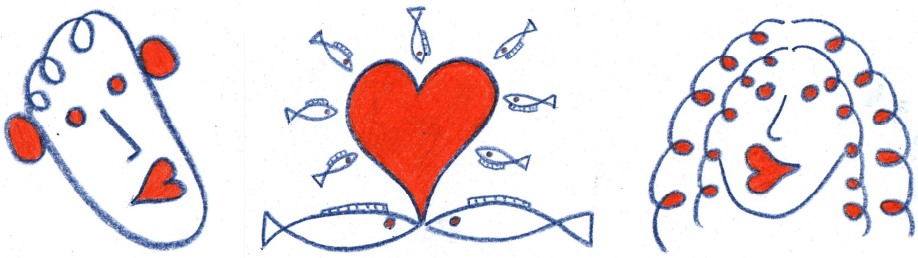

Milouš pak napustí akvárko vodou z kohoutku, a když je skoro plný, postaví ho zpátky na stůl a vyleje do něj tu igelitku s těma šedivejma rybkama; potom povidá:

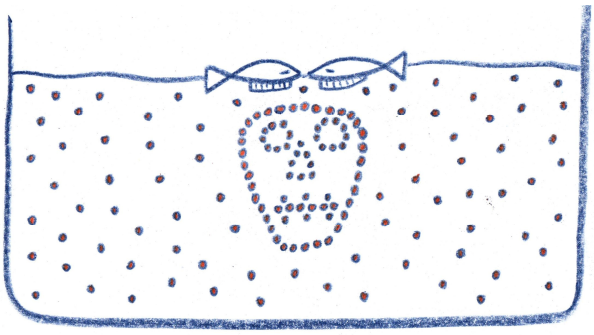
„Kdyby jsi chtěla, můžem jim dát ména. Jsou jako my dva – je to holka a kluk.“

„Jó, jsou jako my dva – takový smutný, šedivý,“ odvětí napůl nepřítomně Bláža a začne natahovat moldánky.

„Nebul, třeba budou mít malý rybičky, malý dětičky – jako my!“ rád by jí povzbudil Milouš. Ale to s těma „rybičkama, dětičkama“ zase neměl říkat – Bláža se naplno rozbulí.

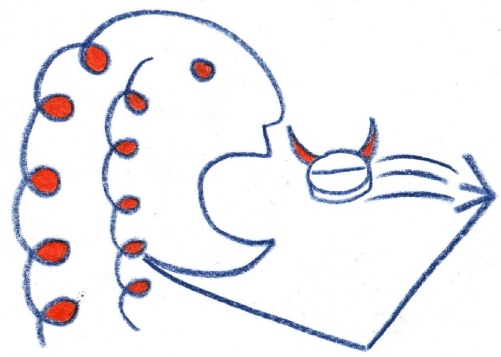

Milouš jí pak teda nechá trochu pobrečet, a když se Bláža vybulí, teda po ženssku upustí ten svuj papiňák, už jen mlčky pozorujou šedivý rybičky, jak kličkujou v akváriu. A ty rybky plavou dost pomalu, asi se seznamujou s novym prostředim – „s novym domečkem“, jak by řekla Bláža.

Bohužel ale ty rybky plavou čim dál pomalejc a nakonec zapomenou plavat uplně – teda vyplavou břichem vzhůru. Ona asi ta voda z kohoutku je dost chlórovaná – a ty ryby dost vyměklý.

Těžko si představíte to zděšení! Bláža dostává těžkej hysterák a bulí celej den, a taky skoro celou noc, dokuď se neskolí roháčem – teda rohypnolem. Eště, že těm rybičkám nestihli dát ména!

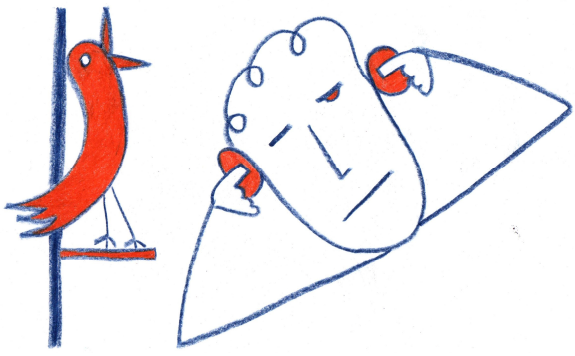
A ráno je zas Bláža sjetá tou kouzelnou pilulkou a konečně nebulí. Spí, i když dost neklidně na to, jak je zmaštěná.

A Milouš kouká do stropu a koumesí: S těma rybama nám to teda moc neklaplo! Musim jí uvíst na jiný myšlenky, chce to rychle zas ňáký zvířátko, aby se upnula jinam, aby zapomněla. A vyrazí zas do toho zvířecího obchodu.

Tentokrát to vezme za opačnej konec – když je s rybama taková patálie, pořídí Bláže ptáčka. Koneckonců, ten ptáček může taky bejt jedna z atrakcí v tom budoucim agroturistickym komplexu. Včéra, když kupoval ty rybičky, všimnul si tam takovýho pěknýho žlutýho opeřence – „kanárek“ bylo u něj napsáno.

A Milouš teda dorazí do toho šopu s tou všemožnou havětí, postěžuje si prodačce na smutnej osud šedivejch rybiček, popláče na rameni, a prodavačka mu střelí kanárka se slevou a klec mu přidá jako prezent; je jí ho opravdicky líto – a taky těch šedivejch rybiček...

A když Milouš přitachtí dom s kanárkem, ubulená Bláža se poprvý po dvou dnech trošičku usměje – kanárek totiž hned mezi dveřma zvesela spustil. Následující den pak Bláža konečně nebrečí. Vida – kanárek – jak prosté! Méno mu ale samozřejmě pro jistotu nedávaj. No, eště pár kousků zvířectva a agropark je pokupě!

V noci se potom oba vyspěj skoro do růžova, Bláža nebulí, neruší, nemusí zobat rohypnol. Akorát ten kanár umí bejt dost nevyzpytatelnej, hlučnej – až zákeřnej. Ale co – to se poddá, podnikání vyžaduje oběti.

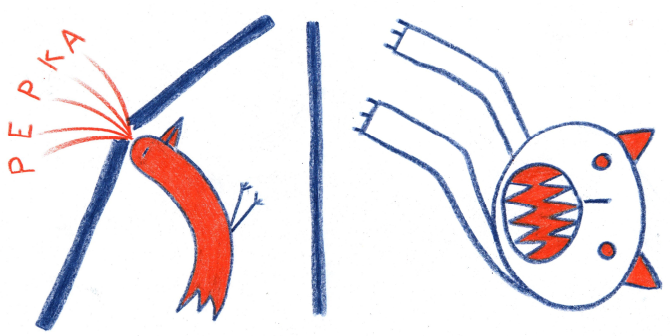
A hned druhej den se to odříkání vyplácí – na zahradu se zatoulalo odrostlý kotě.

„Čiči, čičí! Mlíčko? Paštičku?“ Kotě se tu hnedka cejtí jako doma.

Nó, pěkně se nám tu ta zvěř schází! pyšně si myslí Milouš. Další přírustek do „agroturi-parku“ – tak by se vlastně ten agroturistickej park moh menovat!

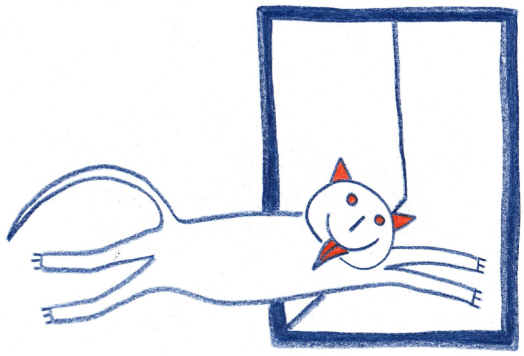
A Bláža už futruje tu číču masem, co si šetřej na zejtra na řízky: „Čiči, čičí, jak ti budem říkat?“ a mazlí se s ní. Bláža je zas po dlouhý době blažená!

Ono jí to záhy přejde. Tu kočku totiž merčí kanárek a má z ní hodně zrychlenej tep, krčí se v koutě klece. A taky kočka merčí kanárka. No, a když nakonec ten vystresovanej kanár pípne, číča vyskočí Bláže z náručí a jde po něm. Zkrz tu klec na něj ale nemůže, ale kanárovi je to houby platný, poněvač to neví. Už předtim byl na pokraji infarktu, a po tomdle výpadu ho klepne pepka.

A Bláža pak dlouho hledí na mrtvýho kanárka a na kočku, kerá po tom nebožtíkovi mlsně pokukuje – kočka se snaží strčit tlapku do klece.

Eště, že jsem tomu žluťáskovi nedala méno, uvažuje Bláža smutně. „A tobě taky ne, ty ošklivá číčo!“ To slovo „ošklivá“, ale nemyslí vážně – ta mourovatá číča už jí přirostla k srdci. „Jak tě teď budu moct mít ráda, když jsi k smrti vyděsila žluťáska? Poď ke mně! Jak ti budeme říkat?“ A chce mourinku pochovat.

Číča ale ty její otazníky vyřeší po svym, po kočičim, ladně a svižně – skočí otevřenym oknem ven a je fuč.

A Bláža ztuhne s roztaženou náručí a vypadá jak matka, kerá ztratila ve válce aspoň deset synů – dalo by se podle ní sochat. Pak začne zas po ženskym způsobu upouštět páru: bulí a bulí.

Milouš teda pohřbí kanárka na významnym místě a než ho zasype, zabrouká mu na rozloučenou známej flák od Plastic People „...kanárek umřel, nebo snad chcíp...“ Potom Milouš protrpí den a půlku noci s ubulenou Blážou – než se Bláža zmrtví rohypnolem.

A tentokrát je Milouš celkem utahanej – asi z těch silnejch zážitků –, a tak spí hodně dlouho.

„Podívej!“ budí ho ráno Bláža a ukazuje ven z okna – vzala si totiž toho „roháče“ jen půlku, a tak je dneska vzhůru dřív.

Milouš si teda protírá ulepenej zrak, a když prohlídne, spatří u nich na zahradě černýho psa s vodítkem na krku.

„Koukej na toho pejska!“ říká Bláža rozněžněle. „Neni rozkošnej?!“ A už si nandává pantofle a běží ven.

A Milouš je rád, že Bláža přestala bulet, a tak se vysouká z pelechu a jde se podívat, jak si pejsek s Blážou rozumí. A vida, rozuměj si dobře – Bláža ho hladí a drbe za ušima. Akorát s tim vodítkem je trochu potíž – jednak ten pes asi něčí bude, a druhak – když Milouš to vodítko veme do ruky, to zvíře se vzpíná, jako by se chtělo oběsit. Neni divu, že někomu zdrhnul! Žádnej psovod ale široko daleko neni, a tak si s nim chvilku pohrajou, hlavně že má Bláža zase chvíli kamaráda – viditelně pookřála.

„Že si ho chvilku necháme," žvatlá Bláža na psa a na Milouše.

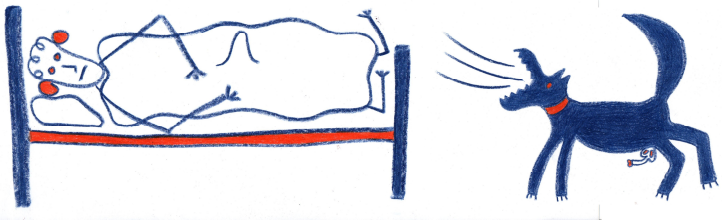
„Jasně," na to Milouš, „ale když si pro něj někdo příde..."

„Tak ho schováme," dopoví rošťácky Bláža – je vidět, že je zase chvíli blažená.

S tim „schováváním" to ale nemyslí vážně – přece by neunesla pejska. Hafan pak dostane zbytek toho masa na řízky.

No, a den, kerej potom následuje, je podobně šťastnej jak ten den s kanárkem, a možná eště šťastnější – se psem je přeci jen o něco víc zábavy. Pejskovo páníček se zatim nedostavil, a tak Bláža doufá, že se ani nedostaví, že třeba ten hafan utek ňákym turistum na pumpě z auta. A taky Milouš koumá, že mít v agroturistickym parku psa by neškodilo. A hlavně, že je Bláže líp!

No, a když jdou pak na kutě, pes se uvelebí v ložnici, a tak to dneska vypadá na pohodovou noc, Bláža nebulí, možná by si mohli i vrznout. Milouš to teda zkouší a Bláža by si dala říct – koneckonců počítaj jednou s dětma. Sotva ale začnou žhavit ty svý cajky, ten pes začne příšerně výt.

„Tak to necháme na zejtra!" řeknou si nakonec a Milouš se těší, že když nic, aspoň si v klidu schrupne.

Ale to se mejlí, moc si neschrupne! Je dneska úplněk, a ten pes má asi ňáký hodně vlčí předky – vyje dál. Tak ňák po půlnoci už je toho celkem až až, i když se teda Bláža tváří, jako že člověk musí něco přetrpět – děti v noci taky řvou.

Milouš to ale už nedává a zkouší tomu hafanovi domluvit, pak ho zkouší vykázat z ložnice a nakonec ho mazaně naláká na poslední klobásu, co zbyla v lednici – otevře dveře na zahradu, hodí tu klobásku ven, pejsek vyběhne a Milouš s lišáckym úsměvem přibouchne dveře. Tak, a je to!

Ten vlčí hafan potom vyje celou noc, takže se kdovíjak nevyspěj, ale furt je to mnohem lepčí, než kdyby vyl v ložnici.

„Viď, že si ho necháme,“ šeptá ráno Bláža Miloušovi.

„Co?“ probouzí se Milouš, kerýmu se zrovna zdál růžovej sen o úspěšnym Agro-turi-parku.

„No přece toho pejska,“ ševelí mu Bláža zblízka do ucha.

A Milouš je blaženej, že je Bláža blažená, a tak povidá: „Jasně, když ho nikdo nebude chtít…“

„Jasně, že ho nechtěji!“ říká Bláža s nadějí v hlase. „Nikdo si pro něj nepřišel – taky mu bylo smutno!“

„Tak jo, tak jo, ale musíme to pořešit,“ huhlá Milouš a snaží se trefit do pantoflí.

„Ale i kdyby ho chtěli, jen tak mi ho nevemou, já ho budu bránit!“ zahlásí ještě Bláža s mateřskym zaujetim a běží z ložnice.

No, a za chvilku je zpátky i s pejskem a všichni pospolu pak vykonaj ty ranní činnosti: opláchnou se, oblíknou… A pejsek se jim při tom vesele plete pod nohy, je opravdu rozkošnej jak děcko. Nazávěr potom spolu posnídaj a hádejte, kdo má největčí apetit, a co mu nejvíc šmakuje?! „No přeci salámek si dá, ten náš poděs!“ říká Bláža tý němý tváři a má pravdu – salámek si dá ten náš poděs, margarín mu už ale nevoní. Ten si teda namažou Bláža a Milouš na suchary, kerý poděsovi taky nejdou pod fousy, a pak vyrazej na procházku do města. Chtěj dát šanci páníčkovi, aby poznal svýho pejska, jinak si to roztomilý zvíře nechaj.

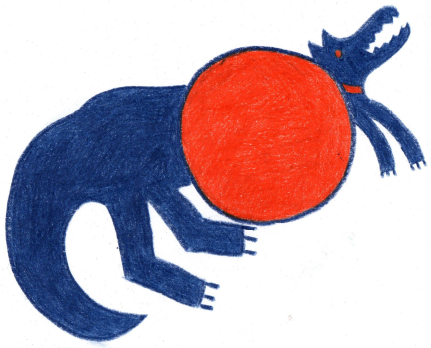
„Jen tak ho ale nedáme – když se o něj nestaraj!“ povidá Bláža cestou, a Milouš nic neříká, poněvač má plný ruce práce s tou psovitou šelmou, co jí drží na vodítku – je těžko říct, kdo koho na tom vodítku vede. Jdou ale kolem silnice, a tak je ta drezůra nutná.

„Je to teda poděs!“ pokračuje Bláža vesele, když Milouš nic neříká. „Moh by se menovat třeba Vasil, to méno mi příde takový ztřeštěný.“

Milouš ale dál zápasí se ztřeštěnym Vasilem a nemá dech ani čas na tak náročný filozofický rozklady.

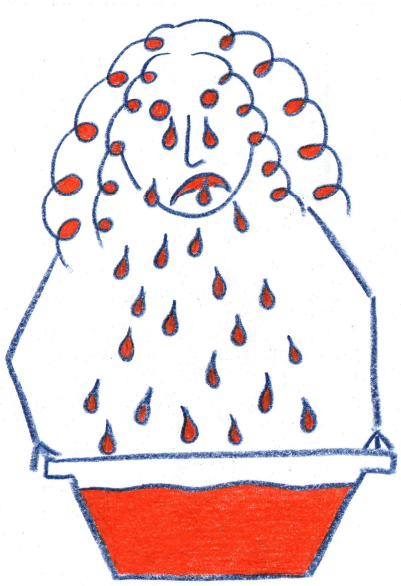

„Že je ale roztomilej, uznej! Když ho nechtěj, tak ho adoptujeme,“ stihne eště Bláža říct, a pak Vasil poděs přeškubne vodítko a řítí se na druhou stranu silnice – zmerčil, jak tam někomu u stánku upad párek. Už si na něm ale nepošmákne – sviští tu totiž kolem kamión se žrádlem pro psy, a ten udělá z Vasila poděsa lívanec a potom palačinku – ani nebrzdí, nemá to cenu.

No, neni to věru pěknej pohled a Milouš se rychle staví Bláže do výhledu, aby z toho maglajzu na silnici neměla šok. Ona už ho ale stejně má, poněvač to všecko viděla – je uplně štajf! Milouš jí pak musí silou držet, aby se nevrhla za poděsem, placatym Vasilem, na tu silnici, kde sviští jedno auto za druhym. Je to teda emotivní jak cikánskej pohřeb, a až po těžkym boji odvleče Milouš Blážu od tý dopravní tepny, od toho největčího a dobře značenýho krchova.

A jak je to dál, je zřejmý: pláč a pořád pláč, Bláža bulí a bulí – možná by nabrečela i to jezírko s leklejma kaprama, kdyby bylo slzotěsný. Milouš jí teda nejdřív pustí v telce její oblíbenej cyklus „My jsme skvělý – a vy úžasný“ – je to o mimořádnejch dětech mimořádnejch rodičů. Tendle osvědčenej biják ale v týdle vypjatý situaci nazabírá – naopak –, když Bláža vidí třeba čtyrletýho Mozarta, jak hraje francouzskýmu královi na čembalo, připomenou jí Wolfgangovo hebký kudrny hebkýho kudrnatýho Vasila a usedavě se rozpláče.

Vypne teda Milouš telku a má těžkej problém: jak uspat Blážu? Lepčích uspávacích prostředků než televize je pramálo. Zkouší jí potom vyprávět o turistickym agroparku, kerej vybudujou, ale dycky v řeči ňák zavadí o ty zvířátka a mláďátka – ono to ani jinak nejde – a Bláža se rozbrečí. Nakonec jí šoupne rohypnol do čaje, stejně by si ho musela vzít sama. „Napij se, Blážo. Až do dna!“

A Bláža zas teda blaženě spí chemickym spánkem, ale Milouš ne; koumesí: Co teď? Co podniknu s Blážou? A taky s tim podnikánim, s tim Agro-turi-parkem? Bláža nesmí zabřednout do deprese, potřebuje novej impuls, a to ten agropark taky – chce to ňáký fiškuntálský řešení. Bláža miluje zvířata jak svý děti, kerý nemá, a v Agro-turi-parku by taky ňáký to zvířectvo mělo bejt. Dlouho, dlouho do noci nad tim Milouš dumá, spát se nedá. Chce to ňáký zvíře, kerý jen tak něco neumoří. A až nad ránem na to kápne – že na to nepřišel dřív?! Pořídí osla! A konečně usne.

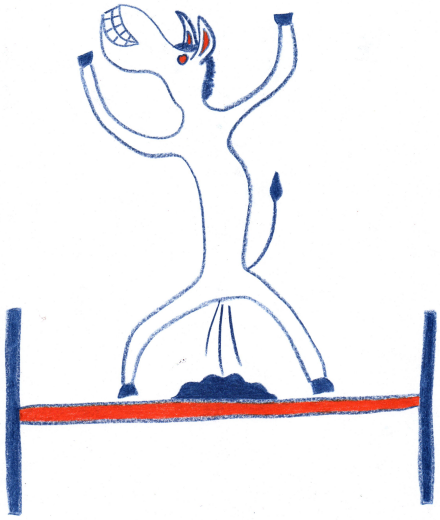
No, a je tim svym nápadem tak nadčenej, že si schrupne sotva čtyry hoďky a už je zase na nohou. Bláža je furt v opojení, a tak jí nechá na stole lístek: ‚Překvápko! Blážo, už to mám, až přídu domu, zahejkám!‘ Víc nenapíše, chce aby Bláža měla překvápko.

Neni to ale jen tak – sehnat osla –, zvlášť pro panelákový dítě, Milouš teda zas vyrazí na jediný místo, o kerym ví, že je aspoň trochu v tomdle směru, teda do toho živočišnýho obchodu. Má tam přeci zpřízněnou duši, tu prodavačku, co jí posledně tak dojal s těma šedivejma rybičkama.

A jeho čuch se nemejlí! Prodavačka má kámoše, kerýmu řikaj „Vosel“, a ten chová osly – zrovna má jednoho oslíka k odběru, prej je moc roztomilej, menuje se Oskar. Milouš teda vytasí poslední ulitý prachy – železnou zásobu – a už odpoledne je s oslíkem doma jak na koni.

A Bláža se zatim probrala z chemickýho odpočinku, sedí v posteli a vypadá celkem jakžtakž – nebrečí. Vypadá to nadějně, řiká si Milouš a ukrejvá oslíka za kabátem – pak udělá: „Íá! Ahoj, Blážo, překvápko!“ a zvedne obočí. Potom odhodí kabát a oslík Oskar se rozběhne rovnou k Bláže – jako by to měli nacvičený! To je radosti! Oslík skáče po posteli a na Bláže je vidět, že má opravdickou radost, že je zase fakt blažená. Vůbec jí nevadí, že Oskar slintá, a že prokous polštář a vypadá to tu jak v Himalájích za sněhový bouře. Miloušovo koumesení nebylo marný, ani ty poslední ulitý prachy nebyly vyhozený, Bláža je blažená a oslík taky – zrovna se blahem podělal přímo doprostřed postele.

To radostný uvítání ale neni nic proti tý radosti, když se Bláža doví, že se ten ušatej mazlíček menuje Oskar. Ráda by totiž, aby se tak menoval její syn, a tak považuje toho rošťáka, co tu teď žere deku, za dobrý znamení. A tak trochu za svý děcko, i když trochu moc ušatý.

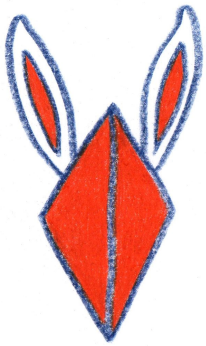
No, a je to pak další z těch skvělejch dnů, kvuli kerejm stojí za to žít. Oskar je blaženej možná ještě víc než Bláža, blaženě škube závěsy, záclony a ubrusy a učí se otvírat ledničku – asi tam cejtí mrkvičku. Je to prostě malej rozpustilej rošťák.

Jak je živej a rozpustilej! usmívá se Bláža. Tak by si představovala toho svýho Oskara – no, možná by moh mít o něco menčí uši... Je to teda láska na první pohled.

A skotačej potom až do večera, hlavně Bláža s Oskarem, Milouš je trochu utahanej, a tak na to skotačení většinou jen hledí otcovskym okem budoucího otce. To bude rodinka: Bláža a Oskar – radost pohledět! A jakej maj veselej přírustek do Agro-turi-parku!

Večer pak ležej v posteli (Bláža jí mezitim převlíkla, abyste si nemysleli!) a Milouš si říká: Dneska je veselá, moh bych jí rozveselit ještě víc... A šahá po Bláže. A pod dekou jí potom hladí a hladí, ale zanedlouho mu to začne bejt podezřelý, a tak hmatá a hmatá, a nahmatá oslí uši.

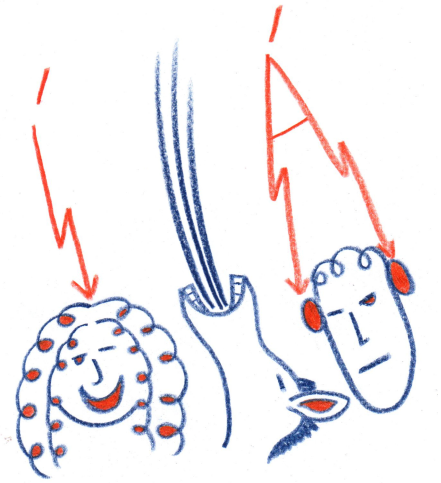
A v tu chvíli ho Bláža veme za ruku a šeptá: „Promiň, vzala jsem ho dneska k nám do postýlky – bylo by mu smutno.“ A vzpomene si na Vasila, jak mu bylo smutno a vzlykne. A Milouš je na ní napojenej, a tak ví, že si vzpomněla na Vasila a udělá se mu taky smutno.

Potom mu dá Bláža ruku pryč a položí si ukazovák na držtičku: „Pšš, už spinká.“ A následně na sebe v tý tmě ještě ňákou dobu vejraj, a pak Bláža tiše zazpívá ukolíbavku: „Íá, íá, oslík spinká.“ A usnou.

„Íá! Íá!“ probudí je zanedlouho hejkání. Oskar ale spí.

„Asi se mu něco zdálo, drahouškovi,“ podotkne Bláža a pohladí oslíka po hlavičce. A zase usnou. Zase jenom na chvíli.

„Íá! Íá!“ ozve se, sotva zaberou.

„Asi měl těžký dětství,“ šeptá Miloušovi Bláža, a šeptá proto, aby neprobudila oslíka – Oskar totiž furt spí, hejkal ze spaní.

„My mu to ale všecko vynahradíme,“ šušká dál Bláža Miloušovi do ucha.

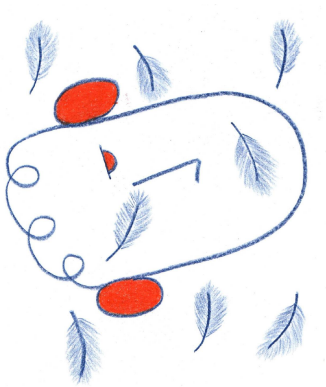
„Íá! Íá! Íá!“ zahejká zas oslík ze spánku.

„O čem se mu asi zdá? Chudáček,“ ševelí Bláža.

A potom je ticho, a tak usínaj.

„Íá! Íá!“ zdá se zase Oskarovi o těžkym dětství.

„To víš, musíme to vydržet – dětičky taky v noci křičej,“ šeptá Bláža a dělá na Milouše „Pšš!Pšš!“, aby nepřetrh oslíkovi spaní. Oslíka hladí po uších.

No, a pak zase chvíli pospěj, než se ozve „Íá! Íá!“, a tak to jde až do rána.

A ráno se zase ozve „Íá! Íá!“ a Oskar už je na nohou a povedlo se mu prokousnout další polštář – v ložnici sněží. Je to romantický, a tak Bláža nadčeně zvolá: „Podívej, to je romantický – v ložnici sněží!“ a cloumá s Miloušem, kerej se ňák nemůže probrat.

A než se Milouš rozkouká, oslík vyskočí z postele a peláší do kuchyně, Bláža je mu v patách. Milouš teda zaujme plus-mínus svislou pozici a jde za nima. Když dorazí do kuchyně, oslík Oskar tam zubama kopytama otvírá ledničku – asi cejtí tu mrkvičku. No, a zrovna se mu to podařilo! Otevřel ledničku a už má v hubě mrkvičku – šikovnej! Akorát, že se vysypaly vajíčka a je z nich teď na zemi patnáctihlavý volský oko.

„Ten je tak šikovnej! Viděls to?!“ tleská tomu výkonu Bláža. Takhle ňák si představuje toho svýho budoucího synka, Oskara – zvídavej a dravej musí bejt!

Miloušovi ale na těch vajíčkách ujely trepky, a tak nic neříká, má co dělat, aby udržel balanc, mává rukama jak spartakiádník, ale je mu to houbeles platný – kecne si na zadek a pak se rozplácne do těch rozšmelcovanejch vajec. Vypadá opravdu legračně – jak papuánská omeleta nadivoko.

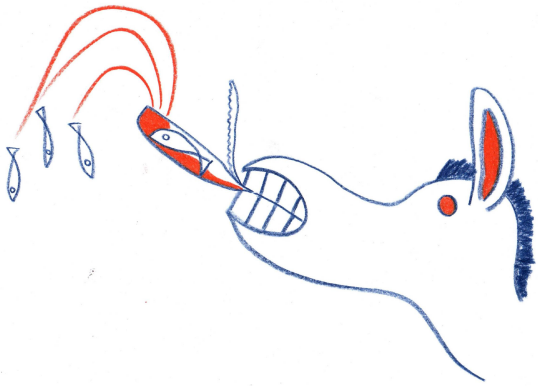

Bláža se nemůže ubránit smíchu: „Che-che-che! Vypadáš jak papuánská omeleta nadivoko!“ A chechtá se Miloušovi, kerej je rozplesklej na zemi v těch vajíčkách, a v tom žlutobílym pyžamu skvěle ladí se žloutkama a bílkama.

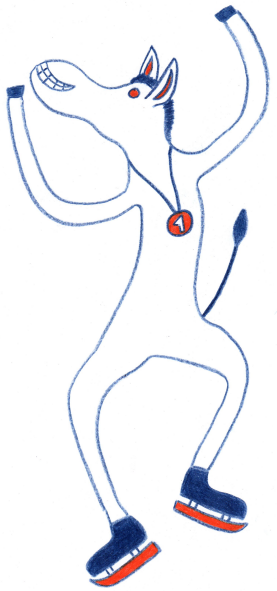
A Milouš je pak rád, že se Bláže vrací smysl pro humor, a tak se schválně vrtí po zemi jak papuánská omeleta nebo jak svatej Vavřinec na roštu – ať má Bláža radost, ať je Bláža blažená!

„Je s nim sranda! Podívej! Jako kdyby byl náš!“ hlásí mezitim Bláža a ukazuje na oslíka, kerej dál plení lednici, a taky přilehlý okolí – to je to, co z tý lednice vypadlo.

No, a ukazuje se, že oslíci zdaleka nežerou jen mrkev – Oskar nepohrdne ani otevřenou pikslou se sardinkama. Je potom ovšem v tý kuchyni hodně kluzko z těch vajíček a olivovýho oleje a rybího tuku, oslík Oskar ale ani jednou neuklouzne – a když trochu, určitě se nerozplácne po zemi, jak předtim Milouš.

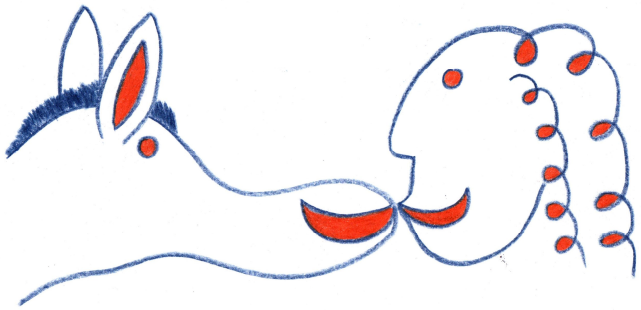

„Ten je tak šikovnej!“ jásá Bláža. „Ani jednou neuklouz – a když trochu, tak se nerozplác! Moh by z něj bejt krasobruslař!“ A zasní se a představuje si svýho synka Oskara, jak jezdí po ledě a dělá krkolomný brikule, a ani jednou sebou nepraští. A taky jak pak stojí na stupních vítězů, uplně nahoře samozřejmě, a na krku má medajli, tu uplně nejlepčí samozřejmě – zlatou. Pro matku je to dojemná představa a dala by za to, aby se to Oskarovi podařilo, ještě mnohem víc, než dávaj matky obyčejně; bude z ní přece matka neobyčejnejch dětí – žádný „obyčejně“!

Z toho zasnění jí pak probere pořádná rána, oslík překotil ledničku – neva, stejně už tam nic nezbylo. A už je Oskar u dveří a chce ven.

„Jasně, pudeme ven, Oskárku,“ oňuchává ho Bláža. „Ťuťu, ňuňu! Pudeš s náma, Milouši?“

A Milouš je šťastnej, že se Bláža dostala z deprese, a tak jí jen napodobí: „Jasně, pudeme ven, Oskárku. Ťuťu, ňuňu!“

A už jsou venku na zahradě, a pak až do odpoledne zase vesele skotačej, připadaj si jako šťastná rodina.

„To bude hezký, až budem jednou takhle skotačit s našim Oskárkem,“ svěří se občas Bláža Miloušovi.

To jo, to má Bláža pravdu, Milouš se taky těší. A ještě by si přál k synkovi Oskarovi dvě malý dcerušky, a k Oskarovi oslíkovi, napadlo ho, by pasovaly dvě malý kozičky. Tim ale zatim Blážu neobtěžuje, je rád, že je blažená.

Až navečer, když jsou po tom skotačení už hodně vyskotačený a zalehnou do pelechu a oslík spinká mezi nima, zkusí to Milouš Bláže naznačit – jde na to rafinovaně: ukáže na Oskara a povidá: „Příde mi ňákej smutnej.“

A Bláža se hned chytne, oči jí zvlhnou – jak je ten Milouš citlivej!

A Milouš pokračuje: „Co kdybysme k němu pořídili dvě malý kozičky a k našemu synkovi Oskárkovi dvě malý sestřičky?“

A Bláža je dojatá, a tak dlouho nemůže odpovědět.

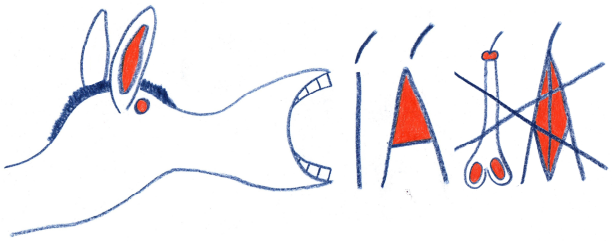
Milouš potom neví, co se jí honí hlavou, je nejistej, váhá, neví, co dál říct.

Bláža ho ale nakonec vyprostí z rozpaků; povidá: „To víš, ty oslíčku, že si pořídíme ještě dvě malý sestřičky, dvě malý kozičky,“ a je v tý řeči silnej erotickej podtext. Milouš teda po ní šáhne, a ona po něm, a v tu ránu se ozve: „Íá! Íá!“ – oslí synáček Oskar se probral.

„Ten je legrační, viď – žárlí,“ uchichtne se Bláža, a než Milouš stihne něco říct, oslík zase zahejká: „Íá! Íá! Íá!“

To už se Bláža neudrží a nahlas se rozesměje. A taky Milouš se neudrží a nahlas se rozesměje.

„Íá! Íá!“ hejká Oskar.

„Chichí! Chachá!“ hejkaj naši milenci.

„Íá! Íá!“

„Chichí! Chachá!“

A tak to probíhá, dokuď chvíli neusnou.

Teda, vrzli by si Milouš i Bláža, ale když si během noci začnou zapalovat ty svý doutnáky, ozve se „Íá! Íá!“ a Bláža se začne chechtat. Tak nic – tak slez! Íá! Íá! Tak dobrou noc! Hlavně, že dneska usínáme s úsměvem!

A brzo ráno se zas ozve „Íá!“, a tak Milouš vyskočí a jde schánět ty kozičky – budou jak jeho dcerušky. Bláža spokojeně pochrupuje, oslík Oskar jí zahřejvá, a Milouš jde po vyšlapaný trase, teda rovnou do zvířecího obchodu, kde pořídil šedivý rybky, žlutýho kanárka a veselýho oslíka.

A prodavačka je outlocitná jako obvykle – Milouš jí povypráví, jak je oslíkovi Oskarovi smutno, a ta slečna mu splaší dvě malý kozičky, malý sestřičky. Tentokrát na sekyru, Milouš už svý tajný zdroje vyčerpal. Ale určitě za ty kozičky, svý malý dcerušky, brzo zaplatí!

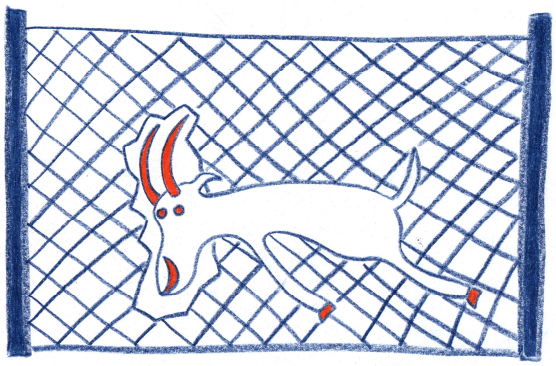
Tak nějak po poledni je pak Milouš doma a pod každou rukou má jednu malou kozičku, jednu malou dcerušku. A oslík Oskar, jak spatřil svý sestřičky, poskočil si do vejšky a už spolu dováděj, už jsou jedna ruka. Taky Bláža je radostí skoro bez sebe.

„Tak a teď jsme rodinka,“ vejská, „taková šťastná a veselá rodinka!“ a poskakuje s kozičkama a s oslíkem Oskarem.

Tim pádem je ovšem šťastnej a veselej i Milouš – Bláža je zas blažená a jsou teď jedna rodina – s oslíkem a s kozama.

A pak se teda veselej a jsou šťastný, dokavaď Bláža s Miloušem nevytuhnou – tentokrát dřív.

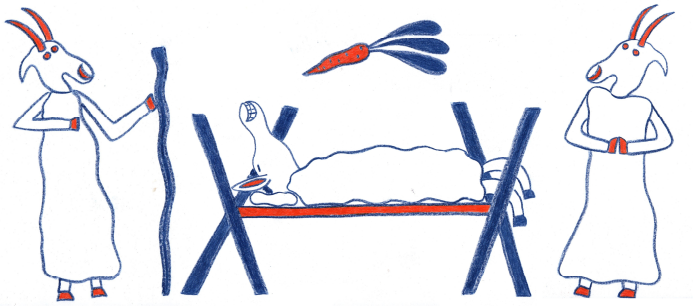
Děťátka zvířátka se ale furt nemůžou doradovat, a tak ještě dlouho blbnou na zahradě. Sestřičky kozičky ukazujou bratříčkovi oslíkovi, jak se leze po střeše, a on to neumí, a předváděj mu, jak se přeskakuje plot, a on to zase neumí. Nakonec vytrkaj do toho plotu díru a lezou sem tam, oslíkovi je ale ta ďoura asi ouzká, nebo možná nechápe, o co tu běží – teda o svobodu... Až pozdě večer jsou ty rošťáci konečně utahaný a první usne Oskar a kozičky si lehnou k němu, každá z jedný strany – vypadá to skoro jak v Betlémě.

A Bláža se probudí brzy a nábožně hledí z okna na ten krásnej obraz: synáček, oslík Oskar a dvě dcerušky, malý kozičky, odpočívaj pospolu jak tři Ježíškové.

Jak se vlastně budou ty dcerušky menovat? napadne jí a už budí Milouše.

„Koukej, Milouši, neni to krása...“ šeptá mu a ukazuje z okna na ty tři jejich děťátka. „Je to jak v Betlémě – jak Ježíšek s těma ostatníma. Jak si tam pěkně hajaj.“

A když Milouš protře oko, musí uznat, že Bláža má svatou pravdu – vypadaj ty tři chlupáči, ty jejich děťátka, jak Svatá rodina. Mlsaj potom ten pohled a jen Bláža dá občas průchod citům: „Ach!“, „Och“ a podobně.

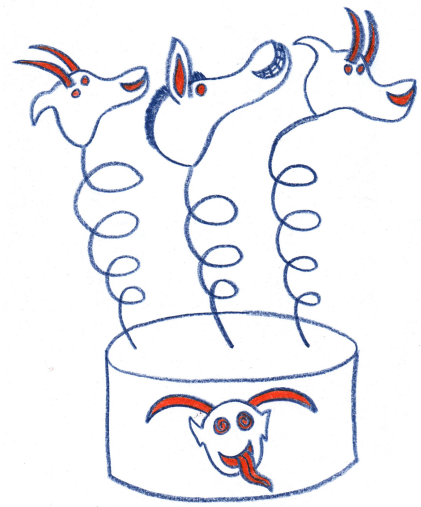
Až po drahný chvíli se odváží Bláža narušit to posvátný mlčení. „Jaký dáme méno dceruškám kozičkám?“ zašeptá Miloušovi sladce do ouška.

Todle má ovšem Milouš už dávno rozmyšlený. Jak se budou jeho dcerky menovat? Lujza a Róza – to je přeci jasný!

„Ty kozičky jsou Lujzička a Rózička,“ zašeptá Bláže sladce do ouška.

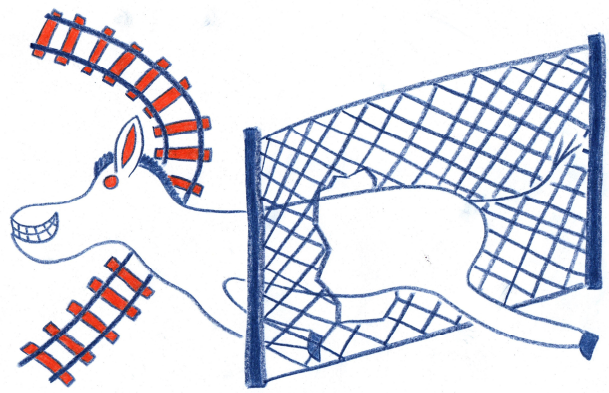
„Lujzička a Rózička. No to je přece krása,“ ševelí Bláža. „A která ta kozička je Lujzička a která je Rózička?“

A odpověď na tudle otázku jí bohužel zůstane Milouš dlužnej. Ozve se totiž houkání a ta chlupatá Svatá rodina vyskočí na nohy jak čertík z krabičky.

„Jejda!“ hlesne Bláža. To houkání může znamenat jen jedno jediný: blíží se rychlík, co tu kolem jednou za den, takhle ráno projíždí. A má ten expres dost zlověstný méno: menuje se „Oskar“. Bláža chytá zlýho tušáka.

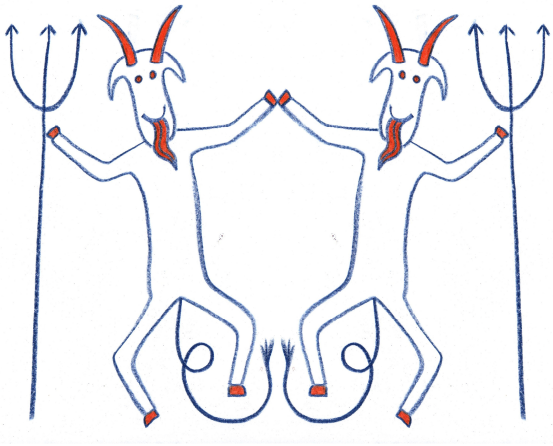
No, a ještě než se nasouká do pantoflí, vidí z okna, jak se její zlý tušení začíná naplňovat!

Totiž, jak sestřičky kozičky vytrkaly tu díru do plotu, oslík se na útěk ještě necejtil, teď je ale na tu emigraci celej žhavej – zvlášť když mu sestřičky předváděj, jak na to, a skáčou skrz plot sem tam jako by nic.

A Bláža to merčí z okna a jímá jí z toho hrůza a děs. Co kdyby Oskárek utek, co kdyby ho přejel ten rychlík Oskar?! Fuj, to je souhra náhod – ty dvě stejný ména! A mává rukama kolem hlavy a snaží se zahnat tu černou představu.

A kozičky sestřičky zatim furt skáčou skrz plot sem tam jako by nic, a naváděj tak oslíka Oskara, aby udělal to samý. Přitom je to tak nebezpečný – rychlík Oskar už se blíží! Bláža těm kozičkám hnedka nevěřila – přišly jí takový potutelný! Pěkná sestřička Lujzička, pěkná sestřička Rózička – kozí ďáblíci to jsou! A nabádaj jejího oslíka, jejího Oskárka k nepleše! Tentokrát to ale neni jen tak ňáká neplecha – tady jde o život! Oskárek se totiž nechal svíst a protáhnul se plotem!

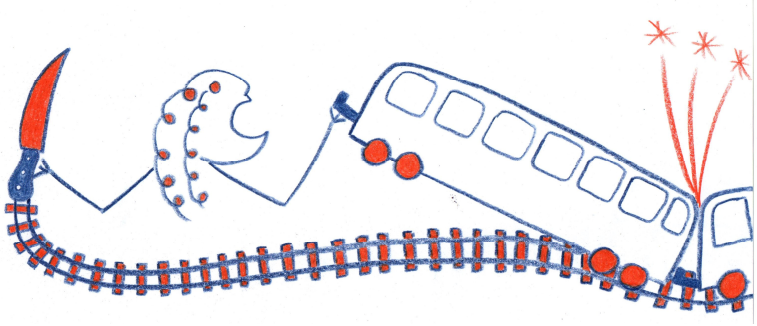

A rychlík Oskar už je skoro tady a Bláža se řítí ze dveří. Oslík Oskar ale běží vstříc svýmu osudu, a Bláža už ho nezachrání, i když by ráda – proti rozjetýmu vlaku ale nemá šanci! A šanci proti rozjetýmu expresu Oskar nemá ani oslík Oskar – je to osudový setkání! Bláža zaječí, jako by jí na nože brali, jako by jí dítě z lůna rvali.

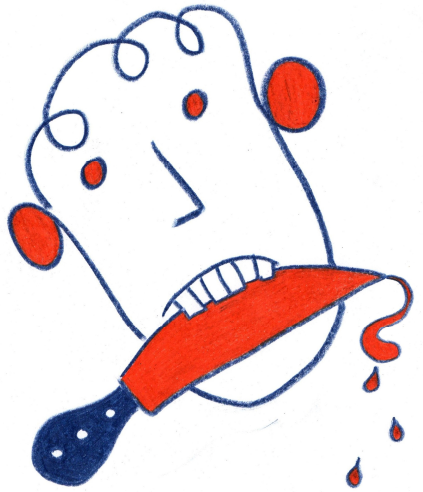
A když vyděšenej Milouš vyběhne z baráku, spatří Blážu, jak hrozí vlaku, kerej už mizí v polích, a kozičky sestřičky Lujza a Róza poskakujou po železničnim náspu a mečej: „Méé! Méé!“

„Néé! Néé!“ ječí Bláža a ukazuje na kozičky sestřičky Lujzu a Rózu. „Ty kozy se posmívaj mýmu miláčkovi, mýmu Oskárkovi!“ A potom Bláža odběhne do kuchyně a vrátí se s tim největčim kuchyňákem.

„Na!“ říká Miloušovi a podává mu tu kudlu. „Podřízni je! Našemu Oskarovi se posmívat nebudou!“

A před Miloušem teď stojí náročnej problém, koumá situaci: Bláža je na prášky – minimálně – a jak to bude s tim agroturistickym parkem?! To je taky dost nahnutý! O nejlepčí atrakci, kerou prej nic jen tak neumoří, už přišli – z oslíka Oskara je matroš na uherák. A teď by měl eště kvuli klidu v rodině podříznout ty svý dcerušky, ty roztomilý skotačivý kozičky!

„Méé! Méé!“ mečej mu do koumesení Lujza a Róza a poskakujou po kolejích.

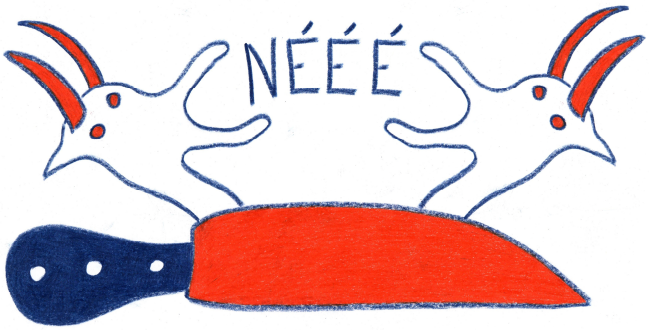
„Néé! Néé!“ ječí Bláža a poskakuje a hrozí jim. „Dyť se posmívaj našemu synáčkovi Oskarovi!“

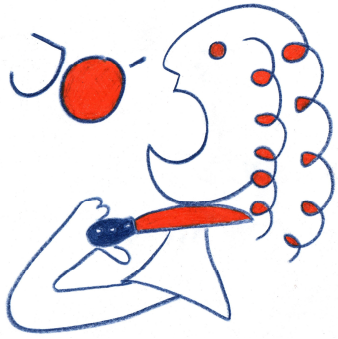
A Milouš se šplhá ke kolejím, kuchyňák v zubech a špekuluje – eště neví, co udělá. Podřízne Lujzičku a Rózičku a bude mít doma klid? Bláža by možná byla blažená a mohli by založit šťastnou rodinu... Neni to ale jen tak, podříznout svý dětičky, i když jsou to jen malý skotačivý kozičky. Má teda Milouš těžký dilema a nezávidim mu ho. To on oproti tomu chvilkama závidí oslíkovi Oskarovi, co je tu rozmázlej jak rosa na kolejích, a tim pádem nic neřeší.

„Méé! Méé!“ mečej kozičky dcerušky a skotačej po železniční trati.

„Néé! Néé!“ ječí Bláža, jako když ženská zničehonic potratí. „Podřízni je!“

A Milouš se už vysápal na násep a vyndal kuchyňák ze zubů – a furt eště neví, co podnikne.

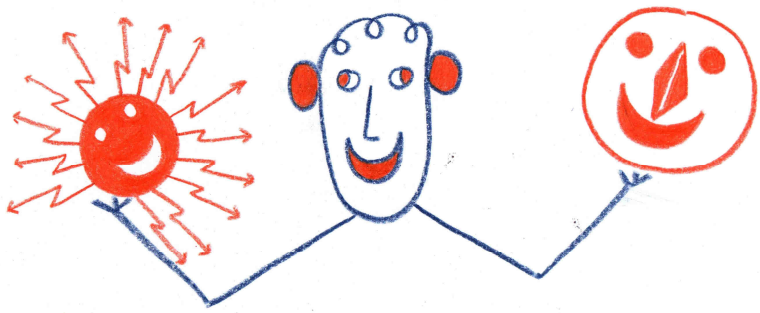
„Néé! Néé!“ mečej Lujza a Róza.

„Jóó! Jóó!“ ječí Bláža a ukazuje, jak má ty potvory rohatý podmáznout: známý gesto „šmik pod krkem“.

No, má, věru, Milouš nelehkej rébus, pokavaď ale chce mít klid v rodině, stačí podříznout dcerušky kozičky, Lujzičku a Rózičku – maj tak tenký krčky! Jak to ale pak bude s tim úspěšnym Agro-turi-parkem?!...

Co udělá, záleží na něm – ovšem, jestli je rodinnej typ, má jen jedinou možnost...

Milouš a Sluníčko

(Neví se, jestli Milouš Lujzičku a Rózičku podříz, ale jednou se mu přání mít dvě malý dcerušky, dvě skotačivý kozičky vyplnilo – i když jen napůl.)

Milouš má dneska náročnej úkol, hlídá to svý „Sluníčko“, svojí malou holčičku; maminka je na nákupech. A Sluníčku jsou čtyry a je teda malá, umí ale dělat velký potíže; dává mu zabrat, pobíhá sem tam a dovádí a furt se na všecko vyptává…

„Táto, co je todle? Co je tamto?“ a ukazuje mu pornočasák, kerej vyštrachala v kotelně, v Miloušovo tajný schovce.

Milouš má pak co dělat, aby jí všecky ty pozice vysvětlil. Kecám – snaží se jí ten magazín vyškubnout z ruky.

„Sluníčko – až budeš větčí! To neni pro děti!“

I když… Pro děti to vlastně je – jak jinak by přišli na svět? napadne Milouše. Horko těžko pak se Sluníčkem vyšmelí to porno za knížku o krtečkovi.

Krteček jí ale zjevně moc neinteresuje, hodí knížku na zem a povidá: „Pudu na sluníčko!“ a odběhne.

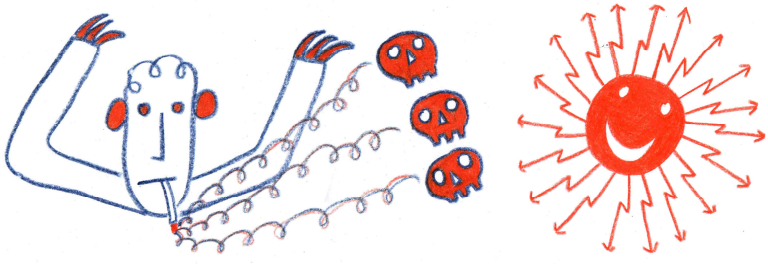
A Milouš je docela rád, že je chvíli klid, a roluje si cigáro. Potom se zdejchne do kotelny, tam se eště zatim smí kouřit i podle pravidel Evropský unie – doufejme! A sotva si zapálí, už je tady Sluníčko.

„Táto, poď na sluníčko!“ volá a poskakuje a v ruce má tlustou oranžovou pastelku.

Na sluníčko se ale Miloušovi ňák zvlášť nechce, je dneska pařák, zdržuje teda, jak se dá: „Běž pryč, já tu kouřim!“

Žádná odezva – Sluníčko s nim šlukuje nikotín a ix rakovinotvornejch látek a trvá na svym: „Táto, poď na sluníčko!“

Milouš teda típne a obrňuje se trpělivostí – vedro fakt nemusí.

Naštěstí ale nejdou ven, Sluníčko ho vleče do obejváku. A tam mu konečně doteče, proč má dcerka tu pastelku – na zdi je nakreslený velikánský sluníčko. No, a na omítce je znát, že Sluníčko použilo pastelku i jako rydlo, anebo přesnějc, jako lejzrovej paprsek. A ten obejvák, mimochodem, vymalovali minulej tejden. Ovšem nejvypečenější na tom uměleckym díle je, že sluníčko má místo nosu kosočtverec – a to prosim i s čárkou! Miloušovi neni jasný, jak to ta holka za tak krátkou chvilku dokázala.

„To bude mít maminka radost," vypadne z něj, a myslí to spíš dvojsmyslně.

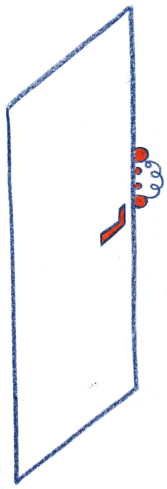
Sluníčko si ale žádnej dvojsmysl nepřipouští a zajásá: „Jéé, tati, to bude mít maminka radost!" a odběhne.

A Milouš chviličku rozdejchává to překvápko, ale pak mu cvakne – cvak! – co když zase něco tropí?! A běží se na ní číhnout. Je to ale v pořádku – hraje si ve svym pokojíčku s panenkama.

Milouš na ní číhne a říká: „Číhám tu za dveřma, jestli netropíš neplechu."

„Já taky číhám Nepletku," kuňká Sluníčko, a je znát, že jí táta moc nezajímá – je asi tim „číhánim" uplně zaujatá.

„Tak číhej! Já taky budu číhat na tu neplechu!" na to Milouš a přivře dveře. Paráda! Zase chvíli klid! Běží do kotelny dohulit to típlý cígo.

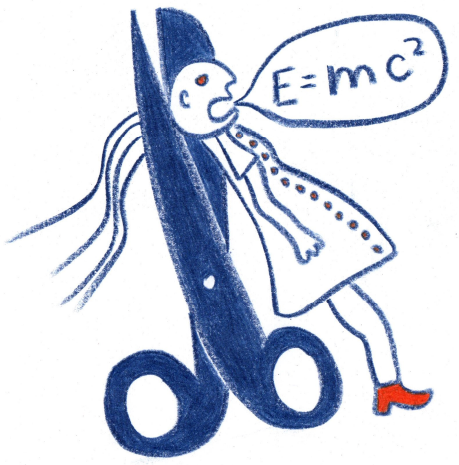

A sotva dohulí, už je tady Sluníčko – ve vlasech, na rukách, na šatech má chlupy, vypadá jak neandrtálec. Milouš se na chvilku vyděsí – vzpomene si na jeden horor, kde všem začly růst chlupy na ksichtě.

To je teda blbost! řekne si ale hnedka a ometá ze Sluníčka ten sajrajt. „Co to tady máš?"

„Já jsem číhala," žvatlá Sluníčko a vleče ho do pokojíčku.

No, a tam se pak ukazuje, že „číhala" panenkám vlásky, všecky panenky jsou „očíhaný" – teda ostříhaný. A nejvíc si dala záležet na tý, co dostala teď k Vánocum – ta je ošmikaná dohola. No, a ta panna nebyla vůbec levná a umí i mluvit a odpovídat na různý otázky; Sluníčko jí má nejradči a říká jí „Nepletka" – to poněvač ta panenka se nikdy nesplete.

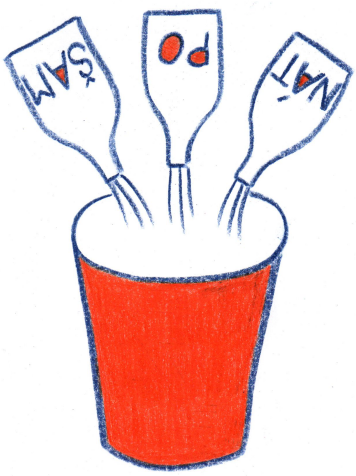

„To bude mít maminka radost!" vypadne z Milouše zas, a zase to nemyslí tak, jak to říká.

Sluníčku ovšem ten osten v jeho řeči zas uniká, a poskakuje a tleská pacičkama: „To bude mít maminka radost! To bude mít maminka radost!"

Maminka se ale zatim radovat nemůže, poněvač se na těch nákupech ňák zasekla.

Navečer teda napustí Milouš Sluníčku vanu, a už pouští vedle v obejváku telku – je mistrovství světa v hokeji a naši jsou ve finále.

„Šampionát v ledním hokeji vrcholí!“ ozve se z bedny.

„Šamponát! Šamponát!“ ozve se z koupelny.

Milouš teda rychle běží číhnout na Sluníčko, jestli něco netropí. Je to ale v pohodě, hraje si asi na kuchařku a míchá v kyblíku ňákou tu svojí dětskou polívku. Fajn – může skouknout kus hokeje!

Ty naši mudrci ale zvolili vyčkávací taktiku, takže: první minuta – první gól, druhá minuta – druhej gól. Ovšem v naší síti!

„Šampióni?! Pche – šampóni jste!“ ulevuje si Milouš.

„Šampióni! Šampóni!“ vejská Sluníčko v koupelně.

Milouš teda zas běží na kontrolu, a zase všecko v klídku – Sluníčko vylejvá ňákou butylku do kyblíku a kuchtí tu svojí ňamku; trochu to pění.

„Co to kuchtíš?“ otáže se jí z legrace. „Šampiónum šampónum šampáňo?“

„Jo, šampónum šampáňo,“ odvětí Sluníčko.

„Gól!!!“ zařve reportér – podle tónu neni těžký poznat, že ho dali naši klucí.

„Jó!!!“ zařve Milouš taky – a Sluníčku povidá: „Dobrá práce!“ Pak pádí k bedně kouknout na opakovanej záběr. Paráda! To bude banán! raduje se cestou a těší se, jak si tu akci vychutná.

Ono ho to ale hnedka přejde! Před obrazovkou stojí maminka, vrátila se z nákupů a nemá radost, nevěřícně vejrá na to oranžový sluníčko, vyrytý pastelkou do zdi. A Sluníčko neni troškařka, a tak to svý dílo spáchala na nejparádnější stěně toho čerstvě a parádně vymalovanýho parádního pokoje. No, a maminku na tý dětský kresbě asi nejvíc dojímá ten kosočtverec místo nosu – taky je nejvíc vybarvenej – až na tu čárku. Možná proto přišije spoluautorství toho veledíla Miloušovi.

„Tak vy jste tu kreslili po zdech!“ zahuláká stejně hlasitě jako předtim reportér a Milouš. A jak už jsem naznačil, neni to radostný zvolání, spíš hodně nasraný.

A Milouš cejtí trochu zodpovědnost za ten kosočtverec, a tak aby to zlehčil, povidá: „To jsem udělal já – Sluníčko mi jenom trochu pomáhalo.“ Přeci nepráskne vlastní dceru, a maminka by měla poznat, že nakreslit takhle pěkný sluníčko by Milouš nesved.

Maminka ale nemá radost a je těžce nasraná, a tak to bere vážně – tydle umělecký ohledy jí nezajímaj. A Milouš kajícně hledí k zemi, Sluníčko se v koupelně chichotá.

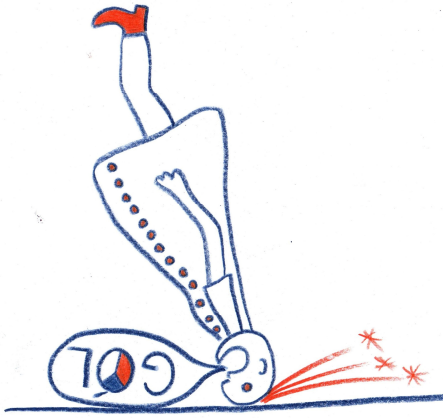
„Gól," povidá reportér vlažně a je jasný, kdo inkasoval – ty naši Kubelíci to zase zhudlařili! Chvilku se Milouš nedíval a už to tam spadlo! Co tam dělaj?!

„To né!!" zaječí hystericky maminka. Né ale hrůzou z toho, že jsme dostali třetího banána – dorazila totiž do pokojíčku. A je to srdceryvnej řev, a tak Milouš nemá čas zjistit, jak to ty naši jelimani zase zhonili – běží se mrknout na maminku, jestli v postýlce neobjevila černou mambu.

Ale žádná černá mamba! Je to horší! Maminka zírá jak uhranutá myš na „očíhaný" panenky – a nemá radost.

„To né!!" zaječí znova, když se jí vrátí dar řeč. „Ty jsi stříhal panenky!" A přitiskne na srdce tu drahou, vánoční, holohlavou Nepletku.

A Milouš by to zase rád obrátil v žert, a tak říká žertovně: „Já jsem „číhal" panenky, ale Sluníčko mi trochu pomáhalo," a pitvoří se po Sluníčku – a taky Sluníčko trochu práskne.

„Táta říkal, abych číhala, že bude číhat, abysem číhala Nepletku," z vany potvrdí jeho výpověď Sluníčko.

Kupodivu to maminku neuklidní! Praští s Nepletkou o zem a řítí se do koupelny.

„Gól!!!" vejská reportér a hlas mu přeskakuje. Jasný – naši vsítili!

„Cóó?!!!" vejská maminka a hlas jí přeskakuje a v koupelně praskaj dlaždičky. Je ale znát, že nejásá nad úspěchem našich barev – ten křik je zoufalej, úpěnlivej.

Milouš teda zase nestíhá doběhnout k bedně a skouknout, jak to ty naši kluci šikovný skouleli. Sluníčko se topí! napadne ho a řítí se na pomoc.

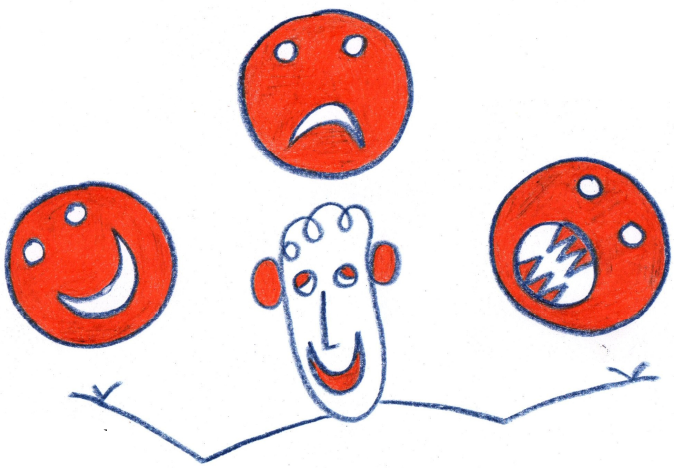
Sluníčko je ale v pořádku, ten řev mu kupodivu neprotrh ušní blány, spokojeně se cachtá v napěněný vaně a v rukách má ňáký ty flaštičky, a pár podobnejch butylek se povaluje po zemi. Bohužel, maminka neni v pořádku, zírá na pěnu ve vaně a na ty prázdný butylky – a nemá radost. Když se třikrát zhluboka nadejchne, zahuláká Miloušovi do ksichtu: „Ty jsi tu vylejval ty drahý šampóny?!" A je uplně brunátná.

„Táta říkal: kuchti šampónum šampáňo – dobrá práce," práskne Milouše tentokrát na férovku Sluníčko, a tak už Milouš nemusí vypovídat.

„Gól!!! Gól!!! Gól!!!" huláká reportér „Je vyrovnáno! Začínáme od začátku!"

Je to jasný – ty naši zlatý kluci se chytili! Možná to dneska dobře dopadne a budem šampióni!

Vejlet na Živitelku

„Tak jsme tady, Maruš!“ hlásí Milouš, jako kdyby objevil Ameriku.

To přeci každej vidí, že jsme tady! myslí si Maruš. Ten její pantáta má poslední dobou ve zvyku, hlásit jí, co se děje, jako by byla slepá. No hádejte, co oznámil, když ráno vyráželi družstevnim autobusem na zemědělskou výstavu „Země živitelka“ do dalekejch Budějc. Když se autobus rozjel, sdělil jí: „Tak se autobus rozjel a vyrážíme družstevnim autobusem na zemědělskou výstavu „Země živitelka“ do dalekejch Budějc.“

A to je furt! Seděj třeba ve fotelu a vejraj do bedny a Milouš ohlásí: „Tak si tak sedíme ve fotelu a vejráme do bedny.“

A nebo jí čumí na kozy – má Maruš pořádný melouny – a oznamuje: „Tak ty máš teda Maruš pořádný melouny.“

A taky když na to skočej, neodpustí si pantáta poznámku: „Tak jsme na to skočili.“

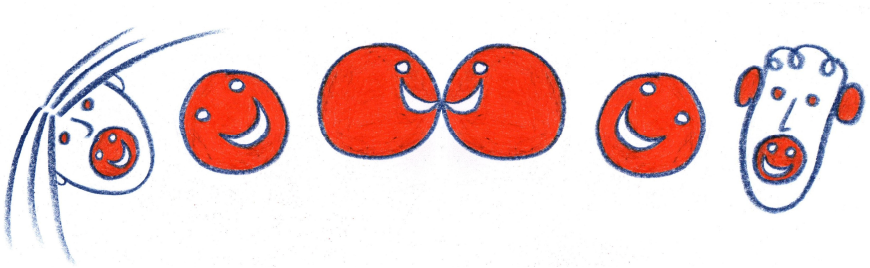
No, a když jsou pak v nejlepčim, může si bejt Maruš jistá, že Milouš zaheká: „Tak a teď jsme v nejlepčim!“

Nedivila by se, kdyby na ní z hajzlu začal pokřikovat: „Tak si tu tak pěkně seru!“

No, má Maruš celkem hroší kůži, ale stokrát nic by umořilo osla, a tisíckrát nic umoří i hrocha jako nic – dneska se mu pomstí, už ví, jak na to, dostala recept od kámošky...

Zájezd z Horní Dolní projde bránou „Země živitelky“ a daj si rozchod a spicha navečer. Hned za branou prodávaj pak ovoce a zeleninu, Maruš se teda – podle návodu svý kámošky – rozběhne ke stánku s melounama a nadčeně volá na Milouše: „Tak tady teda maji melouny!“

No, a když člověk stojí před hromadou melounů, je těžký na něco takovýho něco říct, a tak Milouš jen zahuhlá: „Tak tady teda maji melouny.“

„Tak to je teda něco! Tady maji melouny!“ jásá dál Maruš a nemusí se moc přetvařovat – ve střediskový obci v konzumu takový nemívaj.

„Tak tady maji melouny. Tak to je teda něco,“ povidá teda Milouš, aby řeč nestála. Jó, neví, co ho čeká, jinak by asi prohlásil, že tu žádný melouny nemaj, anebo že todle žádný melouny nejsou. Dopadne to totiž tak, že Maruš koupí dva pořádný macky – prej aby je do odpoledne nevyprodali. Následně pak Milouš kličkuje po tom obrovskym výstavišti mezi návštěvníkama a pod každym křídlem má jeden desetikilovej meloun.

A Maruš mu povidá: „Tak tu tak kličkuješ po tom obrovskym výstavišti mezi návštěvníkama, ale hlavně, že máš pod každym křídlem jeden desetikilovej meloun.“ A olízne se, jako že se těší, jak si na těch melounech pošmákne.

Je ovšem pekelný vedro a Milouš sotva popadá dech, potí se jak dveře od chlíva a dal by si pivo – protentokrát teda nepoznamená, že tu tak kličkuje po tom obrovskym výstavišti mezi návštěvníkama a má pod každym křídlem jeden desetikilovej meloun.

A taky Maruš už tečou oční stíny a pudr po ciferníku, a taky by si dala pivo. Neni to ale jen tak, uvelebit se někde u stánku nebo v hospodě, všude je narváno a Milouš s těma melounama dost překáží.

Skouknou teda všecky místní atrakce: kozy, ovce, prasata, slepice, prostě veškerou tu havěť, a taky se protlačej davem až k nejlepčí dojnici Český republiky – je to fakt fešanda a její ošetřovatelka jakbysmet, jsou si dost podobný.

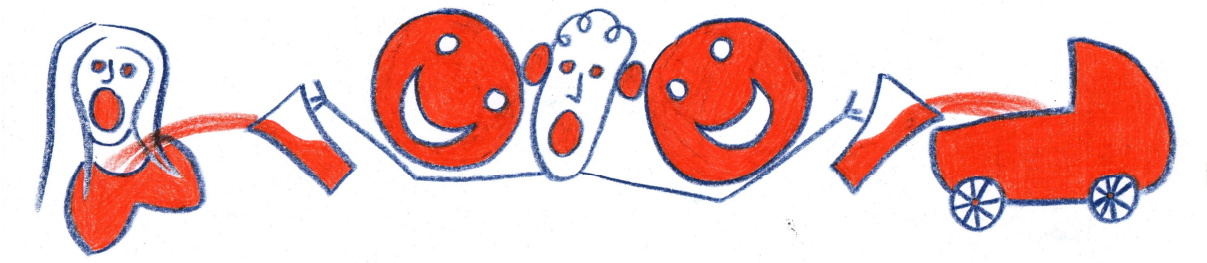

Pozdě odpoledne má už pak Milouš jazyk na vestě a moh by s nim šmirglovat bukový dřevo, železo i kalenou ocel. Maruš je na tom krapátko líp, ty její melouny přeci jen nemaj každej deset kil, taky ale už potřebuje po všech těch zážitkách svlažit hrdlo.

Milouš se teda odvážně postaví do fronty na pivo i s melounama pod křídlama a Maruš jde pátrat po dámskym hajzlíku, aby si na ciferník namalovala ňákej lepčí autoportrét. A neni to asi jen tak – to pátrání a malování –, a tak Milouš vystojí frontu na pivo, a Maruš se furt asi snaží vystát frontu na dámskej hajzlík, anebo ze sebe udělat Monu Lízu. Milouš teda vyfasuje dva kelímkáče, ale šáhnout pro šrajtofli se dvouma melounama pod křídlama neni snadný. A když pak Milouš jeden meloun na okamžik položí na výčep, ta zákeřná zelenina nebo ovoce, či co to je, se hnedka rozkutálí tim nejhoršim směrem a smete výčepákovi deset roztočenejch piváků. Milouš to potom musí zacálovat i s kelímkama, a navíc jsou všicky, co stojej ve frontě za nim, na něj těžce nasraný – je to dost pochopitelný.

A další akrobacie čeká Milouše, když má ty svý dva kelímkáče dopravit ke stolku na stání, kde je jakžtakž místo. No, zkuste v tom návalu na „Živitelce“ se dvouma melounama pod křídlama nýst dva kelímkáče a donýst je bez úhony na ňáký jakžtakž místo – je to zapeklitej úkol! Taky má Milouš padesátiprocentní úspěšnost – polovinu těch piváků vycintá na zem, na několikero sak, košilí a dámskejch blůz a do dětskýho kočárku.

Šťastně ale nakonec dorazí k tomu jakžtakž volnýmu stolku, a dokonce úspěšně umístí ty svý dva podmíráky mezi přeteklej popelník, ptačí trus a několik kelímků se zbytkem zvětralýho piva. Ty větráky voněj a vypadaj, že pamatujou minulej ročník a lítaj z nich vosy, ale neva – hlavně, že je tu místo na jeden meloun. A Milouš namáhavě zvedne pravačku a s úlevou upustí ten meloun na stůl.

Je to ale zákeřný zvíře – takovej meloun! Než se Milouš vzpamatuje, začne se ta potvora kutálet a – jako na potvoru – mu převálcuje ty těžce vydobytý kelímkáče. Veme sebou ovšem i ty ostatní dojížďáky, a vosy jsou dost podrážděný, poněvač už je považovaly za svý – Milouš dostane několik žihadel. Co je ale horší – ten zelenej válec, ta vykutálená koule se kutálí ze stolu a vypadá to, že se rozplácne o asfalt. Milouš už slyší Maruš, jak mu dává za uši kvuli těm zbytečně vyhozenejm prachum – je ona paňmáma totiž dost držgrešle.

Naštěstí je ale pod stolem přivázanej jezevčík a meloun mu dopadne na záda a nic se mu nestane – teda tomu melounu. Zato jezevčík je těžce dotčenej a rafne Milouše do lejtka. Milouš ho teda nakopne, a hned mu přistane na ksichtě pořádnej lepák od jezevčíkovo páníčka. Eště že tu neni Maruš! Ta ostuda!

Maruš se ale zrovna vrací z hajzlíku a všecko viděla, ukáže na rozlitý pivo a povidá: „Tak tady je rozlitý naše pivo.“

„Tak tady je rozlitý naše pivo,“ na to Milouš.

A Maruš číhne na ten otisk ruky, co má Milouš na ksichtě, a hlásí: „Tak máš na ksichtě pořádnýho lepáka od jezevčíkovo páníčka.“

„Tak mam na ksichtě pořádnýho lepáka od jezevčíkovo páníčka,“ hlásí Milouš a sbírá ze země tu rošťáckou kouli. Neni to jen tak – jednou rukou – druhá křečovitě svírá druhej meloun. Milouš to ale dá.

„Tak teda nemáme co pít,“ povidá Maruš, když Milouš zkrotí ten zelenej kulovej blesk.

„Tak teda nemáme co pít,“ odvětí Milouš.

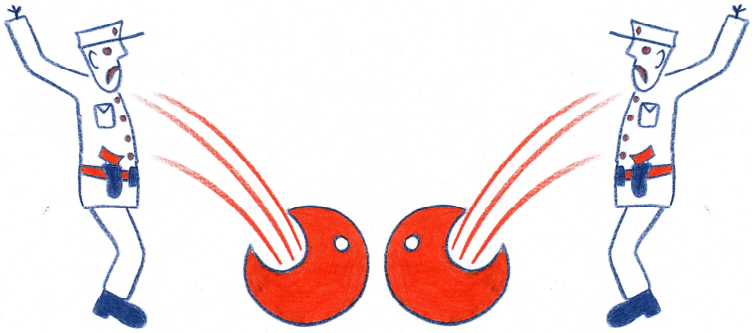
A Maruš se ušklíbne a potom koukne na hodinky a oznámí: „Tak abysme šli, stejně už odjíždíme.“

A Milouš taky koukne na hodinky – je to nelehký, ale podaří se – a taky oznámí: „Tak aby jsme šli, stejně už odjíždíme.“ A vyrazej.

No, a k bráně je to pak asi jenom kilák a už tu neni tolik lidu, a tak Milouš nemusí tak kličkovat, jdou ale po rozžhavenym asfaltu a možná proto začíná bejt Milouš nažhavenej. A když potom dojdou k bráně „Země živitelky“, je tam stejná hromada melounů jak dopoledne, možná větší – ovšem za třetinovou cenu. Milouš pak na chvíli zkoprní a nenávistně vejrá na ty těžký, zákeřný, zelený koule, následně zezelená a hned nato má rudozelený kruhy před očima; pár vteřin se tváří jak lobotom, a hned nato jak přetopenej Temelín. Potom Milouš zvedne ty svý ztuhlý křídla vysoko nad hlavu, a to i s těma desetikilovejma melounama – je to obdivuhodnej výkon vzhledem k tomu, co maj ty jeho packy dneska za sebou. A příde eště větší mazec! Milouš totiž až nadlidskou silou mázne těma melounama o zem, a melouny se rozmáznou a zamažou uniformy dvoum policajtum, kerý tu dohlížej, aby se nic nedělo.

Pak Milouš zařve: „Tak jsem s těma melounama praštil!“

„Tak jsi s těma melounama praštil,“ odvětí Maruš.

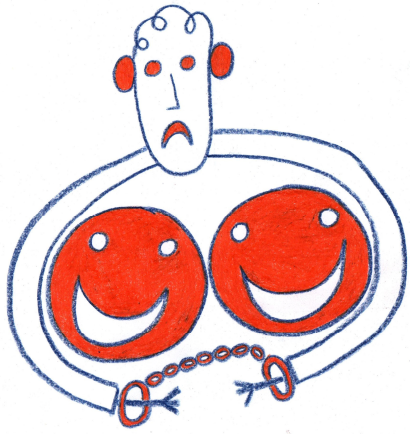
„O zem!“ dodá Milouš.

„O zem!“ dodá Maruš.

„Tak pudete s náma,“ řikaj policajti a nandavaj Miloušovi klepeta, „todle je urážka úřední osoby.“

„Tak pudu s váma. Tak takhle se nandavaj klepeta...“ řiká Milouš.

„Tak todle je urážka úřední osoby,“ dopoví za něj Maruš.

8
Milouš a křeček
10
Železná neděle
13
Milouš instalatér
20
Rómeo a Julie na vejletě
24
Poprvý do práce!
31
Milouš a Miluš a volání zdarma
34
Důležitá návštěva
37
Krokolev Milouš
41
Maškarák
45
Zemský ráj to na pohled
50
Milouš moderátor
52
Milouš a Bláža
68
Milouš a Sluníčko
72
Vejlet na Živitelku

(jaro – konec července 2017)

Korektura (v rámci možností): Jitka Srncová – Červená Pastelka

Grafická úprava: Bedřich Pingitzer ml.

Knižní vazba: Jiřina Halmlová

Zatim vyšlo:

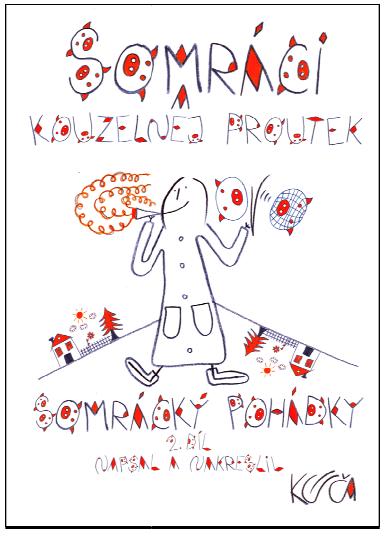
Jak to bylo i nebylo

Tři voříšky pro somráka

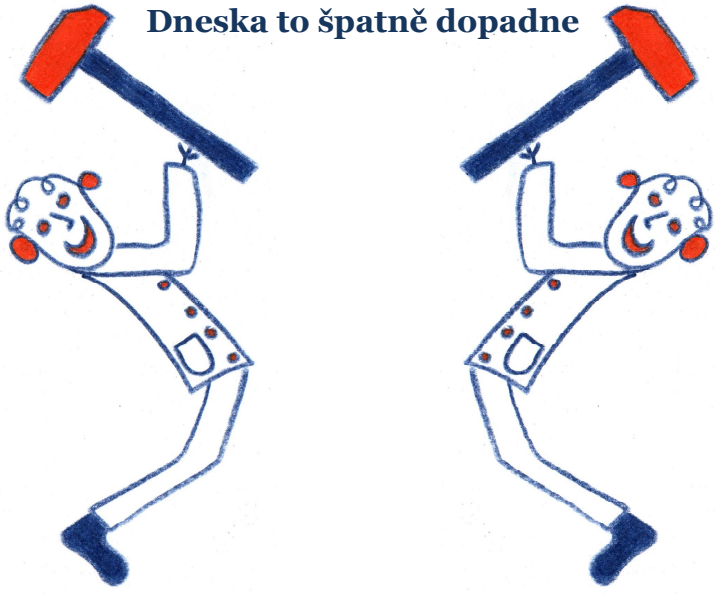

Somráci a kouzelnej proutek

Připravuje se:

Dneska to špatně dopadne

Děkuji laskavým sponzorům, kterými jsou:

paní Zdeňka „Skippy“ Tvrdíková
hostel Skippy

pan Martin „Máťa“ Kučera
Deradez

paní Marcela „Micka“ Zvolská
jezdecký klub Micky Struhařov

pan Karel Kořán
restaurace Travellers‘

paní Jaroslava „Jarunka“ Dominová
ateliér Hezky Česky

pan Václav Krejčí

pan Petr „Tůmič“ Tůma

paní Petra „Hraběnka“ Neudörflová

Ibich

